

Thỏ Lười Chỉ Ăn Cỏ Quanh Hang

Contents

Thỏ Lười Chỉ Ăn Cỏ Quanh Hang	1
1. Chương 1: Gặp Mặt	2
2. Chương 2: Gặp Phụ Huynh	5
3. Chương 3: Ngủ Chung	8
4. Chương 4: Nụ Hôn Đầu	12
5. Chương 5: Say Rượu Loạn Tính	16
6. Chương 6: Say Rượu Loạn Tính	19
7. Chương 7: Hẹn Hò	23
8. Chương 8: Hẹn Hò	26
9. Chương 9: Hứa Hôn Từ Bé – Gây Ra Họa	30
10. Chương 10: Hứa Hôn Từ Bé – Gây Ra Họa 2	33
11. Chương 11: Âm Mưu Tương Phùng	37
12. Chương 12: Thích Mềm Không Thích Cứng (thành Ngữ Nha Mấy Nàng))	41
13. Chương 13: Kế Hoạch Phản Công	44
14. Chương 14: Kế Hoạch Phản Công 2	48
15. Chương 15: Xung Động Là Ma Quỷ	51
16. Chương 16: Biến Cố	54
17. Chương 17: Đêm Mưa Chia Tay	57
18. Chương 18: Đào Góc Tường	60
19. Chương 19: Bạc Đầu Trong Tuyết	64
20. Chương 20: Nhớ Nhưng	68
21. Chương 21: Gặp Lại	71
22. Chương 22: Dẫn Vật	75
23. Chương 23: Bạn Tình	78
24. Chương 24: Thanh Toán Xong	81
25. Chương 25: Đại Kết Cục	85
26. Chương 26: Pn1: Không Chịu Trách Nhiệm	88
27. Chương 27: Pn2: Hỏi Đáp – Phụ Phụ Cùng Nhau Trả Lời 100 Câu Hỏi	89

Thỏ Lười Chỉ Ăn Cỏ Quanh Hang

Giới thiệu

Edit: Linking998Thể loại: Vườn trường, HE, con một sách được xấu bụng tiểu công coi trọng, từ cấp ba đến đại học, từ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tho-luoi-chi-an-co-quanh-hang>

1. Chương 1: Gặp Mặt

Tôi vẫn cho rằng cùng Tô Chiêm gặp gỡ chỉ là ngẫu nhiên, nói có chút êm tai thì là duyên phận.

Mãi đến tận rất nhiều năm sau này, người nào đó nhẹ như mây gió nói tới nguyên nhân bên trong.

Cái gì ngẫu nhiên? Cái gì duyên phận? Thực sự là con mẹ nó chó má mà!

Ánh sáng ban mai từ trong cửa sổ chiếu vào phòng học, có chút chói mắt, tôi ngồi bên cửa sổ, cầm quyển sách che ánh mặt trời, cúi đầu làm bài tập.

“Vân Lạc Kiền, mau nhìn mau nhìn!” Vương Tiểu Minh bàn sau vỗ vỗ tôi.

Lớp 12 là khoảng thời gian căng thẳng, trước mắt là kỳ thi học kỳ, tôi còn có ngữ văn, toán học, anh văn cùng 6 môn khác chưa có ôn tập, còn có một quyển sách phụ đạo N chương chưa làm, có trời mới biết mấy ngày nay tôi có bao nhiêu bận bịu!

Vương Tiểu Minh còn đang khêu tôi, tôi quay đầu tức giận nói: “Cái gì?” –

“Hàng năm đều có trao đổi sinh, cậu ngạc nhiên cái gì?” Nhìn dáng vẻ hoa si (si mê) này của hắn, tôi ban đầu còn tưởng là mỹ nữ, hướng mắt nhìn về phía bụi giảng, khaó, nam sinh!

Con trai thì có gì đáng xem? Tôi làm bài tập của tôi a.

“Không đúng không đúng, hắn nhìn cậu a!”

Nói tới, lại khêu lấy tôi, thật là, còn chưa chịu để yên cho tôi! Tôi cuối cùng cũng thiếu kiên nhẫn, cầm lấy quyển sách phụ đạo xoay người đánh hắn: “Nhìn ông nội cậu.....”

“Xin hỏi chỗ này có người ngồi không?”

Tôi còn chưa đánh quyển sách phụ đạo xuống, bên tai bỗng nhiên vang lên một âm thanh vô cùng dễ nghe.

Là trao đổi sinh kia.

Bạn cùng bàn của tôi một tuần trước chuyển trường, vì vậy nơi này vẫn còn trống, tôi nhìn hắn một chút, lắc đầu: “Không có” có bạn học mới, tôi cũng không thể quá bạo lực, nên thu tay về, ngồi lại, tiếp tục phấn đấu làm bài của mình.

Giáo viên chủ nhiệm – cô Lưu mỗi ngày đều giáo dục chúng tôi rằng: “Thi đại học là để đánh bại Phú Nhị Đại, cưới vợ trắng trẻo xinh đẹp giàu có, là con đường duy nhất mà nhân sinh hướng tới” Ngược lại tôi thực sự không có cái hùng tâm tráng chí này, tôi chỉ muốn hảo hảo học tập, đạt được kết quả học tập lý tưởng, đầu tiên đậu đại học mà ba mẹ vừa ý, tìm công việc tốt, tích góp một khoản tiền, cuối cùng tìm cô gái phù hợp nói chuyện yêu đương, kết hôn, sinh con, an an ổn ổn sống hết một đời.

Tôi vào lúc này làm sao cũng không nghĩ đến nguyện vọng bình thường đó sau này vẫn không có cách nào thực hiện được.

“Tôi tên Tô Chiêm, còn cậu?”

Là bạn mới cùng bàn với tôi bắt chuyện, tôi ngừng bút, liếc mắt nhìn hắn, cười nói: “Tôi tên Vân Lạc Kiền”

Lúc này nhìn không kỹ, hiện tại nhìn ở khoảng cách gần mới phát hiện Tô Chiêm này quả thật rất đẹp trai, khó trách Vương Tiểu Minh lúc này bày ra dáng vẻ hoa si.

Có thể là do mới chuyển, hắn chưa có đồng phục. Hắn mặc một bộ thường phục màu trắng, cúi đầu xem sách, da dẻ phần sau gáy mịn màng một màu trắng. Hắn bắt chuyện với tôi xong cũng không tiếp tục nói nữa, tôi cũng đang muốn tiếp tục làm bài tập Toán của mình, chợt thấy lỗ tai hắn nhét tai nghe, cả người đắm chìm trong âm nhạc.

Tai nghe.....

Tôi vì hắn đổ một tầng mồ hôi lạnh, đây chính là giờ lên lớp của Triệu lão đầu! Trong giờ của ông ta, làm bài tập môn khác cũng không được chớ nói chi là nghe nhạc trắng trợn như thế!

Triệu lão đầu bỗng nhiên từ trên bực giảng đi xuống, nhìn bài tập trước mặt học sinh, nhìn qua từng cái từng cái một, tôi nhanh chóng đâm đâm Tô Chiêm, hắt quay đầu lại, một khuôn mặt mơ màng nhìn tôi, tôi dùng sức trừng mắt về phía hắn, hắn vẫn một khuôn mặt mơ màng.

Không được không được, Triệu lão đầu sắp tới, Tô Chiêm vẫn không có phản ứng lại, tôi dứt khoát đưa tay lấy tay nghe của hắn kéo xuống.

Ai biết người này lại hoàn toàn không hiểu ý của tôi, cười lộ ra một hàm răng trắng nõn nói: “Cậu muốn nghe? Không nói sớm”

Sau đó hắn liền đem một bên tai nghe nhét vào lỗ tai tôi, đúng lúc này, ánh mắt Triệu lão đầu quét tới.

“Vân Lạc Kiên! Tô Chiêm!”

Hai đứa tôi liền cùng nhau bị kêu tên phê bình sau đó cùng nhau đứng phạt.

Tôi vẫn là bé ngoan trong mắt Lão sư, đừng nói phạt đứng, phê bình cũng rất ít, ai biết ngày hôm nay lại bị phê bình lại còn bị phạt đứng, thực sự là thời vận không ăn thua, lưu niên bất lợi! (ngày tháng xui xẻo)

Tô Chiêm, thực sự là sao chổi của tôi!

Bởi vì chuyện phạt đứng, tôi cả ngày không thêm đề ý đến hắn. Cuối cùng trong lúc làm bài thi thử, Tô Chiêm bỗng nhiên truyền cho tôi một tờ giấy. Căn cứ kinh nghiệm nhiều năm của tôi mà phán đoán, người này nhất định là sẽ không làm được bài, hỏi tôi đáp án đây mà. Tôi xem bài nào hắn không biết để xem có nên cho hắn đáp án hay không, khả khả, còn xem phải tâm tình của tôi!

Tôi một bên nhìn Lão sư, một bên cẩn thận mở tờ giấy ra, trên đó viết: Tiểu Kiên, xin lỗi, tôi không biết sẽ bị Lão sư nhìn thấy.

Hóa ra là xin lỗi, trong lòng tôi thoáng cái thoải mái hơn nhiều, tôi cũng không phải kẻ hẹp hòi, trả lời: “Không có chuyện gì nữa, cậu cũng không phải cố ý”

Sau đó đem tờ giấy truyền lại, trong lúc, cảm thấy tờ giấy là lạ nhưng không tìm được nơi nào kỳ quái.

Ngay sau đó, chuyện này cứ như vậy sáng tỏ.

Tiếng chuông tan học vang lên, tôi vỗ vỗ hắn: “Tô Chiêm, cùng nhau về ký túc xá”

Hắn quay đầu nhìn tôi: “Tôi không ở ký túc xá trong trường”

“Nha” Tôi có chút thất vọng.

“Cùng đi ăn cơm đi” Hắn nháy mắt một cái, tôi nhất thời có loại cảm giác như bị điện giật. Trời ạ, một nam sinh, nhân tình (con mắt) làm sao có thể đẹp mắt như vậy? Long mi này, vừa dài lại dày đặc, nữ sinh nhìn thấy đều tự nói xấu hổ.

“Được” tôi nói, liền thu dọn đồ đạc.

“Cậu vừa tới trường học của chúng tôi, khẳng định không biết quán nào xung quanh đây bán cơm ngon. Tôi đây, ở chỗ này cũng gần ba năm, quán cơm xung quanh mười dặm, quán nào ăn ngon, quán nào ăn không ngon, tôi đều rõ rõ ràng ràng” Là một người học sinh cũ, tôi bắt đầu đến gần hắn giới thiệu một cách vô cùng chuyên nghiệp.

Ngay sau đó, tôi dẫn hắn đi tới nhà ăn trong trường học của chúng tôi!

“Căn cứ theo kinh nghiệm gần ba năm của tôi, vẫn là cơm nước của nhà ăn chúng tôi vật mỹ giá liêm (vừa ngon vừa rẻ)” Tôi quay đầu nhìn về mặt của hắn, dĩ nhiên không nhìn thấy trư can sắc (vẻ háo ăn?) trong dự liệu, có chút khó chịu.

“Tôi không có thể ăn cơm, cậu giúp tôi mua một lần, lần sau tôi mời lại cậu”

Hắn nhìn tôi rồi nói, ánh đèn màu vàng ấm chiếu lên mặt hắn, một bên mũi khuất sáng, ngũ quan vô cùng lập thể.

Nói thật, tuy rằng đều là nam, thế nhưng tôi cũng không nhịn được mà đổ kị hấn, làm sao lớn lên có thể đẹp trai đến như vậy?

Mua hai phần cơm, chúng tôi cùng ngồi xuống, mở miệng lớn ra ăn cơm.

Đây chính là bữa ăn đầu tiên mà tôi đãi hấn từ sau khi tôi cùng Tô Chiêm quen biết.

Sau này ngẫm lại, thực sự là được lợi, tôi dùng một bữa cơm, đổi lấy hấn sau này trả giá cho tôi nhiều đến mức đếm không hết.

Cơm ở nhà ăn rất ngon!

“Cậu mỗi ngày đều ăn ở ngoài?” Hấn đột nhiên hỏi tôi.

“Đúng rồi, đi ra ngoài ăn còn phải đi rất xa, tôi còn muốn ôn tập” Hết cách rồi, tôi không phải tài giỏi gì, cũng không có IQ cao, cũng không có bản lĩnh quá mực bất vọng (đã gặp qua là không quên được), vì vậy nhất định phải thông qua cách học để nhớ vô cùng khắc khổ nhưng phải cố gắng để đạt thành tích cao.

Ăn cơm, tôi trở về phòng học, chuẩn bị tự học buổi tối, Tô Chiêm cũng theo tôi.

“Chúng tôi trọ ở trường mới phải lên lớp tự học buổi tối, cậu học ngoại trú, có thể không lên” Tôi có lòng tốt nhắc nhở hấn.

“Tôi cũng ôn tập, gần đến kỳ thi rồi, tôi vừa mới chuyển đến, sợ theo không kịp”

“Nha.” Tôi có thể hiểu được.

Tự học buổi tối, Lão sư sẽ không giảng đề, bình thường đều là tự mình học hoặc tự làm bài tập. Đường nhiên, cũng có học sinh ngoại lệ, nói thí dụ như Tô Chiêm.

Hấn lại đang nghe nhạc.

Nghe nhạc thì thôi, hấn còn đem một bên tai nghe nhét vào lỗ tai tôi. Thực sự là, giáo huấn ban ngày còn chưa đủ sao? Tôi đang định đem một bên tai nghe lấy xuống, cánh tay bỗng nhiên bị hấn giữ lại.

“Xuyết” Hấn chỉ chỉ lên bực giảng, nhỏ giọng nói: “Thầy ngủ quên, đừng sợ” Cười đến mặt đầy đắc ý.

Được rồi, nghe thì nghe, tôi tiếp tục làm bài, một lát sau phát hiện Tô Chiêm nằm nhoài trên bàn ngủ thiếp đi, con bà nó, vừa rồi là ai nói cũng phải ôn tập. Hấn ôn tập chính là như vậy? Đeo tai nghe, nằm úp sấp ngủ? Còn nói sợ học tập theo không kịp? Còn có đồ để lót bên dưới, hừ, quên đi, mặc kệ hấn, chờ có kết quả học tập tôi xem hấn khóc thế nào.

Tự học buổi tối kết thúc là mười giờ tối, vào lúc ấy xe bus cũng hết, tôi rất hiểu kì hấn làm sao về nhà.

Hấn nói cho tôi biết: “Nhà tôi ở ngay gần đây, không xa, đi qua vài con đường thì đến”

“Aiz, thật mong ước nhà mình cũng gần trường, có thể học ngoại trú, không cần bốn người chen trong một căn phòng. Cậu không biết chứ, ký túc xá chúng tôi buổi tối rất khó ngủ, nào là tranh cãi, nói mơ, ngày ngủ, nào là tắt một tháng không giặt, người vừa đi vào, mùi vị đó thật là tiêu hồn! Có điều cũng thành thói quen, mọi người đều là nam, tính toán những thứ này làm gì, chính là.....”

“Tiểu Kiên” Hấn bỗng nhiên chặn lời của tôi lại, nhìn tôi, ánh mắt kia khiến tôi nghĩ tới nam chính đang muốn nói với nữ chính trong phim tình cảm, hấn nói: “Đến nhà tôi ở đi”

“Ngạch, chuyện này, không cần!”

Kỳ thực tôi thật muốn gật đầu đáp ứng, thế nhưng suy nghĩ một chút, xung quanh trường học này đều là khu biệt thự, nhà hấn lại gần đây, đương nhiên cũng là biệt thự rồi. Ở nhà hấn, tiền thuê thật đắt, tôi có thể không trả nổi.

“Cậu yên tâm, nề tình chúng ta là đồng học kiêm bạn học cùng bàn, tiền thuê tính như ký túc xá trường”

Tiền thuê hàng năm của trường là hơn một ngàn tệ, tính ra một tháng có hơn một trăm tệ, nhà hấn là biệt thự, thu phí như thế thật sự rất khoa trương. Có điều cần thận ngẫm lại, Tô Chiêm chắc là nói lời khách sáo, dù sao chúng tôi mới quen biết có một ngày thôi.

Tôi nói: “Tôi đóng tiền thuê cho trường rồi, không ở chỗ phải phí tiền sao”

“Được rồi, tôi đi đây”

Hắn giống như có chút thất vọng.

Tự học buổi tối mỗi ngày sau đó, hắn đều đến thế nhưng chắc chắn mỗi buổi tự học tối hắn đều ngủ.

Kết quả thi phát ra, tôi như cũ là trung bình (xém xém trong lớp chứ không phải HSTB), không cao không thấp.

Mà Tô Chiêm, đứng nhất lớp!

Nội tâm của tôi đang gầm thét, đại não đang bùng cháy! Ông trời không có mắt à!

Tại sao người mỗi ngày chăm chú nghe giảng bài, lên lớp chưa bao giờ quân nhân đào ngũ (ý nói ngủ gục), buổi tối nỗ lực học tập, thời gian sau giờ học đều học lại vẫn có kết quả học tập như vậy, tại sao người mỗi ngày đều ngủ, lên lớp nghe nhạc, luôn như quân nhân đào ngũ lại có kết quả học tập đứng nhất!

“Tại sao! Tại sao! Tại sao!”

“IQ chênh lệch thì không cách nào vượt qua” Câu nói này của Tô Chiêm khiến tôi triệt để nổi giận, không chút suy nghĩ, cầm lấy một quyển sách, đứng dậy đuổi theo hắn đánh.

“Tiểu Kiên tôi sai rồi! Đừng đuổi nữa!” Hắn một bên vừa nói một bên chạy vòng quanh phòng học, ánh mắt kia, rõ ràng cao hứng lên trời mà, đầu nhìn thấy dáng vẻ nhận sai của hắn?”

Ở bên cạnh bảng đen tôi đuổi tới hắn, tôi lấy sách làm đao, gác ở trên cổ hắn, uy hiếp hắn: “Cậu nói, cậu nhận sai chưa?”

Hắn không hề trả lời, chỉ là yên lặng nhìn chằm chằm tôi.

“Cậu đừng nhìn tôi, nhìn tôi cũng vô dụng, nếu như không xin lỗi, sau này tôi sẽ không để ý đến cậu nữa!” Tôi tiếp tục uy hiếp hắn.

Bỗng nhiên sách cầm trên tay bị đoạt lấy, hai tay bị khống chế, tiếp theo là một màn thiên phiên địa chuyển (thời thế thay đổi?). Tới khi có phản ứng lại, tôi đã bị hắn ép sát vào bảng đen.

Tác giả có lời muốn nói: hồi tưởng tươi đẹp, lần đầu cùng mọi người gặp mặt, nghiêng người 90 độ cúi chào, xin chào được gặp các bạn là vô cùng may mắn! Thỏ lười chỉ ăn cỏ quanh hang: nói về hai thiếu niên từ cấp ba bắt đầu ràng buộc, hằng ngày vun vọt, thỉnh thoảng ngược chút (3) ?

2. Chương 2: Gặp Phụ Huynh

Chuyện này phát sinh quá đột nhiên, tôi không thể phản ứng ngay lại được, rõ ràng một giây trước tôi còn chiếm thế thượng phong mà.

Chờ tôi lấy lại tinh thần, mới phát hiện thân thể của hắn đang tiến đến gần tôi, mặt hắn đang chằm chằm phóng to, như muốn chạm vào mặt tôi.

Tim đập rất nhanh, mặt có chút nóng lên, tôi vội vàng đưa tay đẩy hắn ra. Ai ngờ hắn không buông tay, còn tiến thêm một chân vào giữa hai chân tôi, đầu gối của hắn xuyên qua chân tôi chạm vào vách tường, tưởng đứng hình chữ u ép tôi vào bảng đen.

Lần này, tôi thật sự ngay cả động đậy một chút cũng không dám, chỉ có thể mạnh mẽ lờ mờ hắn.

Nếu như ánh mắt có thể giết chết người, hắn đã chết mười lần rồi.

“Thả ra, cậu làm gì vậy?” Tôi gầm nhẹ với hắn.

Mặt với mặt cự ly rất gần, hơi thở của hắn đều toả lên mặt của tôi, hắn cười có chút tà khí: “Cậu nếu như không để ý tới tôi, cậu có tin không? Tôi liền khiến cậu khóc lóc cầu xin tôi”

“Ha? Cái gì? Tôi không để ý tới cậu, cậu có muốn đánh nhau với tôi không? Đến a, một mình đấu hay là gọi đồng bọn, muốn kêu người không?” Tôi cũng không sợ hắn, dù sao hắn là học sinh mới, mới đến, người quen không nhiều. Mà tôi ở đây bằng hữu khắp nơi, tùy tiện gọi là có thể gọi tới mười mấy, đánh hắn một trận chỉ là chuyện nhỏ.

Hắn lạnh lùng liếc tôi một lát, cuối cùng buông tôi ra.

Khà khà, xem đi, hắn quả nhiên là sợ tôi.

Tôi thu tay lại, trở về chỗ ngồi của mình, thật là, người này trông lịch sự, làm sao khí lực lại như cầm thú thế, tay của tôi bị hắn nắm đến đau.

Tôi giận là thật a, đùa giỡn mà, hắn dùng khí lực lớn như vậy làm gì?

Lúc ăn cơm trưa, tôi không chờ hắn, ai ngờ tôi không chờ hắn, hắn cũng không để ý đến tôi, tự mình đi ăn. Hừ, không để ý thì không để ý! Lúc ăn cơm tối, tôi bực mình cũng không chờ hắn, chuông tan học vang lên tôi liền đi ra khỏi phòng học.

Lúc đi tới cầu thang bỗng nhiên đụng phải hắn, hắn đưa một tay chống lên tường chặn lối đi của tôi: “Tiểu Kiên, cậu còn đang giận tôi?”

Tôi cảm tức nhìn hắn: “Cậu biết a? Biết liền rút nhanh lên!”

“Tiểu Kiên, tôi sai rồi, tha thứ cho tôi có được không?”

Tôi không để ý đến hắn, đẩy hắn ra đi về phía trước.

“Tiểu Kiên tôi mời cậu ăn cơm, cậu đừng không để ý tới tôi a”

“Tiểu Kiên tôi mời cậu ăn cơm một tuần, một tháng, một năm.....”

Hắn vừa nói vừa đuổi theo, lải nhải, tôi nghe thấy đau hết cả đầu, nói với hắn: “Được rồi được rồi, đừng nói nữa, tôi không giận nữa, thế nhưng cậu cũng không được trêu chọc tôi nữa”

Hắn xin thề, giặt đầu đồng ý.

Tô Chiêm rất coi trọng chữ tín, thật sự liên tục mời tôi ăn cơm một tuần. Thứ hai cuối tuần, hắn vẫn ở chỗ cũ mời tôi, tôi nói: “Chuyện kia, một tuần rồi, cậu không cần mời tôi nữa”

“Ai nói mời cậu một tuần?” Hắn đột nhiên rống lên.

Tôi thao! Không phải cậu nói lẽ nào tôi nói? Ai lúc trước còn thề một cách thành khẩn, thế nào lại không nhận? Kết quả hắn nói câu tiếp theo liền khiến tôi không thể tưởng tượng nổi.

“Tôi nói mời cậu ăn cơm một năm, tôi nói được làm được, ai khuyên tôi cũng không được!”

Tôi hân, tôi đại hân, tôi bực bố hân, tôi thành cát tư hân..... (kiểu nói quá như kiểu cạm lời, khô lời, sahara lời... của Việt Nam, hân: mô hôi)

Tôi đưa tay sờ sờ trán của hắn, thăm dò nhiệt độ, gật gù: “Ừm, đúng là rất nóng” tay tôi trên đường thu lại thì bị hắn tóm lấy, hắn yên lặng nhìn tôi, trong mắt ẩn chứa sóng lớn nhưng khi đó tôi không hiểu.

“Tiểu Kiên.....” Hắn muốn nói lại thôi.

“Cái gì?” Tôi nghi vấn nhìn hắn.

Hắn chần chờ một chút, ánh mắt lưu luyến trên người tôi, bỗng nhiên chuyển qua nơi khác, buông tôi ra: “Không có gì.”

“Đúng rồi, Tô Chiêm Chủ nhật này cậu có rảnh không?”

“Chuyện gì?”

“Cũng không có việc lớn gì, chính là muốn hỏi cậu có thời gian không. Cuối tuần này ba mẹ tôi đều ở nhà, muốn mời cậu tới nhà của tôi ăn bữa cơm. Tay nghề của mẹ tôi vô cùng tốt nha, cậu không biết chứ trong lúc tôi ở trường tôi mỗi ngày đều nhớ đến món ăn mẹ tôi làm. Aiz, nếu như cậu không rảnh thì quên đi”

“Không, tôi rảnh” Hần trả lời rất kiên quyết.

Sáng sớm thứ bảy, tôi đến trạm xe đón hần, đón được thì hai đứa đón taxi trở về.

Đến nhà, tôi kêu hần đến phòng khách xem ti vi, sau đó tôi đi giúp mẹ thái rau, mẹ của tôi đẩy tôi ra. “Đi đi đi, theo tiểu soái ca kia đi, ở đây vướng chân vướng tay!”

Sau đó tôi bị đuổi ra, chỉ đành đến phòng khách, Tô Chiêm đang xem TV, không ngừng chuyển kênh, cũng không biết hần muốn xem cái gì.

Tôi gọt hai quả táo, cắt thành miếng, để vào đĩa, cầm một miếng ném thử, ngọt vô cùng. Tôi chỉ chỉ cái đĩa với Tô Chiêm: “Ăn táo đi, không cần khách khí”

Tô Chiêm ăn một nửa miếng táo còn lại của tôi, một mặt thỏa mãn: “Ừm, đúng là ngọt thật”

Trong đầu tôi âm âm tiếng nổ.

Tôi giống như người máy đứng dậy lên lầu, đẩy cửa ra, theo lời mẹ thường nói: “Làm bài tập” nó lúc này mang tai nghe, ôm máy vi tính, ngón tay gõ phím cũng nhanh thật nha, trong miệng nói cái gì “Xông lên, có một mình hần thì có gì sợ, đánh hần! Nãi nãi (bảo mẫu – trong game chắc là mấy con buff máu) nhanh cho nương tử ta thêm máu! Đừng quan tâm ta, ta không chết được đâu!”

Không sai. Đây chính là em gái của tôi, Vân Sở Sở, so với tôi nhỏ hơn hai tuổi, năm nay lớp mười.

Game Online, là thứ nó yêu thích nhất.

Tôi gọi nó, nó cũng không thèm trả lời, tôi hiểu kỳ đi tới. Tôi không có hứng thú với Game Online, cũng không biết nó chơi cái gì. Chỉ biết là bên trong nó điều khiển một nhân vật đi tới đi lui, nhìn kỹ thì đây là nhân vật nam. Nó là con gái chơi nhân yêu (con trai chơi nhân vật nữ, con gái chơi nhân vật nam)!

“Em sao lại chơi nhân vật nam?” Trên đầu nhân vật nam nó chơi còn mang theo một tên gọi phu quân gì đó, tôi đến nhéo lỗ tai nó: “Còn nhỏ không lo học, bày đặt võng luyến (yêu đương trên mạng)?”

Nó còn nguy biện: “Đây không phải là võng luyến, chúng ta quen biết bên ngoài”

“Vậy cũng không cho phép yêu sớm” Nó lườm tôi một lát.

Tôi thừa nhận, tư tưởng của tôi giống như ba tôi, bảo thủ a.

Sở Sở lập tức trả lời: Hần soái? Cả ngày đắm đầu vào sách giáo khoa y như con một sách ngoan ngoan không ra ngoài, tướng công của em mới đúng là soái không ai sánh kịp a! (mùi bách đầu đây)

Nương tử Sở Sở: Tướng công anh ghen sao? Ha ha, tướng công anh mới soái, anh đẹp trai nhất, yêu anh, ma ma đất! (hành động hôn dùng để biểu đạt tình cảm thủy chung với người mình yêu)

Thật không chịu được hai đứa này, tôi vỗ vỗ nó: “Nhanh đi ăn cơm a” Xuống lầu.

Tôi sau khi xuống tới nhỏ giọng nói với Tô Chiêm: “Chuyện này, một lát em gái tôi nếu như hỏi số điện thoại của cậu, đòi chụp ảnh chung, vân vân, cậu chiều theo nó chút nha” Hết cách rồi, ai bảo Sở Sở là bảo bối nhà chúng ta, hơn nữa muội muội tôi là siêu cấp mê gái, Tô Chiêm lại rất thu hút.

Ai ngờ Vân Sở Sở xuống, câu nói đầu tiên là: “Ca, bạn trai anh hả” Còn nói như chuyện bình thường.

Tôi cùng Tô Chiêm là huynh đệ tốt? Làm bản danh dự huynh đệ như vậy không phải là hành vi quân tử..... Quên đi, nó vốn không phải quân tử, nó là nữ hán tử.

Tôi la nó một tiếng: “Em nói linh tinh gì vậy?” Sau đó bạn bệ giải thích với Tô Chiêm: “Em gái tôi không hiểu chuyện, thích nói lung tung, cậu đừng để ý”

Tô Chiêm đúng là không để ý, Sở Sở nhỏ giọng kháng nghị: “Ca, em ít nhất biết được nhiều thứ hơn anh nha”

Tôi thuận miệng nói: “Em biết chủ nghĩa cách mạng, đạo đức truyền thống sao?”

Vân Sở Sở: “.....”

Sở Sở ngồi đối diện chúng tôi ăn táo, ánh mắt lại nhìn Tô Chiêm. Nhìn hồi lâu, bỗng nhiên ngồi xuống bên cạnh Tô Chiêm, tôi cảnh giác nhìn nó, để ngừa hành động thất lễ (như sờ mông, nhéo ngực...) của nó đối với Tô Chiêm. Sở Sở hôm nay đúng là không vượt quá khuôn phép, cũng không có tẩy máy tay chân. Nó giống như người bình thường, nó nghiêm túc nói với Tô Chiêm: “Anh của tôi đây, tuy rằng mặt hơi xấu xí một chút, không được cao lắm, đầu óc cũng không quá thông minh, nhưng là người thành thật, mong anh lượng thứ a”

“Đương nhiên, tôi tên Tô Chiêm, xin chào”

“Tôi tên Vân Sở Sở, anh cũng gọi tôi là Sở Sở như anh là được rồi, ừ, sau này tôi cũng là em gái của anh rồi”

Tôi mặt không thay đổi nhìn Tô Chiêm bị muội muội tôi trêu chọc, có chút đau lòng thay Tô Chiêm.

Thiệt là, em gái tôi không biết xem là ưu điểm hay nhược điểm: cùng soái ca như quen thuộc. Không biết “Nương tử” kia trong game có phải là bạn trai ngoài đời của nó? Có điều cũng tốt, nó có bạn trai, không phải vậy nó vừa ý Tô Chiêm kêu tôi làm mối, vậy thì những tháng ngày tốt đẹp của tôi sẽ chấm dứt.

Ba mẹ đều rất yêu thích Tô Chiêm, lúc ăn cơm không ngừng gắp cho hắn. Đặc biệt mẹ tôi quả thực tốt đến mức quá đáng, lúc khen hắn giống minh tinh đang “HOT” nào đó, lúc khen hắn thông minh, lúc khen hắn lễ phép, còn không quên tiện thể hạ thấp tôi.

Mà Vân Sở Sở, nó ăn một miếng cơm, cùng Tô Chiêm giao lưu ánh mắt, nhưng không nói lời nào. Bỗng nhiên, Tô Chiêm gắp một ít ngưu tiên (xx bò) bỏ vào bát tôi, quay đầu nhỏ giọng nói với tôi: “Em gái cậu kêu tôi tôi gắp chút này cho cậu”

Ta nhìn nhìn Tô Chiêm, lại nhìn nhìn Sở Sở. Trời ơi! Các người là dùng ngôn ngữ thần linh để giao lưu? Ngôn ngữ hình thể cấp 4?

Sở Sở lúc này mỉm cười, nhìn chằm chằm tôi cùng Tô Chiêm, ánh mắt sáng lên.

Ngưu tiên dùng để làm gì? Nó – tiểu cô nương 16 tuổi..... Biết những thứ này..... Tôi.....

Cơm nước xong, ba mẹ đi ra ngoài tản bộ, tôi, Tô Chiêm, Sở Sở ba người xem tivi, vô cùng tẻ nhạt.

Sở Sở đề nghị: “Không bằng chúng ta chơi “lời thật lòng hay đại mạo hiểm” đi?”

“Được” Nhân rồi cũng là nhân rồi mà, tôi liền gật đầu, Tô Chiêm cũng không có ý kiến, bắt đầu thôi.

Vòng thứ nhất, người thua là tôi, tôi chọn Đại Mạo Hiểm, ra yêu cầu là Sở Sở.

“Ừ, ca.....em cũng không làm khó anh, liền.....đút Tô Chiêm ca ăn miếng táo đi” Đút táo cũng không có gì, tôi đưa tay lấy miếng táo, Sở Sở lại bổ sung: “Dùng miệng!”

–Truyện này một chương dài hơn mấy truyện khác quá trời luôn–

3. Chương 3: Ngủ Chung

Em.....” Máu từng cơn dâng lên não, phồng chùng sắc mặt của tôi giờ khắc này cũng không khá hơn chút nào. Cô em gái này của tôi, trong đầu đang suy nghĩ gì hả?

“Không phải chỉ là đút miếng táo thôi sao, ca, anh thua nha”

Sở Sở còn đang cổ động, tôi đang cố gắng lắng lòng lại, lấy hết sức lực. Đút miếng táo cũng không cần đút như vậy chứ đại ca? Hai chúng ta đều là con trai, miệng đối miệng, tôi.....

Tôi lùi một bước nói: “Anh chọn lời thật lòng”

Sở Sở trăm lần không muốn: “Không được, anh đã chọn đại mạo hiểm rồi thì không được sửa lại”

Tôi thao, con bà nó, không phải chỉ là miệng đối miệng đút miếng táo thôi sao, cũng không phải hôn môi, tôi một đại nam nhân, sợ cái gì chứ?

Tôi cầm lấy miếng táo, ngậm lên môi, nhìn Tô Chiêm một chút, xác định hẳn sẽ không đem tôi đánh một trận rồi ném đi mới ngẩng đầu lên chậm rãi hướng tới gần hẳn.

Má ơi, hai nam nhân, mọi người nói xem hẳn nhìn tôi chăm chăm làm gì nhỉ? Làm cho tâm trí tôi ngẩn ngơ, tôi xem khoảng cách từ miếng táo đến môi hẳn, đơn giản nhắm hai mắt lại. Suy đoán khoảng cách, sắp đến rồi, nhanh lên, hẳn mau tiếp a, làm sao còn chưa tiếp a!

Bỗng nhiên, “Bịch” miếng táo rơi mất, sau đó tôi đụng phải cái gì? Mềm mại, nóng, ẩm ướt.

“A.....” Mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt phóng to trước mắt, mới ý thức được giờ khắc này môi của chúng tôi dĩ nhiên là đang dính vào nhau rồi. Tôi đột nhiên nhảy về phía sau, suýt chút nữa đụng vào bàn trà.

Tôi đứng ở nơi xa xa, nhìn khuôn mặt sưng sò của Tô Chiêm, hận không thể nhảy xuống lam sắc đa nã hà. Hẳn xem tôi là bằng hữu, là huynh đệ, tôi lại..... Tôi lại cột nhả hẳn, tôi biến thái a!

(Lam sắc đa nã hà: bài hát Màu xanh sông Danube. Trong bài hát sông Danube có màu xanh, có hương vị của hoa tươi khiến tâm tình thoải mái)

“Không sao, tiếp tục đi.” Cũng còn may Tô Chiêm đại nhân độ lượng, không so đo.

Vòng thứ hai, người thua là Tô Chiêm, người hỏi vẫn là Sở Sở, hẳn chọn lời thật lòng. Tôi không ngừng nháy mắt với Sở Sở, ra hiệu cho nó, Tô Chiêm là khách, đừng quá trớn.

Sở Sở hỏi: “Tô Chiêm ca, nụ hôn đầu của anh vẫn còn chứ?”

Tô Chiêm nói: “Không còn rồi” Kỳ thực có thể hiểu, Tô Chiêm lớn lên đẹp trai như vậy, bạn gái khẳng định đựng đầy một giỏ, nụ hôn đầu khẳng định đã sớm mất.

Tô Chiêm lại bổ sung một câu: “Ngay lúc này đã không còn”

Tôi che miệng, dường như bị sét đánh trúng. Trong nháy mắt cảm giác mình là kẻ ác mang tội lớn, tôi cột nhả bằng hữu thì thôi, còn chiếm nụ hôn đầu của người ta, tôi rất không phải người a!

Nhưng mà kẻ cầm đầu – Sở Sở lại cười đến không biết trời cao đất rộng: “Được rồi, ngày hôm nay đến đây thôi, không quấy rầy các anh nữa. Đúng rồi, ca, bang của em có mấy em gái rất thích anh, em giúp anh cự tuyệt”

“Chờ chút, anh không có bạn gái a, em sao lại giúp anh từ chối chứ?”

Sở Sở ý tứ sâu xa nhìn Tô Chiêm một chút, nói với tôi: “Ca, lòng tham của anh không được quá lớn nha, cần thận chết như thế nào cũng không biết”

“Em nói linh tinh gì vậy hả? Đây.....” Sở Sở đi lên lầu.

“Tiểu Kiên, tôi cũng phải về rồi” Tô Chiêm dọn dẹp đồ vật xong cũng phải về rồi.

Tôi dè dặt hỏi hẳn: “Chờ chút, tôi mới vừa.....Cậu không giận chứ?” Thật lo hẳn vì chuyện này mà giận tôi, tôi không phải đã chọc giận hẳn chứ, ngộ nhỡ huynh đệ đều không làm được, oan uổng này quá lớn a.

“Cái kia, muội muội tôi có lúc nó cứ như vậy, nhưng nó không có ý gì xấu, còn chuyện ngày hôm nay, tôi thật sự xin lỗi.....Tôi.....”

“Tôi không trách cậu, tôi phải về rồi”

“Vậy tôi đưa cậu đi”

“Ừm” Hẳn không từ chối.

Tôi cùng hấn chạy tới nhà ga đã mười hai giờ, vào lúc này đừng nói xe công cộng, taxi dù (taxi không hợp pháp) cũng không có, tôi cuối cùng cũng không thể để hấn đi bộ về nhà, hay ngủ ở ngoài đường một đêm.

Tôi nói: “Nếu không, cậu về nhà tôi ngủ tạm một đêm đi?”

“Cậu nhất định bắt tôi đến nhà cậu ngủ?” Hấn nhìn tôi, lại lặp lại một lần nữa.

“Đương nhiên! Lời tôi từng nói sẽ không đổi ý đâu? Chúng ta là bạn tốt, anh em tốt mà, đến nhà tôi ngủ một đêm thì có làm sao? Tuy rằng nhà tôi hơi nhỏ, nhưng là vẫn có giường cho cậu ngủ, cậu yên tâm, tôi sẽ không để cậu ngủ phòng khách. Tôi nghĩ rồi, cậu ngủ ở phòng tôi đi, trong phòng tôi có chăn giường, tôi ngủ ở phòng khách”

“Không cần”

“Sao?”

“Tôi thấy giường của cậu cũng không nhỏ, hai người có thể cùng ngủ”

Về đến nhà, tôi giúp Tô Chiêm tìm một bộ đồ ngủ, để hấn đi tắm trước. Trong lúc hấn tắm, tôi lấy bài thi ra bắt đầu giải đề, ngày hôm nay rối loạn cả ngày, bài tập cũng chưa làm.

Không biết qua bao lâu, Tô Chiêm đã tắm xong, đi tới, tôi đang suy tư đề bài, không nhìn thấy hấn. Hấn ngồi ở phía sau tôi, một cái tay vòng qua tay tôi, có cảm giác như nắm lấy tay tôi, hấn chỉ vào đề bài trước mặt tôi nói: “Đề bài này suy nghĩ của cậu là đúng, nhưng cách giải này là sai”

Sau đó hấn lấy bút của tôi, viết lên lên giấy nháp, cách làm từ đầu tới cuối cho tôi một lần.

“Được rồi, cách giải này tôi cũng biết”

Hấn chỉ chỉ một đề phía dưới: “Vậy cậu làm bài này cho tôi xem”

Tôi nhắm mắt, đoạt lấy bút, làm bộ bày ra dáng vẻ đã hiểu, liếc mắt nhìn đề bài, cái đề bài quái quỷ gì đây? Nhìn thế nào cũng không hiểu? Tôi lại nhìn một lần, nhìn lại một lần, còn nhìn thêm một lần..... Vẫn là không hiểu.

Tôi chống cằm làm bộ suy nghĩ, bút bỗng nhiên bị hấn đoạt lấy, hấn lại bắt đầu giải bài.

Để cho tiện tính toán, hấn lại ngồi sát tôi thêm một chút, hai cái tay duỗi tới, một bên giảng giải, một bên tính toán.

Hấn giải những bài mà bình thường tôi không sao hiểu nổi, hiện tại tôi thật muốn cảm thán một câu: IQ chênh lệch đúng là không thể vượt qua a!

Giải vài bài, tôi cũng buồn ngủ, thả bài thi xuống, chuẩn bị đi tắm rửa, nhìn mình và hấn một chút, đột nhiên kinh sợ.

Tô Chiêm còn đang giúp tôi giải đề bài cuối cùng, nhiều khả năng sẽ không chú ý tới, hai cái tay hấn hoàn toàn đem tôi bỏ trong lòng ngực, tư thế này, thật rất ám muội!

Tôi muốn đứng lên, hấn bỗng nhiên nhắc nhở nói: “Đừng nhúc nhích” Hơi thở phả vào lỗ tai tôi, có chút ngứa. Bởi vì thân thể rất gần, tôi bỗng nhiên cảm giác được chỗ đó của hấn có biến hóa..... Hấn vòng lấy tay của tôi không cho thu về, còn vuốt ve trên vai của tôi.

Tôi đột nhiên đẩy hấn ra đứng lên: “Tôi đi tắm, cậu.....Cậu nghỉ sớm một chút đi.”

Tôi bứt tốc như chạy đua trăm mét để chạy vào buồng tắm, khóa cửa, tắm tới lạnh hết cả người, phát hiện hấn còn chưa ngủ.

“Cậu ngủ giường tôi đi, tôi ngủ phòng khách” Nói xong tôi lấy chăn trong ngăn kéo ra.

Hấn bỗng nhiên kéo cánh tay của tôi lại: “Phòng khách lạnh, ngủ ở đây đi”

“Cái kia, tôi sợ cậu không quen cùng người khác chen một cái giường”

“Không sao”

“Cái kia..... Tôi lo lắng.....”

“Sao lại phí lời như vậy!” Nói xong tôi nhận một trận thiên phiên địa chuyển (trời long đất lở), hoàn toàn bị hấn đẩy ngã xuống giường. Hấn dùng tay chống đỡ lấy thân thể, nằm sấp phía trên tôi, nhìn tôi chăm chăm. Đồ ngủ của tôi cho hấn mặc có chút nhỏ, lộ ra hơn một nửa l*ng ngực, ánh mắt tôi nhìn xuống dưới, hấn có cơ bụng, tôi đỏ kị a.

Hấn nhìn tôi chăm chăm một lúc lâu, nói thật, ánh mắt kia, nhìn tôi như baby, thật không dễ chịu a.

Tôi đang muốn đẩy hấn ra thì hấn thả tôi ra, nằm xuống bên cạnh tôi: “Ngủ đi”

Hai chúng tôi mỗi người nằm một bên, cùng nhau chờ người nhìn trần nhà. Chăn hơi nhỏ, hai đại nam nhân dùng thực sự rất miễn cưỡng.

Tôi nói: “Tôi đi lấy thêm chăn, tôi ngủ sẽ giật chăn, làm cậu lạnh sẽ không tốt”

“Không cần” Hấn nói xong nghiêng người sang nhìn tôi: “Giường hơi nhỏ, để hai cái chăn thì càng chiếm không gian”

Cũng đúng, vậy thì mặc kệ, nói xong tôi liền nhắm mắt lại tìm Chu công chơi mặt chược (ngủ thiếp đi)

Sáu giờ, đồng hồ báo thức vang lên, tôi từ trên giường ngồi dậy, không biết đụng vào vật gì, mũi đau đớn một trận, tỉnh cả ngủ.

Tôi bưng mũi, thống khổ mở mắt ra, nhìn tôi như thế, bưng nửa bên mặt đau đến ngao ngao gọi Tô Chiêm, diễn một trò cười.

“Cậu là cương thi a? Làm gì bỗng nhiên bật dậy?” Tô Chiêm kẻ ác cáo trạng trước (người xấu còn nguy biện)

“Hết cách rồi, đây là thói quen của tôi, tiếng chuông vừa vang liền muốn rời giường. Nhất niên chi kế tại vụ xuân, nhất nhật chi kế tại vụ thần (Kế hoạch của một năm bắt đầu vào mùa xuân, Kế hoạch của một ngày bắt đầu vào sáng sớm), nghe qua chưa? Đừng cản tôi, tôi ta muốn giải toả a.

“Khắc khổ như thế?”

“.....”

Tôi đi giày vào, chuẩn bị đi vào toilet, quay đầu nhìn hấn một chút, trong lòng cảm thấy kỳ quái, hấn rõ ràng ngủ bên cạnh tôi, tôi từ chính diện bật dậy, làm sao lại đụng vào hấn? Lẽ nào.....

“Đúng rồi, cậu vừa lén lén lút lút ngồi đó làm gì?”

Hấn quả nhiên chột dạ sờ sờ mũi: “Tôi buộc dây giày a, ai biết cậu bỗng nhiên bật dậy, dọa tôi một trận”

Hóa ra là như vậy, là tôi nghĩ nhiều rồi.

Buổi trưa chủ nhật, tôi cùng Tô Chiêm trở về trường học.

Lối vào trạm tàu điện ngầm, tôi đang muốn đi xuống cầu thang, hấn bỗng nhiên nói với tôi: “Cậu xuống làm gì?”

Tôi ngờ ra chừng ba giây đồng hồ, nhìn dáng dấp kia của hấn, giống như chưa từng thấy tàu điện ngầm. Tôi nói: “Đón tàu điện ngầm a” Hấn một mặt mê man nhìn chung quanh, tôi đây càng hoài nghi: “Cậu không biết..... Chưa từng đón tàu điện ngầm sao?”

Tô Chiêm ngoan ngoãn gật đầu: “Ừm, tôi bình thường ra ngoài đều lái.....đón taxi”

Tôi nói: “Nha, cậu thật sự có tiền!”

Tôi vẫn cảm thấy hấn đang gạt tôi, thế kỷ hai mươi mốt, cũng không phải thời Dân quốc, ai còn chưa từng đón tàu điện ngầm chứ?

Mãi đến tận lúc mua vé, tiến vào tàu điện ngầm, hấn đứng ngốc ra, nhìn chung quanh, như kẻ ngốc. Cũng không biết vịn vào tay vịn để giữ thăng bằng, tàu điện ngầm khởi động, thân thể hấn bỗng nhiên nghiêng sang một bên, tôi vội vàng đưa tay kéo tay hấn lại, giúp hấn giữ vững thăng bằng lại.

Lần này tôi tin, người này đúng là chưa từng đi tàu điện ngầm.

“Vịn vào” Tôi nhắc nhở hắn.

Hiện tại phát hiện, cùng hắn đón tàu điện ngầm thật rất mất mặt a, tôi dời ánh mắt, làm bộ không quen biết hắn.

Bỗng nhiên cánh tay căng thẳng, là hắn nắm lấy tay tôi. Tôi mờ mịt nhìn hắn, nhìn hắn nắm lấy tay tôi, đại ca, tôi là tay vịn cho anh nắm sao, anh nắm tay tôi là chuyện gì hả?

Quên đi, hiện tại nhiều người, tay vịn đều không còn chỗ trống, để hắn nắm đi, tránh việc hắn té tôi phải dẫn hắn nhập viện nữa.

Tôi quyết định, chờ lúc ra khỏi tàu điện ngầm đường ai nấy đi, tôi về trường học của tôi, hắn về nhà của hắn, sau đó cả đời không qua lại với nhau, cứ quyết định như vậy! Đi cùng với hắn đúng là rất mất mặt.

4. Chương 4: Nụ Hôn Đầu

Mãi cho đến khi xuống tàu điện ngầm, ra khỏi trạm tàu điện, Tô Chiêm nắm tay tôi còn chưa thả ra. Tôi vỗ vỗ hắn: “Này, anh em, xuống tàu rồi có thể buông ra rồi đó”

Hắn nhìn chung quanh, vẻ mặt mê man, hỏi: “Tiểu Kiên..... Đây là nơi nào? Sao tôi không biết?”

Tôi chỉ chỉ: “Đi về hướng kia 500 mét, rẽ trái, là cửa sau trường học”

Hắn gật gù: “Nhìn thế nào cũng không giống?”

Tôi không nhận được hỏi hắn: “Cậu.....làm sao tìm được đường đến nhà tôi?”

Tô Chiêm nói: “Tôi hỏi hơn mười người”

Tôi “.....” Tôi hiện tại vô cùng hoài nghi, Tô Chiêm làm sao có thể sống đến tận bây giờ?

Tôi vỗ vỗ vai hắn, anh em đặc biệt nhắc nhở: “Sau này nếu như cậu lạc đường, mặc kệ ở nơi nào, gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ tới đón cậu”

Tô Chiêm đặc biệt cảm động quay lại cười với tôi, nụ cười này đừng nói con gái nhìn đến hoa si mà ngay cả tôi nhìn cũng không cầm được động tâm.

Lớn lên đẹp trai như vậy, cười lên còn để cho người ta sống nổi sao? Tôi không phục, đùa cợt hắn: “Chỉ cần gọi tôi một tiếng đại ca, dù cậu ở bao xa, tôi đều.....”

“Tôi lớn hơn cậu” Hắn cắt lời tôi.

Lúc trước ghi thông tin tôi vô tình nhìn thấy thông tin của hắn, chúng tôi sinh cùng năm, hắn sinh ngày 31 tháng 10 còn tôi sinh ngày 5 tháng 12, cũng chỉ lớn hơn tôi có một tháng, tôi nói: “Thiệt, không phải chỉ lớn hơn tôi một tháng thôi sao, ai kêu cậu mù đường chứ, muốn tôi dẫn cậu về nhà thì gọi một tiếng đại ca nghe chơi”

Hắn mặt đen, bỗng nhiên dừng bước lại, trở tay đem tôi ấn vào tường, động tác nhanh nhẹn, chính xác, mạnh mẽ.

Tôi lườm hắn, không biết hắn muốn làm gì. Bỗng nhiên hắn chậm rãi tới gần tôi, ánh mắt nhìn tôi không rời, “Tiểu Kiên, tôi nói, không phải chỉ là tuổi tác, còn có.....” Hắn cúi đầu liếc mắt nhìn về vị trí dưới em một chút và nằm giữa hai đùi tôi.

Con bà nó, ngày đó hắn thừa dịp sau khi tôi ngủ ăn bao nhiêu đậu hủ hả? Tôi một cước đá văng hắn ra, không để ý tới hắn, tự mình đi về phía trước.

“Tiểu Kiên.....”

“Đi ra, đừng đụng tôi”

Tôi tự mình đi được một lúc, quay đầu lại, không thấy Tô Chiêm!

Sẽ không tưởng thật chứ? Thật sự không đi theo tôi nữa? Hắn sao lại nghe lời như vậy a? Tôi bỗng nhiên bắt đầu cuống lên, vội vã quay đầu đi ngược lại, tìm xung quanh.

Hắn không biết đường, lỡ như bị lạc thì sao bây giờ? Tôi cầm điện thoại di động lên, gọi điện thoại cho hắn, ba cuộc gọi liên tục, không ai nhận.

Rốt cuộc là đi đâu? Nhớ tới hắn da dẻ trắng trẻo, dáng dấp ngây thơ vô hại, một ý nghĩ không tốt xông lên não.

Hắn không phải là bị người ta lừa bán chứ?

Càng nghĩ càng sốt ruột, chảy cả mồ hôi lạnh, sau đó tôi thấy từ trong đám người qua lại, Tô Chiêm đi về hướng tôi, khoé môi cong lên, lộ ra một hàm răng trắng, vô cùng gợi đòn. Trong tay hắn cầm hai que kem, đi đến trước mặt tôi, đưa cho tôi một que.

Tôi cầm điện thoại gọi, điện thoại của hắn còn đang rung, tiếng chuông điện thoại còn đang vang lên.

“Xin lỗi, lúc nãy xếp hàng, quá nhiều người, tôi cầm hai cây kem, không rảnh tay để bắt máy”

Bây giờ nhìn hắn, hỏa khí trong lòng đã sớm tán (tản ra) lên chín tầng mây rồi, chỉ còn duy nhất cảm giác an tâm.

Tôi nhận lấy que kem, ăn một miếng, thật ngọt.

Hai người sóng vai cùng nhau đi, tôi hết sức tập trung ăn que kem trong tay. Hắn kêu tôi dừng lại, nhìn tôi một chút, bỗng nhiên cúi đầu, cắn một cái lên que kem trong tay tôi, gật gù: “Ừm, quả nhiên của cậu ăn ngon thật”

Đầu óc tôi ùng ùng một tiếng.

Hắn tiếp tục nói: “Sớm biết mua hai que vị dâu tây, que của tôi vị gốc, cảm giác không có ngon bằng que của cậu”

Tôi cắn que kem vị dâu tây trong tay mình một miếng, máy móc nói: “Phải..... Không kém bao nhiêu đâu”

Ăn xong kem, hắn nhìn tôi chằm chằm một lúc, bỗng nhiên nói: “Tiểu Kiên, trên khoé môi cậu còn dính”

Tôi chùi chùi hai lần, hỏi hắn: “Vẫn còn chứ?”

Hắn gật đầu, tôi lại lau, hỏi hắn, hắn vẫn gật đầu.

“Cuối cùng ở chỗ nào hả?”

Tôi đi đến bảng quảng cáo ven đường xem một chút thì cả người bỗng nhiên bị hắn đẩy qua một bên, tiếp theo một bóng đen trước mắt đè ép xuống.

Cây hai bên đường cao lớn, dày đặc. Bóng cây chắn lấy ánh mặt trời. Tôi bị hắn đặt dựa sát vào bảng quảng, một tay hắn chống bên cạnh người tôi, một cái tay còn lại đỡ sau gáy tôi.

Đưa lưng về phía đường, bên cạnh tình cờ có xe chạy qua, chạy rất nhanh nên thoáng cái đã không thấy bóng dáng nữa.

Tôi không còn suy nghĩ được gì, trợn to hai mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai của hắn ở sát bên, hắn nhắm mắt lại, lông mi thật dài lông mi thật dài rủ xuống, nhìn rất đẹp.

Tất cả bộ phận toàn thân đều đình chỉ hoạt động, máu chảy ngược lên. Chỉ có duy nhất xúc cảm mềm mại giữa môi, cùng mùi vị nhàn nhạt của que kem.

Tôi cùng Tô Chiêm có một nụ hôn đúng nghĩa, hắn rất chăm chú hưởng thụ, còn tôi thì người gỗ không có chuyển động.

Không biết qua bao lâu, Tô Chiêm dừng lại, còn tôi thì khẽ nhếch môi, một mảnh mê man.

Hắn nhìn tôi, cúi đầu li*m li*m lên môi tôi, “Àn, hiện tại không còn nữa”

Tôi bị người ta hôn! Tôi bị người ta hôn! Trời ạ, tôi bị người ta hôn!

Giờ khắc này cả đầu tôi đều là ý nghĩ này.

Người hôn tôi còn làm con trai! Nếu như là con gái, vậy tôi cũng không mất mát gì, nhưng hắn chính là con trai a! Nếu như tính toán với hắn..... Tôi lại nghĩ, tôi cũng là con trai, cũng không phải con gái, không phải chỉ là bị hôn một cái thôi sao, mọi người là huynh đệ tốt, tính toán quá cũng không tốt! Huống chi, nụ hôn đầu của hắn là do tôi đoạt lấy.

Tôi chưa cùng hắn tính toán nhưng dọc đường, bầu không khí hết sức khó xử.

Khuya chủ nhật là buổi tự học, Tô Chiêm cũng tới.

Thầy quản lý lớp tự học tối bị thầy chủ nhiệm gọi đi họp (Editor: có JQ:3), lớp chúng tôi đều nhốn nháo cả lên, các bạn học kết bè kết lũ chơi cờ tỉ phú, chơi game, nói chuyện bát quái, ngoại trừ cá biệt vài học sinh ngoan ngồi làm bài tập.

Tôi chính là một trong số những học sinh ngoan đó, Tô Chiêm lấy tay chống cằm nghiêng đầu nhìn tôi: “Đừng viết nữa, dù sao cậu cũng không hiểu”

“Cậu.....” Người này sao lại ác miệng như thế, tôi thật sự rất muốn đánh hắn.

Hắn giơ lên một quyển sách che lại, thân thể hướng tới gần tôi, ghé vào một bên tai tôi: “Buổi trưa..... Cảm giác rất tốt, có muốn làm lại một lần nữa không?”

“Cả nhà cậu!”

Nhớ tới nụ hôn tê tê dại dại kia, mặt tôi nóng hết lên, đuổi chân ra đá vào ghế hắn khiến hắn ngã lăn ra.

“Đừng” Hắn hoàn mỹ nằm trên đất, tư thế chống vó (tay chân đều hướng lên trời).

Thế giới an tĩnh, tôi tiếp tục làm bài.

Sáng sớm thứ hai, tôi mua phần cơm sáng, tự mình ăn một phần, để lại một phần cho Tô Chiêm.

Trước nay mỗi ngày hắn luôn đến sớm, hôm nay đã hết một tiết hắn vẫn còn chưa tới. Tôi không nhịn được, gửi cho hắn một tin nhắn: Tô Chiêm cậu không phải là ngủ quên chứ? Sao còn chưa đến lớp?

Không ai trả lời.

Lại hết một tiết, tôi lại gửi cho hắn một tin nhắn: Chết chưa? Kêu lên một tiếng coi.

Vẫn không ai trả lời.

Tôi đến văn phòng tìm giáo viên chủ nhiệm, giáo viên chủ nhiệm nói hắn xin nghỉ bệnh. Tôi vô cùng hoài nghi, hắn khỏe mạnh như vậy sao lại bỗng nhiên sinh bệnh? Hết buổi sáng, tôi gọi điện thoại cho hắn, điện thoại mới vừa bấm xong, tiếng nói của hắn đã vang lên ở bên tai tôi.

“Cuối cùng cũng tỉnh ngủ rồi, nhìn thấy cậu gửi nhiều tin nhắn cho tôi như vậy, cảm giác thật hạnh phúc a” Nhìn thấy dáng dấp này của hắn, đúng là muốn bị đánh mà, tôi không nhịn được, đưa tay đánh mạnh lên lưng ngực hắn một cái: “Cậu xảy ra chuyện gì? Điện thoại không tiếp, tin nhắn cũng không trả lời, còn có khỏe mạnh như vậy mà giả bệnh xin nghỉ?”

Hắn ần ần đầu: “Đầu tôi đau”

“Cậu cứ tiếp tục giả vờ đi”

“Tôi thực sự đau đầu, còn không phải đi tới hôm qua cậu đá một cước đó sao, nói thật, nếu như tôi té đến động não, cậu phải chịu trách nhiệm a” Hắn nhìn tôi, không biết xấu hổ nói.

“Thiết, chịu trách nhiệm? Mở cuộc thi kể chuyện cười quốc tế sao, nào chân động chính là tự khỏi?”

Hắn không nói nữa, không muốn tiếp tục đề tài này, kéo tay tôi: “Ngày hôm nay Quái Vật trên hành tinh lạ có chiếu, tôi mua hai vé xem phim rồi, tôi dẫn cậu đi xem”

“Không đi, tôi muốn lên lớp” Quái Vật trên hành tinh lạ là gần đây rất HOT, nhiều thiên hà viễn tưởng lớn, kỳ thực tôi vô cùng hứng thú.

“Tôi giúp cậu xin nghỉ rồi, đi mà, Tiểu Kiên”

Tôi giận dữ: “Cậu còn dám tự ý giúp tôi xin nghỉ?”

“Đúng vậy a, giáo viên chủ nhiệm vô cùng vui vẻ đồng ý”

Căn cứ theo sự hiểu biết ba năm qua của tôi về giáo viên chủ nhiệm, cô tuy rằng lớn tuổi nhưng tuyệt đối không hồ đồ, muốn tùy tiện tìm cớ gạt cô, là hoàn toàn không có khả năng.

Vui vẻ đồng ý? Vừa nghe thì biết Tô Chiêm đang nói phét, tôi hỏi hần: “Cậu nói coi, cậu làm sao thuyết phục chủ nhiệm cho tôi nghỉ”

“Tôi nói với chủ nhiệm: Vân Lạc Kiên đá ghế em, khiến em bị té đập đầu, bác sĩ nói có thể não bị rung động nhẹ, hôm nay muốn chụp CT, em muốn Vân Lạc Kiên theo em đến bệnh viện chăm sóc cho em”

“Cậu.....” Tôi tức giận đến nói không ra lời, lửa giận bùng cháy.

Hần lại mua que Ice Cream đến dỗ tôi: “Tiểu Kiên xin bớt giận, chúng ta đi xem phim đi”

“Thấy que kem này, tôi cũng không thêm so đo với cậu nữa”

Lần này hần chỉ mua một que kem, tôi ăn, hần nhìn, ta thấy hần cũng muốn ăn nên hỏi hần: “Cậu muốn ăn sao?”

Hần không khách khí, cúi đầu cắn một cái, tôi lại cắn một cái. Que kem liền bị chúng tôi mỗi người cắn một nửa.

Ở cửa rạp phim, dòng người chen chúc, tôi hỏi hần: “Cậu không phải mù đường sao? Cậu làm sao tìm được rạp phim?”

“Tuy rằng tôi mù đường nhưng tôi không có ngớ ngẩn, hướng chỉ nhà tôi cùng rạp chiếu phim nằm trên một con đường”

Tôi hỏi: “Nhà cậu không phải gần trường học sao?”

“Nơi này cũng có nhà”

Tôi “Nha” một tiếng, không quá để ý. Hần nhìn đồng hồ, mua một hộp Popcorn lớn đưa cho tôi, khoác tay lên vai tôi đi kiểm vé.

Vào lúc ấy, tôi cũng không biết, người với người có chênh lệch, vốn dĩ xưa nay không chỉ là học bá (học giỏi) với học tra (học dở).

Vào lúc ấy, tôi cũng không ý thức được, trong lúc đó khoảng cách của tôi và hần lại xa như vậy, xa tới mức tôi dốc hết sức cả đời này cũng không theo kịp.

Tiến vào rạp chiếu phim, nhìn thấy các đôi tình nhân, tôi bỗng nhiên ý thức được hần mua vé ghế tình nhân. Trên mặt có cảm giác nóng lên không rõ tên, cũng may tối, cũng sẽ không bị người khác nhìn thấy.

Rất nhiều người xem phim, chỗ ngồi của chúng tôi là hàng thứ hai từ trên xuống, sau lưng chúng tôi không có ai.

Tôi ăn Popcorn, nhìn màn ảnh, bỗng nhiên trên bả vai có chút nặng, dĩ nhiên là tay hần để lên, tôi cũng không quá để ý. Một lát sau, cái tay kia bỗng nhiên dùng sức, kéo tôi ấn đầu vào bả vai của hần.

“Cậu làm gì?” Trong miệng tôi nhai Popcorn, nhỏ giọng kháng nghị.

“Chỗ ngồi cứng lắm, cậu dựa vào thoải mái sao?” Tôi vốn là muốn kháng nghị nói “Thoải mái hay không mắc mớ gì tới cậu?” Chỉ là, hai người áp sát quá gần, vừa nói chuyện, hơi thở sẽ phun lên mặt lẫn nhau, tôi dứt khoát không nói, ghé dựa rõ ràng thoải mái, không dựa vào thì không dựa vào.

Trong lúc đó, hần thỉnh thoảng sẽ quay đầu nói với tôi vài câu, hơi thở của hần lan toả lên mặt tôi, có chút ngứa, có chút ấm áp, còn có mùi thơm nhàn nhạt của dầu tẩy.

Cảnh phim XX (chắc cảnh hôn môi, RAW để), tôi có chút kích động, muốn quay đầu cùng Tô Chiêm chia sẻ vui sướng. Bỗng nhiên môi chạm phải một thứ mềm mại, mang theo chút hơi ấm.

Nhờ ánh đèn màn ảnh, tôi nhìn thấy con ngươi đen nhánh của hắn đang yên lặng nhìn tôi, tôi ý thức được đó là môi.....môi của hắn.

5. Chương 5: Say Rượu Loạn Tính

Tôi dùng sức đẩy Tô Chiêm ra, đẩy sang bên cạnh một chút.

Bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng cười khẽ của hắn, tình tiết phim trên màn ảnh một cảnh tôi cũng không xem, trong đầu đều là cảm giác ướt át, mềm mại cùng hình ảnh hắn nhìn thẳng vào mắt tôi lúc nãy. Để che giấu tâm tình, tôi giống như robot ăn từng miếng từng miếng Popcorn, từng lần từng lần một gây mê chính mình, cái gì cũng không nên nghĩ, không nên nghĩ, phải lý trí, lý trí!

Xem phim xong, đi ra khỏi rạp, Tô Chiêm thuận lợi lấy trong tay tôi hộp Popcorn rỗng, ném vào thùng rác. Sau đó đi đến, vô cùng tự nhiên khoác vai tôi. Bình thường hắn rất thích ôm tôi nên dần dần tôi cũng quen mà mặc kệ hắn.

Sóng vai đi, hắn hỏi tôi: “Ngày hôm nay hài lòng không?”

Tôi nói: “Hài lòng”

Tôi gạt đầu, đưa mắt nhìn hắn rời đi.

Đi mấy bước, hắn quay đầu lại: “Đúng rồi, cậu không phải người mù đường nên chắc là sẽ tìm được đường về chứ hả?”

Tôi mạnh mẽ nhéo hắn một cái: “Cậu cho rằng tôi là cậu chắc, tôi đương nhiên biết đường về, cậu vẫn nên lo lắng cho mình đi!” Hắn cười to xoay người, dường như tâm tình cực kỳ tốt.

Đến ký túc xá, tôi gửi tin nhắn cho hắn: Tôi đến rồi.

Hắn rất nhanh đã trả lời tôi: Đến là tốt rồi, đêm nay tôi có việc, tự học buổi tối sẽ không đến, đừng chờ tôi.

Tôi trả lời hắn: Được.

Tự học buổi tối tôi làm bài, ôn tập, đọc sách như thường ngày. Không biết tại sao lại không có cách nào tập trung được, đều là lơ đãng nhìn qua chỗ ngồi của Tô Chiêm.

Kết thúc tự học buổi tối, tắm rửa xong, tôi nằm ở trên giường, cầm điện thoại di động, ma xui quỷ khiến gửi cho hắn một tin nhắn: Tô Chiêm, công việc xong chưa?

Hắn trả lời: Làm xong rồi, chuẩn bị tắm, cậu thế nào?

Tôi trả lời: Tôi tắm rồi, nằm ở trên giường đang chuẩn bị ngủ.

Hắn trả lời: Ừ, vậy cậu đi ngủ sớm một chút, tôi tắm xong cũng sẽ đi ngủ, ngày mai gặp, ngủ ngon.

Tôi trả lời: Ngủ ngon.

Một tuần này, tự học buổi tối Tô Chiêm đều không đến, lúc tôi một mình làm bài thường dờ ra. Bàn sau Vương Tiểu Minh hỏi tôi: “Vân Lạc Kiên, nói thật đi, cậu có phải là đang yêu không hả?”

Tôi nói: “Không có a”

Tôi đang nghĩ người sao? Tôi vỗ đầu một cái, ai lại dờ ra rồi! Tôi rõ ràng rất chăm chú làm bài tập thật tốt mà? Cúi đầu, tiếp tục làm bài. Nhìn thấy bài tập, mới phát hiện cả một buổi tự học tối, một bài cũng không làm...

Tự học buổi tối mỗi ngày, trở về ký túc xá, tôi đều cùng Tô Chiêm nhắn tin nói chuyện một chút. Trước khi ngủ, nhìn thấy hai chữ “Ngủ ngon” của hắn gửi qua sẽ cảm thấy rất an tâm, ngủ cũng ngon hơn.

Tôi không biết, chính là vào lúc ấy, bất tri bất giác, tôi đã đem hắn đặt vào lòng mình.

Hội thao cuối cùng của cấp ba, ở bộ môn chạy, tôi và Tô Chiêm cùng nhau báo danh ở bộ môn chạy cự li dài 3000 mét của nam.

3000 mét đối với người có cơ bụng rắn chắc như Tô Chiêm thì không có gì thể nhưng đối với người ít vận động, thư sinh yếu đuối như tôi mà nói thì..., tôi gào to một tiếng: “Tô Chiêm cậu xem, 3000 mét lần này tôi nhất định đứng chót”

Tô Chiêm an ủi tôi: “Không có chuyện gì, tôi sẽ chờ cậu”

“Được rồi được rồi! Bây giờ nói thật dễ nghe, chờ tôi? Đến lúc đó, lên đường chạy, chỉ sợ rằng so với ngựa hoang mất cương còn hơn một điểm a!” Chờ tôi? Quả thực là nói xạo mà!

“Tôi thật sự sẽ chờ cậu!” Tô Chiêm nghiêm túc nói.

Tôi vẫn không tin, Tô Chiêm không bỏ qua, tiếp tục đến quán quýt lấy tôi: “Tiểu Kiên, có dám cược với tôi một lần không?”

“Cược cái gì?”

“Đánh cược là tôi sẽ chờ cậu, sẽ không để cho cậu đứng chót” Vẻ mặt hắn tươi cười, nói tiếp: “Nếu như, tôi không chờ cậu, một mình chạy về phía trước, vậy coi như tôi thua, cậu ra một điều kiện tôi nhất định sẽ làm theo. Nhưng nếu như tôi chờ cậu, không để cho cậu đứng chót, vậy thì tôi thắng, tôi ra một điều kiện, cậu làm theo, có dám cược không?”

“Tại sao tôi không đứng chót coi như cậu thắng chứ? Đây là cược cái gì chứ?”

Hắn nhún mày: “Sao? Tiểu Kiên sợ rồi hả?”

“Ai nói tôi sợ? Cược thì cược!”

Khi đó tôi còn trẻ ngông cuồng, hăng hái nhưng cũng quá ngây thơ rồi, không suy nghĩ liền đồng ý, sau này ngẫm lại, thực sự là hối hận phát điên a.

Lúc tôi chạy đến 2000 mét thì đã chạy hết nổi rồi, còn 1000 mét nữa, Tô Chiêm đỡ lấy cánh tay tôi, hai người chậm rãi chạy. Trọng tài ở phía trước cho rằng không còn ai, vừa định rời đi thì chúng tôi mới vừa tới đích.

Thời điểm còn một bước cuối cùng, hắn để tôi qua trước, sau đó đương nhiên, hắn thành tên cuối cùng.

“Tiểu Kiên, tôi thắng rồi.” Sau đó, hắn cầm một chai nước đến, hưng phấn đưa cho tôi.

Tôi nhận lấy chai nước, một hơi uống gần nửa chai, mới nói: “Chơi xấu! Nói đi, cậu muốn tôi làm cái gì?”

“Ừm...” Hắn nhận lấy chai nước tôi đã uống, tự mình uống hai ngụm, suy nghĩ một chút nói: “Bây giờ chưa nghĩ ra, chờ khi nghĩ ra sẽ nói cho cậu biết. Cậu yên tâm, tôi sẽ không cố ý làm khó để cậu, nhất định không vi phạm nguyên tắc làm người, hơn nữa là trong khả năng của cậu”

Tôi lườm hắn một cái: “Cậu có phải là xem nhiều lắm phải không?”

“Không sai, tôi muốn là Trương Vô Kỵ, cậu đồng ý làm Triệu Mẫn sao?”

“Tôi muốn ới rồi”

Sau khi kết thúc hội thao, thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt một cái, đã đến lúc điền nguyện vọng.

Từ lúc vào cấp 3 đến nay mục tiêu của tôi đều là S đại, ba mẹ chờ mong cũng chính là S đại. Dựa theo kết quả học tập của tôi bây giờ, ghi nguyện vọng S đại là thừa sức. Nhưng lúc tôi điền vào, có chút do dự.

Tôi hỏi Tô Chiêm: “Nguyện vọng 1 của cậu là gì?”

“A đại” Hắn nói.

Ừ, dựa theo thành tích của hần, không đi A đại đúng là khuất tài (có tài mà không phát huy được). Mà tôi, chắc chắn sẽ không đậu nổi A đại.

“Tiểu Kiên, sau này chúng ta không học cùng một trường, cậu có quên tôi không?” Hần nhìn chăm chăm giấy ghi nguyện vọng, bút ở trong tay chuyển động, sau đó nắm chặt lại, quay đầu chăm chú hỏi tôi.

Tôi cười vô cùng thoải mái: “Đương nhiên sẽ không, chúng ta là huynh đệ tốt a, cả đời” Tuy nói như vậy nhưng trong lòng tôi có chút mất mát, cũng không thể nói được tại sao.

“Chúng ta... Chỉ là huynh đệ tốt thôi sao?”

“Chờ thi đại học xong, cả lớp chúng ta liên hoan, ở, tôi mời a!”

“Ừ! Quá tuyệt a!”

“Có thật không? Hả-”

Phía sau Tô Chiêm nhấn chìm trong tiếng hoan hô của các bạn học, tôi không nghe rõ, hỏi lại một lần, Tô Chiêm cũng không nói gì.

Cách kỳ thi đại học càng gần, bầu không khí càng ngột ngạt, cả ngày tôi đều vội vàng ôn tập, cũng không cùng Tô Chiêm ra ngoài chơi. Tự học buổi tối Tô Chiêm thường sẽ đến, đến rồi cũng không nhìn sách, chỉ toàn nghe nhạc. Nhiều lúc, hần tựa hồ muốn nói chuyện với tôi một chút nhưng nhìn tôi chăm chú ôn tập nên cũng không quấy rầy, tự mình nằm nhoài trên bàn ngủ.

Tình cờ, cũng sẽ lảng lạng mà nhìn tôi, nhìn rất lâu.

Chỉ cần nhìn hần như vậy, sẽ cảm thấy rất hạnh phúc. Nếu là thời gian có thể ngừng lại vào lúc này thì tốt biết bao nhiêu.

Thi đại học rốt cục đã đến, tôi cùng Tô Chiêm không thi cùng phòng, mấy ngày thi không có gặp mặt.

Buổi tối một ngày sau khi thi đại học xong, ở buổi liên hoan tại, bạn học cả lớp đều đến, mọi người không ngừng chúc rượu, từng tiếng từng tiếng reo hò: “Không say không về”

Cùng trường ba năm, ăn xong bữa cơm này, sau đó cũng không còn cách nào tụ tập nữa. Tôi cũng không quản tử lượng của chính mình, một ly lại một ly.

Cuối cùng, tôi dường như đã say, tôi nhìn Tô Chiêm trước mắt đã biến thành ba người, trêu ghẹo nói: “Tô Chiêm cậu say rồi, cậu xem, cậu xem cậu biến thành ba người, haha, tử lượng của cậu làm sao so được với tôi a”

Tô Chiêm không để ý đến tôi, nắm lấy cánh tay tôi mang tôi đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng riêng, gió lạnh thổi, tâm tư tôi có chút quay về, nhìn chung quanh, thấy Tô Chiêm một cái: “Không phải đường này, tôi muốn về ký túc xá, ngày mai còn phải đi học...”

“Không cần, chúng ta đã tốt nghiệp rồi” Tô Chiêm nhẹ nhàng nói, tôi chớp mũi đau xót, nước mắt nhất thời dâng lên.

Tô Chiêm một bên dìu tôi đi, một bên dỗ tôi: “Tiểu Kiên ngoan, Tiểu Kiên đừng khóc, mua cho cậu que kem, ngoan, đừng khóc nữa”

Tôi khóc càng thảm hại hơn, mắt nhìn mờ lung Tô Chiêm một lúc. Đưa tay ôm lấy eo của hần, đem mặt chôn ở trong lồng ngực của hần, tiếp tục khóc. Hần cũng không đi, cứ như vậy đứng ở lối đi bộ, ôm lấy tôi, dỗ tôi.

Tôi khóc, không phải là bởi vì tốt nghiệp mà là bởi vì hần, bởi vì Tô Chiêm.

Tốt nghiệp, thì không thể mỗi ngày đều có thể nhìn thấy hần, không thể nghe thấy hần ác miệng tổn hại tôi, không thể ăn những que kem hần mua cho tôi, sẽ không có người mỗi ngày cùng tôi ăn cơm, cùng tôi đến lớp tự học buổi tối, cùng tôi trốn học đi xem phim.

Trong lòng tôi nghĩ như vậy, uống say không quản nữa, cứ vậy mà nói ra.

“Tốt nghiệp, tôi không thể mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cậu, không thể nghe thấy cậu ác miệng tổn hại tôi, không thể ăn những que kem cậu mua cho tôi, sẽ không có người mỗi ngày cùng tôi ăn cơm, cùng tôi đến lớp tự học buổi tối, cùng tôi trốn học đi xem phim.”

“A...” Tôi nói không ra lời, môi đã bị hấn hôn lấy.

Có lẽ là uống nhiều rượu rồi, lá gan cũng lớn lên, lần này, tôi không chỉ không đẩy hấn ra, còn quần lấy đầu lưỡi của hấn, ôm lấy đầu của hấn, càng hôn càng sâu.

Bận rộn nửa ngày mới đến nhà, đứng ở cửa, tôi nhìn gương mặt tuần tú này của hấn, không nhận được, đưa tay ôm cổ của hấn, lại muốn hôn hấn.

Hấn ôm ờ: “Đợi lát nữa, đợi lát nữa hả, Tiểu Kiên đừng nóng vội.”

Cánh cửa bên cạnh bỗng nhiên mở ra, hấn đem tôi đẩy vào, đèn sáng lên, tôi mờ mịt nhìn hoàn cảnh xa lạ.

Hấn sờ mặt của tôi: “Đây là nhà tôi, nào, tôi dẫn cậu đi tắm”

Nghe thấy đây là nhà hấn, tôi liền tiêu trừ cảnh giác (không còn cảnh giác), theo hấn tiến vào buồng tắm. Hấn để tôi đứng, tôi đứng không vững, vịn vào bồn rửa tay, nhìn hấn đi mở nước trong bồn tắm.

Sau đó hấn đi tới, cởi y phục của tôi.

Áo khoác bị cởi, áo sơ mi bị cởi, hấn bắt đầu tháo thắt lưng của tôi, tôi có chút không quen, đẩy hấn một cái, mang theo men say dày đặc nói: “Cậu làm gì... Tôi muốn đi ngủ...”

Hấn rất kiên nhẫn dỗ tôi: “Được được được, ngủ nha, nào, trước tiên cởi quần áo, tắm xong liền ngủ, ngoan”

Tôi thuận theo hấn, cởi quần ra, quần lót cũng cởi ra rồi.

Lúc nằm trong bồn tắm, tôi đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, như lợn chết, tùy ý Tô Chiêm thao túng.

Sau tắm sạch, hấn giúp tôi mặc quần áo ngủ, dìu tôi đến giường, tôi nằm xuống giường liền ngủ.

Trong giấc mộng, hạ thân có cảm giác kỳ quái khiến tôi tỉnh dậy, mở mắt ra, hoàn cảnh xa lạ, giường lớn xa lạ. Bên người, là một người quen thuộc đang nằm, Tô Chiêm quay về cười với tôi, vóc người của hấn đã đủ dễ nhìn, nở nụ cười như thế, càng làm cho người khác chịu không nổi a.

“A...” Hạ thân bỗng nhiên có một trận kho*i c*m mãnh liệt, tôi không nhận được kêu ra tiếng.

Sắc mặt tôi trắng bệch, tay hấn dĩ nhiên là đang nắm JJ của tôi...

6. Chương 6: Say Rượu Loạn Tính

“Cậu còn nhớ lần cá cược lúc hội thao của chúng ta chứ? Tôi thắng, Tiểu Kiên, cậu còn nợ tôi một chuyện” Tô Chiêm nói.

“Ừm” Tôi chóng mặt mà mở miệng

“Tiểu Kiên, cho tôi” Tô Chiêm mang theo thanh âm mê hoặc nói ở bên tai tôi.

Nói qua hấn cúi đầu hôn lên cổ tôi, một cái nữa trên cổ tôi, tiếp đến là kho*i c*m mãnh liệt trên thân thể, tôi không chịu được nữa, đẩy hấn ra nhưng không có khí lực (hơi sức) gì cả chỉ có thể mở to hai mắt nhìn hấn: “Cậu...Cậu làm gì vậy...Thả tôi ra...”

Hấn hôn một cái lên cổ tôi, lại hôn từ từ lên trên, hôn một cái lên môi tôi, li*m vành tai tôi một chút, nói: “Cậu rõ ràng rất thích”

Tôi bị hấn hôn đến đầu óc choáng váng, bỗng nhiên phía dưới có một cơn đau truyền đến khiến tôi bừng tỉnh, nắm lấy tay hấn, cảnh giác nói: “Cậu muốn làm gì?”

“Đau...”

“Đau...Đau quá...”

Hắn dừng động tác lại một lúc, chăm chú nhìn tôi, rút ngón tay ra, đưa tay ôm lấy tôi, thanh âm có chút bất đắc dĩ: “Quên đi, lần này tha cho cậu”

(Lời của mì: Tụt mood hông? ta bỏ – ngày mai làm tiếp)

Sau đó, hắn đưa tay ôm lấy tôi, rất nhanh, tôi đã ở trong lòng ngực của hắn mà chìm vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, lúc tỉnh lại đầu đau như búa bổ, rốt cuộc biết say rượu có gì “Tốt”, nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh.

Rất nhanh ý thức được, nơi này là nhà của Tô Chiêm, tối hôm qua... Chúng tôi...

Vừa nghĩ tới chuyện tối hôm qua, tôi xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, tôi... Tôi làm sao lại có thể cùng với hắn làm loại chuyện kia! Thực sự là hận không thể đào cái hố chôn mình mà, đúng lúc đó, người này bưng điểm tâm vào.

Hắn mặc một bộ y phục ở nhà màu trắng rộng rãi, trên mặt mang theo nụ cười xán lạn, chậm rãi đi đến, đặt bữa sáng lên bàn.

Hắn đưa sữa bò cho tôi: “Tiểu Kiên, ăn điểm tâm”

Tôi uống mấy ngụm sữa bò, cầm lấy bánh mì nhai, hắn nhìn tôi, không nói câu nào, chỉ nhìn tôi như vậy thôi, nhìn đến tôi rùng cả mình, tôi nói: “Sao cậu không ăn?”

Hắn lấy ly sữa bò tôi vừa uống, xoay một vòng, dùng bên tôi vừa uống, uống hai ngụm. Tôi há to miệng nhìn hắn, túi đồ ăn trong tay rơi mất cũng không biết.

“Tiểu Kiên, cùng với tôi đi” Hắn bỗng nhiên mở miệng.

“Cái...Cái gì?” Tôi không rõ câu hỏi.

“Tối hôm qua, rất thoải mái mà” Hắn ám muội nhìn tôi.

Tôi nghiêng đầu đi, né tránh ánh mắt của hắn, nói rằng: “Tối hôm qua tôi uống say, đã làm gì tôi cũng không nhớ rõ” Tôi có chút chột dạ, tôi rõ ràng nhớ rõ ràng như vậy, giấu đầu hở đuôi nói tiếp: “Tối hôm qua, đã xảy ra cái gì cũng không cần để ý. Hai chúng ta đều là hai thằng con trai, chẳng lẽ còn muốn chịu trách nhiệm sao? Cũng không phải nữ sinh, ha ha, ha ha” Tôi nói xong thì cười hai tiếng.

Hắn nắm lấy cằm của tôi, kéo mặt tôi qua, nghiêm túc nói: “Đây không phải là vấn đề chịu trách nhiệm”

Hắn cúi đầu, hôn nhẹ lên khóe môi của tôi, sau đó từ khóe môi hôn đến đỉnh môi, chậm rãi hôn.

“Tiểu Kiên, tôi thích cậu”

Hắn nói: “Tôi thích cậu lâu rồi, cùng với tôi đi”

Dưới ánh mắt chăm chú của hắn, tôi trầm mặc một lát, rốt cuộc cũng chậm rãi gật đầu.

Vào lúc ấy, tôi không biết mình gật đầu là có ý nghĩa gì, không biết mình vì chuyện này mà đánh đổi cùng trả giá bao nhiêu, không biết từ đây cuộc đời của tôi sẽ bị xáo trộn hoàn toàn.

Tôi chỉ biết là tôi thích hắn, tôi thích người này, muốn cùng với hắn, chỉ thế mà thôi.

Lúc muốn rời giường, mới phát hiện trên người mình ngoại trừ đồ ngủ thì không có gì cả: “Quần áo của tôi đâu?” Tôi hỏi hắn.

“Quần áo? Hiện tại nhớ tới chuyện tìm quần áo của mình rồi hả? Trong máy giặt, tất cả đều bị nôn dính, cậu phải mặc quần áo của tôi rồi”. Hắn nói xong, lấy ra bộ quần áo từ trong tủ quần áo ném cho tôi.

“Chưa từng uống rượu lại dám uống nhiều như vậy, lần sau còn dám như vậy xem tôi phạt cậu như thế nào?”

Tôi không để ý đến hắn, đang chuẩn bị mặc quần áo, phát hiện hắn nhìn thẳng vào tôi, tôi nói: “Tôi thay quần áo, cậu đi ra ngoài”

Hắn không chỉ không ra còn đi tới nựng mặt tôi: “Cả người cậu nơi nào tôi chưa từng nhìn qua? Hiện tại còn biết phòng ngừa hả?”

“Đi ra a, cậu thật biến thái!”

Đẩy bàn tay dơ xòm của hắn ra, tôi cởi đồ ngủ, vội vàng đem T-shirt tròng lên. Sau đó tôi cầm lấy quần lót, Tô Chiêm vẫn còn đang nhìn tôi, tôi lườm hắn. Hắn cười cười: “Được rồi, không chọc cậu nữa, tôi ra ngoài chờ cậu”

Trên ghế salông, tôi gối đầu lên lưng ngực của hắn xem TV, hắn hỏi tôi: “Tiểu Kiên, nghĩ hè cậu có kế hoạch gì?”

Tôi nói: “Hừm, có thể đi giúp cửa hàng của mẹ tôi”

“Nhà cậu mở cửa hàng gì hả?”

Tôi ném một trái nho vào miệng, nói: “Bán chút đồ ăn vặt, tiệm tạp hóa nhỏ”

Tô Chiêm nói: “Trông tiệm thật tẻ nhạt a, chúng ta đi du lịch đi.”

Kỳ thực tôi rất muốn cùng Tô Chiêm đi du lịch, thế nhưng ngẫm lại tình huống trong nhà, tôi lắc đầu: “Không được, mẹ của tôi một mình trông tiệm rất vất vả, không dễ có kỳ nghỉ tôi phải đi giúp mẹ”

“Vậy ba cậu đâu?”

“Khỏi nói, ba tôi a, mười ngày có chín ngày là không ở nhà. Đừng nói đến chuyện ông ta giúp đỡ, ông ta có thể ít thua tiền một chút đã là không tệ rồi”

Tô Chiêm cau mày: “Ba cậu lại còn đánh bạc à?”

“Đúng a, từ khi tôi hiểu chuyện tới nay ông ta đều đánh bạc”

“Nhà cậu sao lại không khuyên ông ấy đừng đánh bạc nữa?”

“Cũng hơn mười năm rồi, làm sao có khả năng bỏ được? Có điều nói đến chuyện này, mẹ của tôi có thể mở được tiệm tạp hóa này cũng nhờ cha tôi thắng một số tiền lớn a” Tôi khá là tự hào.

Tô Chiêm: “...”

Nhìn nhìn thời gian, cũng sắp đến ba giờ chiều, tôi vội vàng từ trên đùi Tô Chiêm ngồi dậy: “Tôi phải về rồi.”

Tô Chiêm không chịu: “Ăn cơm tối rồi đi”

“Không được a, tôi đáp ứng mẹ tôi là đêm nay phải về nhà ăn cơm. Thời gian không đủ, tôi còn phải đón tàu điện ngầm, tôi đi trước, liên lạc qua điện thoại, bye bye”

Tôi cẩn thận cầm đồ vật của mình, phát tay một cái với hắn, rồi xông ra ngoài.

Khi về đến nhà là năm giờ chiều, em gái tôi dẫn theo một bạn học về, ở trong phòng khách tìm những góc để selfie.

Nhìn thấy tôi, lười biếng mà lên tiếng: “Ca” Sau đó đầu trộm đuôi cướp nhìn về phía sau tôi nói: “Ca, sao không mang theo bạn trai anh trở về?”

Tôi thuận miệng nói: “Anh tại sao phải dẫn hắn trở về?”

“Nói như vậy, hắn thực sự là bạn trai anh? Ca, mắt anh không tệ nha”

Mẹ kiếp, trùng kế em gái mình rồi, tôi rất giống heo sao?

Cũng còn tốt Sở Sở không có tiếp tục cái đề tài này, nó chỉ chỉ người mặc váy ngắn nữ sinh – đứng bên cạnh nó: “Ca, đây là Hạ Âm, em...bạn em”

“Xin chào, anh tên Vân Lạc Kiên, sau này thường tới nhà chơi a”

Vân Sỗ Sỗ tiếp lời, nói: “Đó là đương nhiên, mùa hè này, Âm Âm sẽ ở nhà chúng ta, ngủ cùng em!” Nói xong liền muốn ôm lấy cô gái kia, Hạ Âm đẩy nó một cái: “Sỗ Sỗ, anh của cậu đang ở đây”

Tôi đại khái là bị bỏ rơi ở phía sau, đối với rất nhiều thứ mới mẻ trên Internet hoàn toàn không hiểu rõ, thế nhưng Sỗ Sỗ có vẻ như là người nổi tiếng hay gì đó a, có vẻ như là có mấy trăm ngàn fan, bình thường ngoại trừ game chính là yêu thích chụp hình selfie. Bất quá tôi không nghĩ ra là nó dung mạo xinh đẹp như vậy, nhân duyên cũng tốt nhưng chưa từng có bạn trai.

Quên đi, nói nó không bằng nói tôi, tôi so với nó lớn hơn hai tuổi, vẫn chưa có bạn gái.

Chờ chút, tôi dường như... Ngày hôm nay... Cách đây không lâu... Có... Bạn trai...

Tôi vỗ đầu một cái, cấp tốc chui vào gian phòng của mình, lấy điện thoại di động ra nhìn, ba tin nhắn:

Tiểu Kiên, đến nhà chưa?

Đến nhà gọi cho tôi

Tiểu Kiên, tôi nhớ cậu

Thật buồn nôn, có điều, cũng cảm thấy thật hạnh phúc, tôi gọi điện thoại cho hắn

“Tô Chiêm, tôi về đến nhà rồi.”

“Hừm, đang làm gì thế?”

Tôi nằm trên giường, nhìn trần nhà: “Không có chuyện gì làm, tôi đang nằm chờ ra trên giường đây, cậu thì sao? Cậu đang làm gì thế?”

“Tôi đang xem phòng...Cậu chờ một chút a, bên tôi có chút bận, đợi lát nữa điện thoại lại cho cậu”

Đến buổi tối, Tô Chiêm điện thoại đến.

“Tiểu Kiên, chúng ta đi ăn đồ nướng đi”

“Đại ca, xa như vậy, cậu kêu tôi chạy đến nhà cậu hả? Chỉ vì đi ăn đồ nướng? Muộn như thế? Tàu điện ngầm cũng không chờ a? Đầu óc cậu bị cửa kẹt rồi hả?”

Tô Chiêm nói: “Tôi đang đứng trước cửa nhà cậu”

“Cái gì?” Tôi từ trên giường bật dậy, cấp tốc mặc quần áo tử tế lao xuống, cũng sắp mười giờ, mẹ của tôi đã ngủ, Sỗ Sỗ không cần nghỉ nhất định là không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chơi Game Online.

Tôi mở cửa, Tô Chiêm đứng trước cửa, mặc áo khoác màu trắng, tay nhét vào trong túi quần. Vừa nhìn thấy tôi, liền nhào đến, đẩy tôi vào sát vách tường, cúi đầu hôn lên trán tôi: “Chúng ta đi ăn đồ nướng”

Trời rất tối, đèn đường rất mờ, rất ít người đi, chúng tôi sóng vai đi về phía trước, không biết là dừng khi từ đâu tới, tôi do dự một chút, đưa tay nắm lấy tay hắn.

Hắn cứng đờ ra, sau đó khoe miệng vung lên, đổi thành mười ngón đan vào nhau.

Trên đường, tôi hỏi hắn: “Cậu sao lại đến đây hả?”

“Đi ngang qua, đến làm một ít chuyện, thấy thời gian còn sớm, liền gọi cậu cùng đi ăn đồ nướng”

“Ồ” Hóa ra là đến làm việc, là tôi nghĩ nhiều rồi. Tôi hỏi hắn: “Này...Công việc đã xong sao?”

“Chưa, có thể là cả mùa hè này tôi phải ở lại thành phố này rồi”

“A? Vậy cậu sống ở đâu hả?”

Tô Chiêm chỉ chỉ toà khách sạn của khu này: “Ngay ở tòa nhà mười tầng, tôi thuê một căn phòng” Tô Chiêm cười híp mắt: “Như vậy chúng ta có thể gặp mặt nhau mỗi ngày rồi.”

Tôi nói: “Thà thuê phòng tốn tiền lãng phí, cậu cũng không nghĩ tới chuyện tới nhà tôi ở”

7. Chương 7: Hẹn Hò

Tô Chiêm bỗng nhiên ôm lấy: “Tiểu Kiên, cậu thực sự là hiền thê lương mẫu (vợ tốt), không bằng cậu chuyển đến ở cùng tôi đi?”

“Cút ra!” Tôi đẩy hắn ra, sửa sang lại quần áo.

“Cậu chuyển đến đi mà? Có được không?” Một buổi tối, Tô Chiêm đều xoắn xuýt vấn đề này, ăn đồ nướng cũng không thể ăn ngon a.

Trong lúc nghỉ hè, mẹ tôi đăng ký đoàn du lịch, dự định đi hơn mười ngày. Sở Sở thì cũng muốn ở cùng bạn của nó, đương nhiên tôi bị bắt đi trông chừng cửa hàng. Hơn chín giờ tối đóng cửa hàng trở về nhà, còn bị Sở Sở ghét bỏ, nói cái gì là “Mẹ đi du lịch, ca sao anh không đi? Âm Âm không để gì mới đến ở một thời gian, không thể cho em cùng Âm Âm một chút không gian riêng tư sao?”

Thế là để cho Sở Sở cùng bạn nó có không gian riêng tư, tôi bị đuổi ra ngoài, Tô Chiêm tới đón tôi.

Tôi ừ ừ, Tô Chiêm thì rất vui vẻ: “Tôi kêu cậu chuyển đến, xem đi, cố mà phản đối, cuối cùng không phải là cũng chuyển đến ở cùng tôi sao?”

“Cậu lại lảm lời! Tôi ngủ ngoài đường cũng không chuyển đến nhà cậu”

“Được rồi, được rồi, tôi không nói nữa” Tô Chiêm một bên dụ dỗ tôi, một bên tới giúp tôi xách đồ đạc.

Quen biết Tô Chiêm lâu như vậy nhưng tôi chưa từng thấy ba mẹ hắn, tôi hỏi hắn: “Ba mẹ cậu đâu? Cậu chạy loạn khắp nơi bọn họ cũng không quản cậu hả?”

Tô Chiêm nằm trên ghế sa lông, hai tay mở rộng hình chữ “Đại – ”, một cái chân khoát lên trên cái chân còn lại, không có chút hình tượng nào còn có thể nói.

Hắn lười biếng nói qua: “Bọn họ a, một năm bốn mùa bay qua khắp các quốc gia, một năm 365 ngày, có thể về nhà quá ba lần đã là tốt rồi, làm sao có thời giờ để ý đến tôi?”

Sau khi cùng Tô Chiêm ở cùng một chỗ, tôi phát hiện nếp sống của Tô Chiêm tốt vô cùng, chính là thích ngủ nướng. Thói quen của tôi từ trước đến nay đều là đứng sáu giờ sáng mỗi ngày rời giường, nhưng sau khi cùng Tô Chiêm ở cùng một chỗ, không thể không sinh ra một chút thay đổi nhỏ.

Tôi là loại người không cần đồng hồ báo thức cũng có thể thức dậy vào lúc sáu giờ, chuyện đầu tiên thức dậy đương nhiên là ngồi dậy mặc quần áo. Nhưng do Tô Chiêm, hai tay hai chân quấn lấy tôi, không cho tôi ngồi dậy: “Ngủ thêm một chút thôi, nghỉ hè cũng không cần đi học”

“Tôi ngủ không được, tôi muốn rời giường!” Tôi giãy giụa, dụng cả tay chân nhưng vẫn vô dụng. Tô Chiêm sức lực như trâu, tôi càng giãy giụa, hắn càng ôm chặt hơn, tôi chỉ có thể chiều theo vị đại gia này, đợi lúc mặt trời chiếu tới mông mới rời giường.

“Tiểu Kiên, chào buổi sáng!” Câu nói đầu tiên sau khi Tô Chiêm tỉnh dậy.

Tôi cho hắn một cái liếc mắt: “Cậu nói sai rồi, là chào buổi trưa”

Sau một thời gian ngắn, tôi phát hiện mình học theo tật xấu ngủ nướng của Tô Chiêm rồi a.

Ừm, khá lắm, người ta nhanh nhẹn, học giỏi tôi không học được một phần nào, thói hư tật xấu thì học được đầy đủ a!

Ngày hôm đó, Tô Chiêm rời giường, tôi còn vẫn còn cùng Chu Công chơi mạt chược, thế là đổi thành Tô Chiêm đến gọi tôi: “Tiểu Kiên, rời giường, chúng ta đi leo núi”

Leo núi? Tôi thích a, tôi lập tức ngồi dậy, mặc quần áo, rửa mặt, ra ngoài.

“Chúng ta... Làm sao đi hả?” Lúc ra cửa tôi hỏi hắn.

“Đi theo tôi” Tôi theo hắn xuống ga ra, hắn ấn chìa khóa xe trong tay, một chiếc xe BMW màu trắng sáng đèn lên.

Tôi chờ người ra, nhìn hắn đi tới, mở cửa, lái đến trước mặt tôi, hạ cửa kính xe xuống: “Lên xe a, tự nhiên chờ ra làm gì?”

Thời đại này cảnh sát giao thông kiểm tra rất nghiêm, tôi không khỏi hỏi hắn: “Cậu... Có giấy phép lái xe sao?”

“Có a”

“Nhưng, không phải đủ mười tám tuổi mới được sao?”

“Ở nước ngoài mười sáu tuổi là có thể rồi.” Tô Chiêm nói, sau đó dừng một chút, quay đầu sang nhìn tôi: “Tiểu Kiên, cậu sợ tôi lái xe xuống sông sao?”

Hắn gật gật cằm của tôi: “Yên tâm đi, nếu lái xuống sông, tôi sẽ giúp cậu hô hấp nhân tạo”

Mặt hắn dựa sát vào tôi, tôi vội vàng đẩy hắn ra, quát lên: “Hảo hảo, lo lái xe đi!”

Lộ trình sau đó, xe đúng là một đường bình ổn, tôi cũng tin Tô Chiêm có giấy phép lái xe chứ không phải khoác lác. Thế nhưng không nghĩ tới xe đột nhiên tắt máy trên đường cao tốc.

Tô Chiêm gọi điện thoại: “Chết tiệt, tôi quên đổ xăng rồi! Ừm đúng, cậu đến nghĩ biện pháp đem xe lái đi hay kéo đi đều được, tôi có việc phải đi trước”

Tô Chiêm cúp điện thoại, tôi nói: “Nếu không, tôi cùng cậu đi sửa xe?”

“Không được, tôi hứa là cùng cậu leo núi rồi”

“Này...Xe?” Tôi chỉ chỉ BMW màu trắng bất động dừng ở ven đường.

Tô Chiêm nói: “Tôi gọi điện thoại cho một người bạn, hắn sẽ đến xử lý”

Tôi nói: “Phiền toái bạn như vậy cũng không tốt a?”

“Không có chuyện gì, hắn thích được tôi làm phiền”

“Nhưng mà...”

“Được rồi!” Tô Chiêm ôm bờ vai tôi kéo tôi đi, nhìn xung quanh nói: “Nơi này trước không có thôn sau không có một cửa hàng, xe qua lại cũng ít. Cách núi còn một khoảng ngắn, cũng không quá xa, như vậy đi, chúng ta đi bộ đến” Tôi gật gù.

Chúng tôi đi bộ rờn rã hai giờ t trên đường cao tốc mới đến chân núi.

Trong lúc đó, cảnh sát giao thông đến khuyên chúng tôi không nên nghỉ không thông, nhân sinh (đời người) còn rất nhiều thứ tốt đẹp, chúng tôi còn trẻ...vân vân... Vừa mới bắt đầu tôi còn chăm chỉ giải thích với hắn, ai biết hắn căn bản không nghe còn muốn cưỡng chế đem chúng tôi ra khỏi xa lộ. Bỗng nhiên Tô Chiêm cầm lấy tay của tôi, trực tiếp chạy v*t đi.

“Có mệt hay không?” Trên đường, Tô Chiêm đem mấy ngụm nước cuối cùng còn dư lại trong bình đưa cho tôi, hỏi tôi.

Tôi há to miệng thở hổn hển: “Chạy nhanh như thế, đừng nói leo núi, đến chân núi chắc tôi chết mất rồi!”

Sự thực đúng là như vậy, đến chân núi nhìn thấy ngọn núi lớn trước mặt, tôi liền chùn bước. Hết cách rồi, tôi là một trạch nam điển hình, bình thường ít vận động, đi đường mấy tiếng thì đã không thể nhúc nhích, tôi đề nghị: “Tô Chiêm, chúng ta ăn một chút gì ở dưới chân núi đi, tùy tiện đi dạo rồi trở về”

Tô Chiêm nhíu hàng lông mày xinh đẹp, do dự nửa ngày nói: “Bên dưới ngọn núi có cái gì có thể chơi, nếu đến rồi sao lại không lên, chúng ta đi đường cáp treo đi”

Hắn chỉ chỉ lên trên, tôi nhìn thấy cáp treo này so với vòng đu quay (muốn biết rõ tra GG từ này: observation wheel) còn cao hơn, chân bắt đầu nhũn ra. Trước đây lúc cùng bạn bè đi khu giải trí, tôi là người không

dám ngồi vòng đu quay cùng thuyền hải tặc, hiện tại kêu tôi ngồi cáp treo đi lên ngọn núi cao như vậy, sao cậu không trực tiếp lấy mạng của tôi đi?

Nhưng hiện tại bỏ cuộc nửa đường, nhất định sẽ bị Tô Chiêm xem thường.

Tôi ngẩn người khe hở ra, Tô Chiêm đã mua xong vé. Tôi chỉ có thể nhắm mắt đi cùng hắn, thùng cáp treo đóng kín toàn bộ, tôi cùng Tô Chiêm ngồi cùng một thùng cáp treo.

Lúc đến ngồi vào tôi an ủi mình, đừng sợ đừng sợ, sẽ không ngã xuống đâu.

Nhưng khi thùng cáp treo bắt đầu khởi động, tôi liền ngồi không yên, đặc biệt nghe âm thanh “Cạch” phát sinh ra, tôi đóng chặt mắt lại.

“Tô Chiêm...Cậu nói xem, cáp treo này có đứt không hả?”

“Đương nhiên sẽ không, cái này đã qua kiểm tra an toàn của nhà nước rồi”

“Này...Có chuyện đi nửa đường bị cúp điện không? Đem chúng ta treo giữa không trung a?”

“Sẽ không, nếu như bị cúp điện cũng có máy phát điện, cậu suy nghĩ lung tung cái gì a?”

“Không sợ độ cao? Vậy cậu nhắm mắt lại làm gì?”

“Ai nhắm mắt chứ” Nói qua tôi liền mở mắt ra, giờ khắc này thùng cáp treo mới chạy đến giữa, không cao lắm, tôi đánh bạo mở mắt mấy giây, thấy mình càng ngày càng cao, rốt cục tinh thần sụp đổ, lại chăm chú nhắm hai mắt lại.

Tô Chiêm vỗ vỗ bờ vai của tôi: “Tại sao lại nhắm mắt lại rồi hả? Cậu xem, phong cảnh bên kia rất đẹp”

Tôi không để ý đến hắn, cả người treo lơ lửng ở giữa không trung – tưởng tượng này như là đem tôi đi bức tử.

Tô Chiêm còn đang lải nhải: “Tiểu Kiên, mở mắt ra a, phong cảnh bên kia thật sự rất đẹp, cậu không nhìn thì tiếc lắm đó”

Tôi vẫn không để ý đến hắn.

Hắn bỗng nhiên cúi đầu ở bên tai tôi nói: “Thì ra cậu thật sự sợ độ cao a”

Dựa vào trực giác, tôi đẩy hắn ra: “Ai nói tôi sợ độ cao, tôi chỉ bị hạt cát bay vào mắt thôi, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút không được à? Cậu sao lại phỉ lời như vậy!”

“Mắt cậu bị cát bay vào hả? Nào, tôi giúp cậu thổi một chút”

Sau đó tôi cũng cảm giác trên mắt bị một thứ gì đó mềm mại dán vào, tôi đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy môi của hắn.

“Cậu sao lại khắp nơi đều có thể động dục...a!”

Mắt người được nửa cậu thì đã không còn cách nào nói tiếp, bởi vì tôi thấy được mặt đất xa xôi, hồ nước ở nơi xa xa kia, còn có nơi cao cao mà mình đang hướng về. Tim đều nhảy đến cổ rồi, hai chân của tôi cứng ngắc lại, bên trong thùng cáp treo không có tay vịn, với lại tay của tôi cũng không còn do đại não khống chế, bắt lấy thật chặt cánh tay của Tô Chiêm

Tô Chiêm bỗng nhiên ôm tôi vào lòng, để mặt của tôi dán vào l*ng ngực hắn, không nhìn thấy cảnh sắc phía dưới, hắn hỏi tôi: “Như vậy sẽ cảm thấy an toàn hơn”

Tôi gật gù, đưa tay ôm chặt hắn.

Ngồi cáp treo từ chân núi đến trên đỉnh núi, đây là một quá trình gian nan dị thường, rốt cục cũng xuống thùng cáp treo, lo lắng trong lòng tôi cũng vơi đi nhiều. Thế nhưng tôi phát hiện một vấn đề, chân tôi vẫn mềm nhũn.

Tô Chiêm nhìn bước đi gian nan của tôi, vô cùng tri kỷ đi tới khoác tay tôi. Chúng tôi một đường đi tới, nghênh đón vô số ánh mắt thông cảm của người qua đường. Đi tới trong đình (đình để nghỉ chân), thậm chí còn có một vị cô nương đáng yêu nhường chỗ ngồi cho tôi.

Tôi...

Phía đông ngọn núi, có một khán đài, đứng ở phía trên có thể nhìn thấy toàn bộ phong quang bên dưới.

Tô Chiêm mang tôi tới, tôi ngồi trên băng ghế dài trong đình, nhìn khán đài bên cạnh chót vót đến mức cơ hồ khiến người ta ngã xuống, Tô Chiêm ở nơi đó gọi tôi vài tiếng, tôi kiên quyết không qua.

Tô Chiêm ở nơi đó chụp mấy bức ảnh, chạy tới, tiếp tục chế nhạo tôi: “Thật không nghĩ tới, Tiểu Kiên lại là tiểu quỷ nhất gan, sợ ngồi cáp treo thì thôi, đến khán đài cũng không dám đến”

Tôi nói: “Tôi không phải là tiểu quỷ nhất gan, tôi là một quá thôi, ở đây giải lao một chút”

Tô Chiêm cầm điện thoại di động chỉ trỏ, sau đó đem điện thoại di động đưa cho tôi. Trên màn hình, dĩ nhiên là bức ảnh vừa rồi ở trong thùng cáp treo, tôi mịa nó dựa vào trong l*ng ngực của hắn, hơn nữa... Tay tôi ôm eo hắn...Chụp đến rõ ràng như vậy!

Tô Chiêm đứng ở nơi đó, lười biếng nói qua: “Cậu không phải tiểu quỷ nhất gan, vậy vừa nãy ở trong thùng cáp treo ôm tôi chặt như vậy là ai hả? Cậu không biết, câu vào lúc ấy nhiệt tình như thế nào đâu, ôm tôi rất chặt, tôi giấy đều giấy không ra luôn..”

Lời của Editor: Mấy bộ khác hiện đang mất hứng nên mọi người thông cảm!..

Cầu bình luận a Chương sau cũng kể về chuyện hẹn hò của hai bạn trẻ <>

8. Chương 8: Hẹn Hò

“Cậu cậu cầm miệng!” Tôi lớn tiếng với hắn, tay cũng không ngừng – đang muốn ấn nút xoá bỏ “Chứng cứ” thì bỗng nhiên điện thoại di động bị hắn đoạt mất.

“Này! Xoá bức ảnh kia đi!” Tôi không vui nói.

Tô Chiêm cười đến “đòi đánh”: “Không xoá!”

Tôi xắn tay áo: “Xoá, không xoá tôi sẽ không để yên cho cậu!”

“Tôi nhất định không xoá, đến a, đến làm tôi không yên a” Nói xong còn cầm điện thoại di động giơ giơ lên để khiêu khích.

Mẹ kiếp! Tôi đứng bật lên, đuổi theo hắn. Trong quá trình tranh cướp điện thoại di động, hắn trốn trốn tránh tránh, bởi vì vấn đề chiều cao, tôi đánh vào l*ng ngực hắn, lực độ (độ mạnh yếu) này tuyệt đối không nhẹ. Mũi bị đụng phải, có một trận tê dại sau đó tôi cảm thấy trong lỗ mũi có một dòng chất lỏng ấm áp chảy xuống.

Mặt Tô Chiêm biến sắc, lập tức không náo nữa, lấy khăn giấy ra cúi đầu cẩn thận giúp tôi lau máu mũi, hỏi tôi: “Có đau hay không?”

“Đau chết tôi rồi!” Tôi nói, kỳ thực cũng không phải rất đau, chỉ là có chút cảm giác tê tê thế nhưng một bụng khí tức nên cần phát tiết một chút.

Khuôn mặt tuần tú của Tô Chiêm nhả lại, nhìn tôi một lát, bỗng nhiên cúi đầu đặt lên chóp mũi tôi một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, làm nũng nói: “Tiểu Kiên, tôi sai rồi, xin lỗi, tôi không nên trên cậu”

Tôi vốn còn muốn giải phóng thêm chút khí tức nhưng thấy dáng vẻ vô cùng đáng thương này của hắn, tựa như người bị đụng vào mũi không phải tôi mà là hắn, lòng tôi cũng nhũn ra, buồn buồn mở miệng: “Tôi đói rồi”

Tô Chiêm lập tức tươi cười rạng rỡ, nắm lấy tay tôi kéo đi: “Chúng ta đi ăn cơm!”

Trên núi rất nhiều người, chúng tôi nắm tay, tôi cảm thấy bốn phía phóng tới rất nhiều ánh mắt, hiếu kỳ có, ước ao có, buồn nôn có, kinh ngạc cũng có...rất nhiều rất nhiều.

Tôi có chút không thoải mái, muốn giãy ra, nhưng Tô Chiêm nắm càng chặt hơn.

Hắn nói: “Không sao”

Giống như uống một viên thuốc an thần, tôi không còn sợ nữa cũng không hề lo lắng. Tôi cúi đầu, đi theo hắn, không hề nhìn xung quanh nữa, không hề lưu tâm ánh mắt của người khác nữa, đem cả trái tim đặt vào khoảnh khắc này – khoảnh khắc người này nắm chặt lấy tay tôi.

Nhiều năm sau, ở đại học của chúng tôi có một vị giáo sư nói rằng: Nhân sinh giống như là một mùa hoa nở, càng về sau, càng rực rỡ. Mỗi người nên nhìn về phía trước, hiện tại sở dĩ bạn cảm thấy một đóa hoa này đẹp dễ là bởi vì chưa từng thấy muôn hoa đua sắc ở khắp nơi. –

Nhưng đến khi tôi thấy được mỹ cảnh (cảnh đẹp) khắp nơi trên thế giới thì cuối cùng vẫn chỉ muốn cùng với một mình cậu.

Tại sao vậy chứ?

Sau đó rốt cuộc cũng hiểu rõ, vì người này, hắn chính là toàn bộ thế giới của tôi.

“Theo tôi đi xem một vòng, nơi này có thịt nướng, gà rán, món lẩu... Tiểu Kiên, cậu muốn ăn cái gì?” Tô Chiêm đi một vòng rồi hỏi tôi.

Tôi nói: “Thịt nướng đi”

Rất nhanh, Tô Chiêm đem ly nước chanh đến, tôi hỏi hắn: “Sao cậu chỉ mua một ly?”

“Ly cuối cùng rồi” Nói xong hắn đẩy ly nước chanh đến trước mặt tôi, tôi đứng dậy lấy một cái ống hút đến, đặt vào ly nước chanh, tôi nói: “Cùng uống đi” Hắn cười, cúi đầu hút một hơi, sau đó gấp một miếng thịt đút cho tôi, tôi nhai nhai, mùi vị thật ngon.

“Hừm, ăn ngon lắm cậu cũng ăn đi” Tôi gấp miếng thịt nướng cho vào bát của hắn, hắn chấm nước dùng, lại đút cho tôi, tôi cũng không khách khí, cái bụng đúng là rất đói a.

“Tôi cũng no rồi, đi thôi” Tô Chiêm đứng dậy, tôi nhanh chóng kéo hắn lại, tôi nhìn đồ ăn còn lại trong bát của mình, lại nhìn hắn một chút, nói: “Mẹ tôi từ nhỏ đã dạy tôi, cơm gạo là thành quả của quá trình trồng trọt nhọc nhằn khổ sở của các bá bá nông dân, không thể lãng phí thức ăn”

Tô Chiêm thở dài, ngồi lại bàn, gấp những thứ trong bát tôi qua, thoáng cái đã giải quyết xong.

Trong quá trình đó, hắn ăn còn tôi thì nướng, Tô Chiêm hỏi tôi: “Cậu không phải no rồi sao? Sao còn nướng nữa!”

Tôi nói: “Tôi có chứng ép buộc, không nướng xong cả người không thoải mái” Sau đó tôi nướng thịt, toàn bộ gấp cho hắn, nhìn hắn ăn thật nhiều, có thể thực sự đã no rồi tôi mới để đĩa xuống: “Này, đi thôi”

Tôi đi dạo cùng Tô Chiêm, bỗng nhiên một cô gái rất đáng yêu chạy đến, tuổi tác so với em gái tôi cũng không chênh lệch nhiều, cô ta nhìn nhìn Tô Chiêm, cười híp mắt quay đầu hỏi tôi: “Xin hỏi, anh là ca ca của Vân Sở Sở sao?”

Bình thường tôi đi cùng Tô Chiêm, đều là Tô Chiêm được bắt chuyện, tôi bị xem là người qua đường, hôm nay lần đầu được cô gái bắt chuyện, nói thật, trong lòng tôi có chút cao hứng.

Tôi nói: “Đúng vậy, xin hỏi em là?”

“Em tên Mục Thi, là bạn học với em gái Vân Sở Sở của anh a, em là học sinh lớp nghệ thuật, nghỉ hè Lão Sư yêu cầu chúng em ra ngoài vẽ vật thực, các anh...Bây giờ hai anh có thể làm người mẫu cho em không?”

“Được được! Đương nhiên có thể! Đến nơi nào?” Lần đầu tiên có người kêu tôi làm người mẫu, tôi quá kích động rồi! Thoải mái đáp ứng, nhanh chóng kéo Tô Chiêm chạy đến (..nơi Mục Thi chọn).

Tô Chiêm nhìn tôi, ánh mắt có chút giống như đang nhìn trí chướng

Trí chứng – Trí lực chứng ngại: Tâm Lý Chậm Phát Triển (Mental Retardation)

Trời xanh, mây trắng, bóng cây, bãi cỏ, tôi cùng Tô Chiêm ngồi trên cỏ, Mục Thi ngồi cách đó không xa, chống bàn vẽ lên, bắt đầu vẽ vờ. Cô ta vẽ vài nét, sau đó cau mày, nói: “Các anh xa nhau quá, em không cách nào vẽ hai người cùng nhau được, các anh nhích lại gần hơn chút đi!”

Sau đó tôi nhích lại gần Tô Chiêm thêm một chút. (Lời của mì: Hủ nữ everywhere..)

“Gần thêm chút nữa!” Mục Thi nói.

Tôi lại nhích thêm.

Mục Thi còn chưa vừa ý: “Các anh không thể nhích lại gần nhau sao? Như vậy vẽ ra rất cứng nhắc a”

Tô Chiêm bỗng nhiên đưa tay, kéo tôi qua, dựa vào vai hấn, tôi cả kinh, vội vàng ngẩng đầu nhìn hấn, hấn cũng đúng lúc cúi đầu nhìn tôi, khoảng cách môi với môi của chúng tôi chỉ có hai ngón tay.

“Đừng cử động!”

Tôi đang muốn tránh ra xa một chút thì bỗng nhiên truyền đến tiếng rít gào hưng phấn của Mục Thi: “Đúng đúng đúng! Chính là như vậy, rất tốt! Đừng cử động!”

Mục Thi bắt đầu vẽ vờ, một mặt mê muội cùng đáng dấp hạnh phúc.

Còn với chúng tôi, bày thành tư thế như vậy gần hai tiếng đồng hồ, Mục Thi rốt cục cũng vẽ xong, thu hồi bút: “Được rồi!”

Rốt cục cũng xong, cảm ơn trời đất, cảm tạ chúa Giê-xu, cảm tạ Thượng Đế, Hallelujah!

Tôi xoay xoay cái cổ, chuẩn bị đứng dậy thì cảm bỗng nhiên bị người khác nắm lấy, khuôn mặt tuần tú của Tô Chiêm phóng to trước mắt. Tim tôi loạn một nhịp, nhịp đập loạn hết cả lên, cơ hồ như muốn nhảy ra.

“Đừng cử động!” Tôi đang muốn đẩy hấn ra, lại truyền tới tiếng rít gào của Mục Thi, tôi như thể bị người khác điểm huyệt – cứng đờ ra.

Mục Thi hưng phấn nói: “Tư thế này cũng rất đẹp, đừng cử động, đừng cử động nha, em vẽ thêm một tấm. Các anh không muốn lãng phí đáng vẽ này chứ, đợi lát nữa em cho anh một bức được chứ? Miễn phí nha.”

Vì bức hoạ miễn phí này, chúng tôi lại duy trì cái tư thế đó thêm hai tiếng đồng hồ. Hai tiếng đồng hồ trong cuộc đời làm người mẫu còn mệt hơn so với chạy trên xa lộ, nhức eo đau lưng chuột rút. Lúc Mục Thi nói: “Xong rồi”, cả người tôi liền phịch lên 1*ng ngực Tô Chiêm, nhúc nhích cũng không nhúc nhích nổi nữa.

Với khoảng cách mà Mục Thi đang đứng thu dọn dụng cụ vẽ tranh, Tô Chiêm đột nhiên cúi đầu, chạm nhẹ lên môi tôi.

Tôi nhanh chóng đẩy hấn ra: “Cậu điên rồi! Nơi này có người a!” –

“Vậy thì sao?” Hấn cười hỏi ngược lại, sau đó ôm chặt tôi vào lòng, nhỏ giọng nói: “Xem ra, em gái của cậu đã biết rồi”

“Biết cái gì?”

“Chuyện của chúng ta...”

“Không thể, tôi chưa nói cho nó biết!” Lời này tuy nói như vậy nhưng nghĩ tới vẻ mặt đỏ của Sở Sở, tôi có chút không an tâm.

Tô Chiêm cười cười, không nói gì nữa. Một lát sau, Mục Thi cầm một bức hoạ đi tới, đưa cho Tô Chiêm.

Mục Thi nói: “Vâng, tổng cộng có hai bức hoạ, bức thứ nhất em muốn giữ lại nộp cho lão sư, bức thứ hai bởi vì chừng mực lớn hơn, giao cho lão sư cũng bị bác bỏ, vì vậy tặng cho hai anh. Không còn sớm, em phải đi rồi, hai vị học trưởng, bye bye!”

Tôi gơ tay lên một cách cứng nhắc “Bye bye”, trong đầu quanh quẩn câu nói kia.

Bức thứ hai bởi vì chừng mực lớn hơn, giao cho lão sư cũng bị bác bỏ.

Bức thứ hai bởi vì chừng mực lớn hơn...

Bởi vì chừng mực lớn hơn...

Chừng mực lớn hơn...

Tôi cũng nghĩ không thông, mỗi chúng tôi đều không có chạm vào nhau, làm sao lại chừng mực lớn hơn rồi chứ?

Tô Chiêm thì lại một mặt ám muội, nở nụ cười nhìn tôi, tôi cúi đầu nhìn bức họa kia, máu trong đầu thoáng chốc dâng lên.

Bên trong bức họa, tôi bị Tô Chiêm ôm, cảm bị hắn cưỡng chế gior lên, môi của hắn đặt ở trên môi của tôi. Hắn nhắm mắt lại, lông mi thật dài rủ xuống, vô cùng mỹ lệ. Tôi thì lại trợn to hai mắt, đáng vẻ như là nước rừng rừng, trên mặt còn mang theo chút ửng hồng...

“Này này này này! Chuyện này căn bản không thể nào! Mực Thi này? Tôi muốn đi tìm cô ta!”

Tô Chiêm vẫn chỉ cười: “Cậu tìm cô ta làm cái gì?”

“Cô ta cô ta cô ta cô ta...Cô ta lại dám vẽ chúng ta thành như vậy...” Đcm, quả nhiên đủ đạt đến chừng mực lớn hơn!

“Như vậy không phải cũng vô cùng tốt sao?” Tô Chiêm nhìn bức họa bằng khuôn mặt hưởng thụ, tôi đoạt lấy, cuộn lại cho vào trong cặp, tức giận nói: “Đừng xem nữa, giữa thanh thiên bạch nhật mà lại xem thứ này!”

“Tiểu Kiên ý của cậu là buổi tối mới nên xem sao, vậy buổi tối chúng ta từ từ xem!”

“Cút!”

Tôi cùng Tô Chiêm đi tới một chỗ được gọi là: “Linh Âm tự”, nhìn du khách ra vào, tôi đề nghị: “Chúng ta cũng vào trong đi dạo đi?”

Tô Chiêm nói: “Được”

Âm thanh bên ngoài hỗn độn, bên trong thì lại rất yên tĩnh, tĩnh đến mức chỉ còn lại từng tiếng chuông theo quy luật.

Dưới gốc cây bồ đề trong sân, có một khay tròn màu vàng, mặt trên cuộn lấy vô số hồng tuyến (sợi dây hồng). Bên cạnh có một tấm bảng, trên bảng có đề tự (ghi chữ): Phật ghi rằng, đừng nên nói, đừng nên nói, nói tức là sai.

Đi ngang qua một vị Tảo Địa Tăng (hoà thượng quét dọn), trong tay cầm Phật châu, hỏi: “Hai vị muốn xin hồng tuyến?”

Tô Chiêm hỏi: “Xin hỏi, hồng tuyến này có ý nghĩa gì?”

Tảo Địa Tăng nói: “Sở cầu (mong muốn) không giống nhau, ý nghĩa tự nhiên cũng không giống nhau, có thể cầu bình an, cũng có thể cầu duyên” Tảo Địa Tăng chỉ chỉ chuông lớn trong phòng trong nói: “Xin hồng tuyến, đem hồng tuyến buộc ở trên tay, là có thể đi đến đó gõ chuông cầu phúc, gõ ba lần là hoàn thành”

“Linh (linh nghiệm) sao?” Tôi hỏi

“Tâm thành thì sẽ linh” Tảo Địa Tăng chậm rãi rời đi.

Từng nghe người ta nói qua, lấy hồng tuyến kết tóc các đôi tình nhân, đời này cũng sẽ không bị tách ra.

Mặc dù chỉ là đồn đại, tuy rằng lời đồn đại vô cùng vô lý nhưng giờ khắc này tôi rất muốn tin là thật.

Tô Chiêm nhìn tôi một cái, bỗng nhiên khom lưng, lấy một sợi hồng tuyến, từ từ quấn ở trên cổ tay hắn. Lúc quấn đến một nửa, hắn kéo tay tôi lại, đem phần hồng tuyến còn lại quấn lên trên tay của tôi, một vòng lại một vòng, cũng không cách nào tách ra...

9. Chương 9: Hứa Hôn Từ Bé – Gây Ra Họa

Chuông đồng lớn treo trong phòng, mặt hướng về phía Đông, bên ngoài thân chuông đồng chứa đầy những kinh văn Phật giáo cùng với chú ngữ (thần chú), chữ viết ngay ngắn, mạnh mẽ, được sắp xếp ngay hàng thẳng lối.

Một sợi hồng tuyến (tơ hồng) quấn tay trái của tôi cùng tay phải của Tô Chiêm lại với nhau.

Tiếng chuông vang lên, thâm trầm (trầm lắng), tao nhã, du dương và êm tai.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng...

Tôi nhắm hai mắt lại.

Phật nói, ta vô ái mà thành Phật, người lưu luyến phàm trần thì làm sao mà thành Phật được. Những chuyện xảy ra ở kiếp này đều là nhân quả ở kiếp trước. Tô Chiêm, vậy cậu gặp tôi là do duyên phận ở kiếp trước sao?

Tôi nhìn Tô Chiêm, Tô Chiêm mỉm cười, nắm chặt tay tôi.

Cùng chấp tay, cùng giai lão (vợ chồng cùng nhau chung sống đến già).

Câu nói sâu sắc nhất cũng là câu nói tầm thường nhất, nhưng giờ khắc này tôi lấy đây là nguyện vọng lớn nhất đời này của mình.

Sau đó tôi đem hồng tuyến chia làm hai đoạn, thắt thành hai cái đồng tâm kết nho nhỏ (GG có hình á mảy bạn, muốn biết hình dạng thì search giùm mình nha nha), đưa một cái cho hấn.

“Ầy”

Tô Chiêm nhận lấy, cầm ở trong tay vẫy vẫy, không hài lòng nói: “Người khác đưa tín vật đính ước hoặc là nhẫn hoặc là vòng tay, cậu lấy một thứ nhà quê như vậy để lừa gạt tôi?”

Tôi đưa tay cướp lại: “Không muốn thì trả đây, đưa lại đây cho tôi!”

Hấn lập tức đem đồng tâm kết giấu đi: “Cậu cũng đưa cho tôi rồi, còn không biết xấu hổ mà đòi lấy lại sao? Nếu như cái gì đó quý giá cậu không nỡ thì chưa tính, một cái đồng tâm kết quê mùa như vậy cậu vẫn không nỡ sao?”

“Cậu ghét thứ quê mùa vậy thì trả lại cho tôi”

“Không trả”

“Trả tôi!”

“Không trả!”

“...”

Tranh giành nửa ngày, tôi vẫn không thể nào đoạt lại được đồng tâm kết, cả người đứng là một đến thở hồng hộc.

Tôi cầm lấy đồng tâm kết của mình quay về phía mặt trời để nhìn, hấn cũng cầm đồng tâm kết của hấn sóng tôi cùng tôi. Chúng tôi nằm trên cỏ, dưới ánh mặt trời nhìn chăm chú vào hai cái đồng tâm kết nho nhỏ.

Ấu trĩ, thế nhưng cảm giác hạnh phúc tràn đầy.

Tôi quay đầu, môi đụng phải gò má của hấn, tôi che miệng lại, nhanh chóng quay đầu, tự mình trốn tránh mà cười ngây ngốc. Hấn đưa tay, nắm chặt mặt tôi kéo qua, nhìn tôi cười khúc khích.

Hắn cũng cười, dưới ánh mặt trời – nụ cười xán lạn mà tinh xảo như là một bức hoạ vĩnh viễn không bao giờ phai màu.

“Chúng ta có phải là mãi mãi cũng không rời xa nhau?” Tôi hỏi hắn.

“Hừm, mãi mãi không rời xa” Hắn nói một cách chắc chắn, tay chụp tới đem tôi ôm vào lòng, tôi tựa lên lưng ngực của hắn nhìn mặt trời từng chút từng chút lặn xuống núi.

Thời điểm chúng tôi xuống núi, sắc trời có chút tối, bởi vì tôi kiên quyết không chịu đi cáp treo xuống, vì vậy Tô Chiêm chỉ có thể theo tôi chậm rãi tiếp tục đi.

Ven đường có một đám người nói chuyện phiếm, nói chuyện cũng không cần nói lớn như vậy khiến người khác nghe được a.

“Chính là bọn họ, là gay đó, thật buồn nôn!”

“Có bị bệnh không, đi khám bệnh đi!”

“Này, tiểu tử, các ngươi ‘làm’ bằng cách nào vậy? Xuyên (đâm/đút) vào nơi đó sao? Ha ha ha xuyên vào được sao?”

Người kia lời còn chưa nói hết, Tô Chiêm ban đầu ở bên cạnh tôi không biết lúc nào đã vọt tới, một quyền đánh vào mặt người đang nói kia, người kia máu mũi liền chảy máu mũi, hắn bụm mặt, lớn tiếng mắng: “Đồ chó, thẳng gay chết tiệt dám đánh lão tử, ngươi không biết vùng này đều là địa bàn của lão tử sao, dám đụng đến lão tử!”

Bỗng nhiên bốn phía toả ra hơn hai mươi tên côn đồ, có mấy người trong tay còn cầm ống tuýp, toàn bộ bao vây lấy Tô Chiêm, tôi vì lo cho Tô Chiêm mà đổ một vệt mồ hôi lạnh.

Tô Chiêm thân thủ cũng không tệ lắm, thoáng cái đã quật ngã ba người, nhưng chung quy hai quyền khó địch bốn tay, vừa quật ngã xong đã có hơn mười tên khác đứng phía sau, trên người hắn cũng bị thương.

Có một tên côn đồ bỗng nhiên chậm rãi tới gần tôi, tôi không biết phải đánh thế nào, chỉ biết một bên tránh, một bên quơ tay loạn xạ, tên côn đồ rất dễ dàng né được. Cười gằn, cầm lấy ống tuýp hướng về tôi mà đánh xuống, tôi tránh không thoát, chỉ có thể nhắm mắt lại. Nhưng ống tuýp không có đánh vào người tôi, Tô Chiêm không biết lúc nào đã đi tới bên cạnh tôi, đưa cánh tay ra chặn ống tuýp của tên côn đồ lại, sau đó đá hắn một cái bay ra ngoài, dùng tiếp mấy quyền giải quyết mấy tên vừa bò dậy, thấy bọn họ đều nằm trên mặt đất kêu rên, Tô Chiêm kéo tôi chạy đi như một làn khói.

Trời đã tối hẳn, lúc xuống núi cũng không tìm ra đường về, chúng tôi vào ở tại một quán trọ bên sườn núi.

Dưới ánh đèn, tôi thấy vết thương rách thịt trên trán Tô Chiêm, từng giọt máu rướm ra, tôi cầm khăn lông nóng nhẹ nhàng giúp hắn lau vết thương, cả phòng phát ra những tiếng kêu như heo bị chọc tiết: “A nhẹ chút, đau, Tiểu Kiên nhẹ chút!”

Tôi ném khăn mặt, giúp hắn bôi thuốc, chạm nhẹ từng chút một.

“Nhẹ chút nhẹ chút! Đau! A! Cậu cố ý phải không?”

Tôi nhú nhú mày: “Đúng vậy, tôi cố ý. Đến mức đó sao, vết thương này cũng không lớn hơn móng tay út của tôi a”

“Do chảy máu, rất đau a! Tiểu Kiên trông cậu rất thành thật a, sao lại có tâm địa bỏ cạp độc như vậy?”

“Tôi nhìn cậu diễn cũng chẳng giống thật chút nào, vì vậy giúp cậu một chút, cậu nên tạ ơn...an phận một chút!” Nói qua tôi liền có cảm giác mình bị đánh lén, tôi đánh vào tay hắn, lùi về sau một chút.

Tô Chiêm giả bộ đáng thương: “Tốt xấu gì thì cũng do tôi bảo vệ cậu mà bị thương, hơn nữa lại còn ở trên mặt, lỡ như để lại sẹo thì làm sao?”

Tôi khinh bỉ nói: “Cũng không phải con gái, một đại lão gia như cậu thì chú trọng khuôn mặt làm gì?”

“Tôi sợ tôi để lại sẹo, cậu sẽ ghét bỏ tôi a”

“Tôi nông cạn vậy sao? Còn nữa, cậu có chút sẹo cũng tốt, tôi đỡ phải có cảm giác không an toàn”

Tô Chiêm ngồi xuống kế bên, hỏi tôi: “Tiểu Kiên, vì sao tôi lại cho cậu cảm giác không an toàn hả?”

“Cậu cầm gương soi mặt mình thì biết”

Nói xong tôi chuẩn bị đi tắm rửa thì Tô Chiêm kéo lại, hấn chăm chú nhìn tôi, ánh mắt vô cùng chăm chú: “Nói tôi biết, tôi phải làm sao thì cậu mới có cảm giác an toàn”

Tôi nói: “Chuyện này...Nếu mặt cậu thật sự có sẹo thì có lẽ tôi sẽ có cảm giác vô cùng an toàn a”

Bỗng nhiên Tô Chiêm đưa tay cào vào vết thương trên trán, tôi bị làm cho giật mình, không chút suy nghĩ, nhào đến, dùng hai tay ngăn chặn động tác của hắn: “Cậu làm gì thế?”

“Không phải cậu nói là mặt tôi có sẹo thì cậu sẽ có cảm giác an toàn sao?”

Trầm mặc ba giây, tôi bắt đầu mắng hắn te tua.

“Tô Chiêm, cậu bị ngốc sao? Một người học giỏi, IQ cao, cậu nói xem sao EQ cậu lại thấp như vậy hả? Tôi giỡn, tôi giỡn thôi, cậu có hiểu không hả? Cậu thật sự muốn làm cho mặt mình có sẹo hả? Tôi cho cậu biết, nếu như mặt cậu thật sự có sẹo hay thay đổi, tôi sẽ chán ghét, tôi sẽ không cần cậu nữa!

Tôi nổi giận, tôi triệt để nổi giận, tôi gào lên những gì, đừng hỏi tôi, chính tôi cũng không biết. Tôi chỉ biết là Tô Chiêm bị tôi gào lên đến há to cả miệng, cả mặt đại ra.

Một lúc lâu sau đó, Tô Chiêm thấy tâm tình tôi bình tĩnh hơn một chút mới nhỏ giọng nói: “Tôi...Chỉ muốn cho cậu có cảm giác an toàn...”

Tôi đưa tay ôm lấy eo hắn, rất chặt, chặt đến mức tay tôi có chút tê, tôi nghe thấy thanh âm của mình mang theo chút nức nở: “Tô Chiêm, chỉ cần cậu ở bên cạnh tôi thì tôi sẽ có cảm giác an toàn”

Tô Chiêm quay lại ôm lấy tôi, ngoài cửa sổ là một mặt trăng tròn, có thể là do đang trên núi, mặt trăng cũng lớn hơn nhiều, có cảm giác nó cách mình rất gần rất gần.

Mặt trăng biến mất, phía Đông chậm rãi nhóm sáng.

Chúng tôi nằm ở trên cùng một cá giường, lông mi Tô Chiêm rất dài và rất dày, giống như là quét mascara. Tôi cúi đầu hôn nhẹ lên mắt hắn, hắn vẫn chưa tỉnh.

Tôi biết, cả một buổi tối hắn không ngủ, lúc trời gần sáng, có lẽ đợi tôi ngủ thiếp đi mới an tâm mà thiếp đi. Kiểu này chỉ sợ ngủ đến khi mặt trời chiếu đến mông a.

Sáng sớm, nhận được điện thoại của mẹ, nói hôm nay nhà có khách, kêu tôi về giúp.

Khách của mẹ tôi là một bạn học thời cấp ba, tên là Tưởng Nghĩa, mẹ tôi nói lúc đi du lịch đúng lúc gặp gỡ, nhiều năm không gặp nên mời chú ấy đến nhà chơi.

Mẹ tôi giới thiệu: “Tiểu Kiên a, vị này chính là Tưởng Dao con gái của chú Tưởng, nhỏ hơn con một tuổi, năm nay học lớp 11” Một cô gái buộc tóc đuôi ngựa, mặc váy, trang điểm rất thanh tú, ngoan ngoãn ngồi ở sô pha, cùng Sở Sở và Hạ Âm xem TV.

Tưởng Nghĩa cũng giới thiệu: “Dao Dao, đây là người cha vẫn thường đề cập với con, con trai của dì Vân, Vân Lạc Kiên”

Tưởng Dao cười cười cùng tôi nói vài câu, tôi cũng nói với nàng vài câu rồi làm chuyện khác.

“Dao Dao thực sự càng ngày càng đẹp, sau khi trưởng thành không biết sẽ làm bao nhiêu chàng trao mê đảo a” Mẹ tôi trò chuyện cùng Tưởng Nghĩa.

Tưởng Nghĩa nói: “Nam sinh bây giờ, tâm địa gian xảo, chỉ muốn lừa gạt nữ sinh, tôi vẫn thích nam sinh thành thật như Tiểu Kiên” Nói xong Tưởng Nghĩa hỏi tôi: “Tiểu Kiên, con có bạn gái chưa?”

“Chưa có, lão sư không cho yêu sớm”

Tưởng Nghĩa nói: “Thời đại nào rồi hả? Còn nữa, Tiểu Kiên con cũng 18 tuổi rồi, ở Mỹ đã là người trưởng thành rồi. Lão sư bây giờ tư tưởng quá truyền thống, cái gì không cho yêu sớm? Quy định này khiến lúc trước chú suýt bỏ lỡ vợ của mình. Tiểu Kiên, thích cô nào rồi sao?”

Tôi lắc đầu

Tưởng Nghĩa nói: “Con thấy Dao Dao nhà chú thế nào?”

“Ạc....Rất tốt”

Tưởng Nghĩa vỗ tay một cái, quay đầu nói với mẹ tôi: “Cô còn lo hứa hôn từ bé vô căn cứ, cô xem, tôi nói Tiểu Kiên nhất định sẽ thích Dao Dao nhà tôi mà, chuyện đó cứ quyết định như vậy đi!”

Cái gì?

Đầu óc tôi như bị gậy gỗ mạnh mẽ ném trúng, cái gì là hứa hôn từ bé? Cái gì là quyết định như vậy đi? Cái gì là Tiểu Kiên nhất định thích Dao Dao nhà tôi? Tôi khi nào nói thích Dao Dao nhà chú ấy chứ? Bọn họ đến cùng là đang nói cái gì chứ?

Mẹ tôi tận tình giải thích: “Lúc trước a, lúc vợ chú Tưởng của con sinh Dao Dao, mẹ đến bệnh viện thấy là con gái, thực sự là vô cùng thích. Chú Tưởng của con thấy mẹ thích nên đưa ra chủ ý, hứa hôn hai đứa từ bé, sau này càng thêm thân thiết”

Tôi nói: “Mẹ, con đâu có cổ hủ như vậy, Dao Dao nhất định là không thích con”

Tưởng Nghĩa kích động nói: “Thích! Con không biết lúc trước Dao Dao còn cùng trường với con, nhỏ hơn con một lớp, nó nói mỗi ngày đi ngang qua cửa sổ thấy con chăm chú làm bài đáng vẽ rất tuần tú, nó đã thích con rồi”

Tôi: “...”

Con gái bây giờ sao đều yêu sớm như vậy chứ?

Đúng lúc đó điện thoại nhận được một tin nhắn của Tô Chiêm: Tôi cũng về đến nhà rồi! Hôm nay tôi không có việc gì, trong nhà đúng lúc cũng hết nguyên liệu nấu ăn, không cách nào làm cơm, tôi đến nhà cậu ăn ké một bữa, cậu cũng đừng hẹp hòi.

Tôi ôm điện thoại, lòng bàn tay đều là mồ hôi, Tô Chiêm đại gia cậu, cậu đừng đến a!

Tôi nhanh chóng nhắn tin trả lời hân: Tôi không có ở nhà, chúng tôi không ai ở nhà hết! Cậu đừng đến!

Chữ còn chưa đánh xong, chuông cửa đã vang lên, giọng của Tô Chiêm cùng mẹ tôi truyền vào.

10. Chương 10: Hứa Hôn Từ Bé – Gây Ra Họa 2

“Ai nha, bạn học của Tiểu Kiên? Nhanh vào!” Mẹ tôi vô cùng nhiệt tình.

Tô Chiêm bắt đầu nịnh hót: “Dì, thơm quá a! Tài nghệ của dì quả thực rất cao, chỉ cần ngửi thôi con đã muốn chảy nước miếng rồi”

“Ôi, miệng con “ngọt” quá đi, đến đây ngồi xuống, cơm nước đã nấu xong hết rồi” Mẹ tôi nói xong, cười đi vào bếp, Tô Chiêm sau đó cũng đi vào, tầm mắt quét một vòng, đi đến bên cạnh tôi ngồi xuống.

Tưởng Nghĩa nói: “Tiểu Kiên, bạn học của con rất tuần tú, tên là gì hả?”

“Tô Chiêm” Tôi hướng về Tô Chiêm giới thiệu: “Vị này là chú Tưởng, bạn học của mẹ tôi”

Tô Chiêm vô cùng lễ phép: “Chào chú Tưởng”

Tưởng Nghĩa nói: “Bạn học Tô tuần tú như thế, chắc là có không ít cô gái thích con a”

“Cũng còn tốt”

“Có bạn gái chưa?”

Tôi vã mồ hôi, vị bạn học này của mẹ tôi sao lại nhiều chuyện như thế chứ!

“Không có” Tô Chiêm thành thật trả lời.

“Thế này, Dao Dao nhà chú đã có người nếu không sẽ giới thiệu cho con, đồng nghiệp cùng đơn vị của chú có con gái, con gái cô ấy lớn lên rất xinh đẹp, hôm nào, giới thiệu cho con”

“Cảm ơn chú Tường, có điều...” Tô Chiêm dừng một chút, mặt không biến sắc nói: “Con đã có người thương rồi ạ”

“Ồ! Con gái nhà ai may mắn vậy?”

Tô Chiêm cười, không nói câu nào nữa, quay đầu ý tứ sâu xa mà nhìn tôi một chút. Tôi liền muốn đào một cái hố chui vào, nhanh chóng dời ánh mắt đi, nhìn nóc nhà, nhìn thảm trải nền, nhìn cửa sổ...

“Dao Dao, đừng thẹn thùng, mau tới đây, cùng Tiểu Kiên bồi dưỡng một chút cảm tình, chờ các con đủ tuổi a, sẽ hoàn thành chuyện này! Bạn học Tô, con cùng Tiểu Kiên quan hệ tốt như vậy, đến lúc Tiểu Kiên cùng Dao Dao nhà chúng ta kết hôn, con tới làm phụ rể đi”

Lời nói của Tường Nghĩa từ bên ngoài ống tai thông qua màng nhĩ, xương tai,..(ta tính lựa một vài bộ phận bên trong tai không thể dịch được).. làm rung màng nhĩ truyền vào dây thần kinh, cuối cùng truyền tới trung tâm thính giác...

Trong đầu tôi chỉ có bốn chữ: Tôi chết chắc rồi!

Cái cổ cứng ngắc, con người không xoay chuyển, lòng bàn tay ứa ra mồ hôi lạnh, tôi không dám quay đầu nhìn về mặt Tô Chiêm.

“Kết hôn?” Bên cạnh dường như có ánh mắt xoẹt đi, thế nhưng tôi vẫn có chút nhẹ nhõm nào, ngược lại là có một loại cảm giác ‘Sơn vũ dục lai phong mãn lâu’

(Sơn vũ dục lai phong mãn lâu: hiểu là không khí căng thẳng trước biến động)

Tường Nghĩa nói: “Đúng vậy, Tiểu Kiên không nói cho con sao, Dao Dao nhà chú a, cùng Tiểu Kiên từ nhỏ đã có hôn ước. Dao Dao nhà chú thích Tiểu Kiên, vốn là chú còn lo lắng Tiểu Kiên không thích Dao Dao đây, kết quả vừa hỏi thì biết chúng nó đều là hai bên tình nguyện, Aiz a, lần này đúng là quá tốt rồi!”

Tô Chiêm vẫn như không có chuyện gì xảy ra mà trò chuyện tiếp cùng Tường Nghĩa: “Con cùng Tiểu Kiên học chung một lớp, bình thường cũng hay chơi cùng nhau, con rất hiểu rõ cậu ấy. Tiểu Kiên, cậu ấy tâm địa rất tốt, rất nhiệt tình, kính già yêu trẻ. Không hề giống những nam sinh khác, hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, ra vẻ giang hồ. Hơn nữa, quan trọng nhất là...” Nói đến đây, Tô Chiêm còn cố ý dừng một chút, Tô Chiêm cậu mắng người không thể mắng trực tiếp chút sao, cần phải như vậy sao...

Tô Chiêm tiếp tục nói: “Cậu ấy không yêu sớm, học tập chăm chỉ, kết quả học tập đặc biệt tốt, các lão sư cũng thường khen hấn a”

Tường Nghĩa rất hài lòng: “Hừm, chú nói rồi, Tiểu Kiên là một người đàn ông tốt, cũng do là Tiểu Kiên, chú mới yên tâm giao phó Dao Dao cho nó”

Tô Chiêm từ đầu tới đuôi, vẫn cười cười cùng chú Tường trò chuyện, căn bản không thèm nhìn tôi. Nhưng mỗi lần hấn nói một câu, trái tim tôi liền nhảy về phía cổ họng thêm một chút, nét cười của hấn càng xán lạn, lòng tôi lại càng thêm hoảng.

“Con cùng Tiểu Kiên quan hệ tốt như vậy, Tiểu Kiên kết hôn con nhất định phải đến, vị trí phụ rể không phải con là không được a”

“Đương nhiên, hôn lễ của Tiểu Kiên, con làm sao có thể không đến!”

Lúc ăn cơm, tôi không cẩn thận làm đổ đồ uống, còn làm ướt quần Tô Chiêm. Bất đắc dĩ, buộc lòng phải mang hấn về phòng mình, để tìm quần cho hấn thay.

Vừa đi vào, cửa đã bị hấn tàn nhẫn đóng lại, ngay sau đó tôi như là bao cát, bị hấn dễ dàng đè vào cửa.

Hấn nhéo lỗ tai tôi, tôi đau đến thét lên, hấn không thèm để ý tới, ở trên cao nhìn xuống, hung ác nhìn tôi: “Ngày hôm nay nếu như tôi không đến, tôi cũng không biết trên đầu mình có một thảo nguyên màu xanh lớn như vậy, hả?” (Kiểu như bị cấm sừng.)

Tôi giải thích: “Ô Chiêm, đây chỉ là chuyện hứa hôn lúc nhỏ...”

“Hay nhỉ, chú Tường nói cậu cùng con gái của chú ấy hai bên tình nguyện là có ý gì?” Ô Chiêm bắt đầu thăm vấn.

“Tôi không nói gì hết, là chú ấy hiểu lầm...Tôi cùng Tường Dao không có gì”

“Không có gì? Sao chú Tường nói các người là hai bên tình nguyện?” Ô Chiêm chặt chẽ bám vào vấn đề này không tha, đầu óc tôi vô cùng đau nhưng vẫn kiên trì giải thích với hắn: “Là chú ấy hiểu sai, sau này tôi sẽ giải thích rõ ràng, chúng tôi căn bản không có gì, thấy còn chưa thấy thì làm sao có thể gặp mặt. Bởi vì mẹ tôi cùng chú Tường là bạn học, quan hệ khá là tốt, trước đây thân quá mà định cái hôn ước từ nhỏ này, còn nữa lúc lập hôn ước, tôi cũng còn đang mặc tả a!”

“Hôn ước từ nhỏ cũng không được, cậu nói, cậu hiện tại là người của ai?”

Hắn bỗng nhiên gia tăng cường độ, lỗ tai tôi đau nhức: “Đau quá đau...”

“Nói, cậu là người của ai?” Hắn lại hỏi lần nữa, quả thực là chưa tới Hoàng Hà thì chưa cam lòng (quyết tâm làm cho bằng được)”

“Cậu...của cậu...Đau...” Dưới sự uy hiếp bạo lực của hắn, tôi nên thoả hiệp thôi.

Hắn rốt cục buông lỏng lỗ tai của tôi ra, tôi xoa lỗ tai, đau chết được, khẳng định đỏ rồi.

“Cái gì! Bây giờ? Chuyện này không được!”

“Nếu như cậu không làm được thì tôi không ngại giúp cậu làm” Nói xong hắn liền đi mở cửa, không hề giống như là đang nói đùa, trong lòng tôi quỳnh lên, vội chạy tới ngăn cản hắn: “Cậu làm sao vậy? Tôi cũng giải thích cho cậu rồi, cậu không tin cũng được, cậu đây là đang uy hiếp tôi sao? Chuyện này ta sẽ nói rõ ràng nhưng bây giờ mọi người đang vui vẻ, bỗng nhiên tôi nói chuyện này làm mất bầu không khí khiến mọi người không vui?”

“Vậy cậu muốn kéo dài đến khi nào? Kéo dài tới một ngày hai người kết hôn, đi tới trước mặt Thần Phu (cha xứ) mới nói sao?”

Ô Chiêm ngữ khí phi thường khó nghe, tôi thật sự đang cố gắng không chế lại tâm tình của mình để mình không tức giận: “Cậu...Cậu nói chuyện có lý chút được không?”

“Tôi nói gì không có lý sao? Tôi chỉ kêu cậu đi nói rõ mối quan hệ này, các người không có gì, vậy thì cắt đứt sạch sẽ đi! Kéo dài ra là có tính toán gì? Chỉ là cắt đứt một mối quan hệ, không đến nỗi khó như vậy chứ? Còn nữa, cậu đừng quên, tôi mới đúng là bạn trai danh chính ngôn thuận của cậu!” Hắn bỗng nhiên rống với tôi, quả thực không phân rõ phải trái mà, tôi cũng đã giải thích với hắn, cũng đã nói sẽ đem mối quan hệ này nói rõ, hắn như vậy rõ ràng cho thấy không tin tưởng tôi thậm chí còn không hiểu tôi.

“Nói cho đúng là cậu muốn bắt cả hai tay? Tôi cho cậu biết, đừng hòng mơ tới!”

Câu nói này của Ô Chiêm khiến tôi sửng sốt vài giây, nguyên lai ở trong lòng hắn, tôi lại là người bắt cả hai tay! Ban đầu tôi chỉ là phần nộ, hiện tại, đã biến thành thất vọng, tâm cũng lạnh thấu rồi.

“Cậu đi đi!” Tôi chỉ vào cánh cửa.

Còn mắt Ô Chiêm đỏ lên, tức giận đến tay đều đang phát run: “Cậu kêu tôi đi? Cậu dĩ nhiên lại kêu tôi đi?” Ô Chiêm chỉ chỉ xuống lầu, lại chỉ chỉ chính mình, hành động quái gở nói: “Cậu giữ lại bọn họ bên dưới, kêu tôi đi?”

Tôi không nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Đúng, cậu đi đi, nhà tôi không hoan nghênh cậu!”

Hắn trầm mặc nhìn tôi vài giây: “Được, tôi đi!”

Có bóng đen lướt qua trước mặt tôi, tiếp theo tôi nghe thấy tiếng bước chân dồn dập chạy xuống lầu, sau đó là âm thanh cửa cửa tầng tầng mở ra, lại bị trùng trùng đóng lại.

Một lát sau, tôi ra khỏi phòng, xuống lầu, trở lại chỗ ngồi, ăn cơm... Lại như chưa từng xảy ra cái gì.

Mẹ tôi hỏi: “Bạn học của con sao lại đi rồi?”

Tôi nhai nhai cơm trong miệng, mùi vị gì đều nếm không ra, tôi nói: “Há, hần...đột nhiên có chút chuyện gấp, nên...đi trước rồi”

Mọi người bán tín bán nghi thu hồi ánh mắt, tôi nhìn một bàn đầy mỹ thực tôi thích, một chút cũng không muốn ăn.

Đêm đó mọi người cơm nước xong xuôi, chú Tưởng bọn họ cũng rời đi, mẹ cùng em gái ngủ rồi. Tôi nằm ở trên giường, tắt đèn, vẫn ngủ không được. Cầm điện thoại di động mở ghi chép tin nhắn của chúng tôi lên, nhìn một chút, mắt liền mơ hồ (nước mắt ứa ra làm mờ.), trèm chần lại, khóc một đêm.

Mấy ngày sau, tôi nhận được thư thông báo trúng tuyển của S đại, mẹ tôi rất vui vẻ, rất sớm đã đóng cửa hàng, làm một bữa ăn tối thịnh soạn. Hôm đó ba cũng quay về, còn có Sở Sở cùng Hạ Âm, chúng tôi một nhà tụ tập cùng một chỗ, rất náo nhiệt, rất ấm áp. Thế nhưng vẫn cảm thấy thiếu mất chút gì đó.

Cả kỳ nghỉ hè này, Tô Chiêm cũng không có tìm tôi, tôi đã thử gọi điện thoại cho hần, bên kia vĩnh viễn là thanh âm vui tươi “Xin lỗi, dây số bạn gọi đã tắt máy”

Sau đó trong lúc vô tình tôi ở bên trong group bạn học biết được Tô Chiêm thi đậu A đại.

S đại cùng A đại, hai quốc gia, cách nhau mấy triệu km, thậm chí không cùng một lục địa. Trong lòng tôi còn chút hi vọng trong nháy mắt cũng hóa thành tro.

Chuyện khôi hài – hứa hôn từ nhỏ của tôi cùng Tưởng Dao cũng không tiếp tục kéo dài, nghe chú Tưởng nói là có một nam sinh tuần tú theo đuổi nàng, sau đó nàng cũng chầm chậm động lòng, hai người đang quen nhau rồi. Đối với chuyện này, chú Tưởng còn đặc biệt đến nhà xin lỗi, tôi đương nhiên là thở phào nhẹ nhõm.

Sinh hoạt ở Đại học rất phong phú, thế nhưng tôi vẫn cảm thấy trong lòng vắng vẻ, lúc giáo sư đang giảng bài, tôi đều vô ý nhìn sang chỗ ngồi bên cạnh.

Cảm thấy chỉ cần khi tôi làm bài tập mệt mỏi, vừa quay đầu, sẽ thấy Tô Chiêm nằm nhoài trên bàn bên cạnh tôi mà ngủ, lỗ tai đeo tai nghe, trên bàn là điểm tâm hần mua cho tôi. Thỉnh thoảng, cười nhạo sự thông minh của tôi một chút, nhìn tôi vùi đầu suy nghĩ không ra đáp án, hần sẽ lấy bút của tôi, giảng giải cho tôi.

Ánh mặt trời rất long lanh, trong phòng học rất ấm áp, chúng tôi ở gần bên nhau, hơi thở của hần phả lên mặt tôi, có chút ngứa.

“Tiểu Kiên, ký túc xá chúng ta hiện tại chỉ có mình cậu độc thân, cũng đã đại học rồi, vẫn ngượng ngùng như thế làm gì?”

“Đúng a, ca giới thiệu cho cậu mấy cô kia, cậu hợp ý với ai rồi hả?”

Tôi cười cười với bọn họ: “Tôi hiện tại chỉ muốn hảo hảo học hành, chuyện tình cảm sau này hãy nói đi”

“Khứ, đại học không phải là nơi để nói chuyện tình cảm sao, cậu không nghĩ tới chuyện tình cảm sẽ rất tế nhị a”

Rất cục có một bạn học không nhận được hỏi tôi: “Nữ sinh xinh đẹp như vậy cậu đều không lọt mắt, cậu không phải là đồng tính luyến ái chứ?”

“Làm sao có thể?” Tôi cười phủ nhận, nhưng nội tâm kinh hoảng không ngớt.

Tôi không phải là đồng tính luyến ái, trước đây, tôi cũng yêu thích khuôn mặt xinh đẹp, vóc người xinh đẹp của nữ sinh, xem “phim hành động tình cảm” (ý là phim porn á) cũng có phản ứng.

Tôi không phải là đồng tính luyến ái, tôi cũng từng nghĩ tới chuyện yêu đương cùng nữ sinh, hẹn hò, kết hôn.

Thế nhưng ai biết được, trước khi gặp cô gái thích hợp thì đã gặp hần, trước khi cùng con gái hẹn hò thì đã cùng hần nắm tay nhau, trước khi thích con gái thì đã thích hần rồi...

Ai biết được...

Tô Chiêm.

Cách Thái Bình Dương to lớn, tôi với hần triệt để cắt đứt liên hệ.

Mấy ngày trước, ở vòng tròn bạn bè nhìn thấy bạn học cấp ba ở nước ngoài đăng một bức ảnh, tôi nhìn thấy hần, Còn có, một nữ sinh đang dựa vào l*ng ngực của hần, phải...chắc là bạn gái của hần...

Là gái Tây, da dẻ rất trắng, hình dáng rất tinh xảo, khuôn mặt rất xinh, thật sự rất xinh đẹp! Vô cùng xứng với hần!

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng vẫn cảm thấy rất khó chịu. Loại khó chịu đó không phải trong nháy mắt mà như là dao cùn cắt vào thịt, sẽ không vô cùng đau ngay lập tức mà là từ từ, kéo dài rất lâu, nhưng lại không thấy vết thương đâu.

Đại học có đợt trao đổi sinh, trường học của chúng tôi cùng A đại trao đổi.

Vừa nghe đến A đại, sẽ nghĩ ngay đến là trường của tên kia, đầu óc tôi nhất thời thì có cảm giác thiếu dưỡng khí. Thế nhưng lý trí ngấm lại, làm sao có khả năng? Học sinh A đại nhiều như vậy, làm sao có khả năng là hần được?

Chuyện thực tế, có một số việc, tỷ lệ tuy nhỏ nhưng vẫn có thể thực hiện.

Trao đổi sinh A đại với chúng tôi đúng là Tô Chiêm.

11. Chương 11: Âm Mưu Tương Phùng

Lần thứ hai nhìn thấy Tô Chiêm, là một lần vào đầu giờ chiều, S đại trồng những cây nhãn l*ng ở hai bên đường nhỏ.

Tôi ngồi trên ghế dài ven đường, ăn bữa trưa, trong tay cầm để xem, phía trước bỗng nhiên một đám người hỗn loạn. 1

“Oa! Đẹp trai quá a –”

“Chính là hần ư, thật sự rất đẹp trai! Hotboy của chúng ta cũng không soái bằng hần, a a a!”

“Đáng tiếc a, người ta đã có bạn gái rồi...”

Tôi ngẩng đầu liếc nhìn một chút, vừa nhìn thì đã không còn cách nào dời ánh mắt đi.

Chiều cao một mét tám lăm, áo khoác được hần khoác trên bả vai, tư thái bất cần đời. Nhưng theo cách nghĩ của các cô gái đây chính là so cool!

Hần cũng không đi một mình, đi theo bên cạnh hần là một cô gái, là cô gái tôi thấy trông tầm hình lúc trước. Vóc người cao gầy tinh tế, ăn mặc quần ôm dài, áo sơ mi lộ vai. Mặt trái xoan rất tinh xảo, ngũ quan tinh xảo, mắt màu xanh trong suốt.

Lúc tôi xem bức ảnh đã cảm thấy cô ấy đẹp rồi, bây giờ nhìn thấy người thật thì càng cảm thấy cô ấy đúng là rất đẹp

Quả nhiên, chỉ có cô gái như thế mới xứng với hần.

Mặc dù hần là hoa đã có chủ, nhưng bên cạnh hần vẫn có rất nhiều cô gái vây quanh, bọn họ nói cười với nhau, thật chí khoa trương đến mức có những cô gái tìm hần muốn chụp ảnh chung và xin chữ ký...

Tô Chiêm bị những cô gái ấy bao vây, đương nhiên cũng sẽ không quan tâm đến xung quanh, tôi thừa dịp hần không nhìn thấy tôi, nhanh chóng đứng dậy thu dọn đồ đạc.

Tôi không muốn bị hắn nhìn thấy, dưới tình huống gấp gờ này, chắc chắn sẽ rất lúng túng. Huống chi, hiện tại hắn đã có bạn gái, tôi không muốn nhìn thấy hắn, không muốn nhìn thấy bạn gái hắn, tôi cũng không muốn hắn nhìn thấy tôi, thậm chí không muốn hắn biết tôi học ở ngôi trường này.

Giờ khắc này tôi chỉ muốn rời khỏi nơi này nhanh một chút, rời đi khỏi nơi có mặt hắn cùng bạn gái hắn. Nếu đã kết thúc thì cũng không muốn gặp lại, coi như thấy cũng nên làm như không thấy, như vậy là tốt nhất.

Đầu tôi cũng không dám quay lại, sợ hắn sẽ nhìn thấy, sau vài lần thu dọn đồ đạc thì nhanh chóng rời đi. Con đường này đi hơn mười mét sẽ có cua quẹo, xoay người qua sẽ an toàn, tôi nghĩ vậy.

Nhưng ai biết đứng dậy đi không được hai bước, phía sau liền vang lên thanh âm quen thuộc.

“Tiểu Kiên?”

Tôi dừng chân một chút, hít sâu một hơi, sau đó làm bộ không có nghe thấy, tiếp tục tăng nhanh bước chân đi về phía trước.

“Tiểu Kiên!”

Tôi nghe thấy tiếng bước chân của hắn đang đuổi theo đồng thời hắn cũng gia tăng âm lượng gọi tên tôi, tôi không quay đầu lại. Hiện tại tôi đã không phải là đi nữa, mà là đang chạy, cất bước bỏ chạy, quả thực dùng hết khí lực toàn thân, chạy đua 100m cũng không liều mạng như hiện tại.

Nhưng vẫn bị hắn đuổi kịp.

Tôi đỡ eo thở hồng hộc, hắn đứng phía trước tôi, như một bức tường chặn đường tôi, hung tợn nhìn tôi.

“Tôi gọi cậu cậu không nghe hả?”

Biết là chạy không thoát, tôi ngẩng đầu lên nhìn hắn, làm bộ rất kinh ngạc nói: “Ô Chiêm? Sao cậu lại ở đây?”

Ô Chiêm nói: “Tôi là trao đổi sinh của A đại với trường cậu”

“Hả, hoá ra là như vậy” Tôi làm bộ liếc mắt nhìn, nói: “Chuyện này, chiều nay tôi có khoá, đi trước nha”

Lúc đi lướt ngang người hắn, cánh tay bị hắn tóm lấy, hắn kéo tôi lại.

“Sao vậy? Nhìn thấy tôi, nhìn dáng vẻ cậu thật giống như đang không vui?” Hắn híp mắt, đưa mắt xuống nhìn tôi.

Tôi lùi về sau một bước, dời ánh mắt: “Không có!”

“Này cậu bày ra gương mặt gì thế?”

Tôi nổi giận, tôi gào lên với hắn: “Cậu quản tôi! Tôi nghiêm mặt thì làm sao chứ? E ngại người nào sao? Tôi yêu thích gương mặt này? Cậu quản được tôi sao? Cậu cho rằng cậu là ai hả?”

“Tôi là ai?” Ô Chiêm dùng ngón tay chỉ chỉ mình, lại nắm tay tôi kéo mạnh lại, đem tôi kéo vào trong lòng ngực: “Cậu nói xem tôi là ai?” Tôi bỗng nhiên có cảm giác mất tối sầm lại, tiếp theo trên môi có chút đau đau, tên khốn này, đang cắn tôi!

“Cút ra!” Tôi đẩy hắn, nhưng làm sao cũng không đẩy ra được, khí lực hắn giữ thôi rất lớn, rất chặt, mặt hắn cách mặt tôi rất gần: “Tôi là ai? Hả? Cậu nói xem tôi là ai?”

Nói xong lại cúi đầu định cắn tôi, tôi nhanh chóng xoay mặt. Hắn theo sát mặt tôi, tôi không thể lui được nữa, trên môi lại nóng lên.

“A—”

Một tiếng thét chói tai nhưng đầy hưng phấn quái dị ngăn trở động tác tiếp theo của Ô Chiêm, tôi nhân cơ hội đẩy hắn ra, lúc này mới phát hiện bốn phía không biết từ lúc nào đã có rất nhiều nữ sinh vây quanh, mỗi người đều trợn mắt há mồm nhìn tôi cùng Ô Chiêm, trên mặt có chút ửng đỏ không bình thường.

Tô Chiêm không quản ánh mắt xung quanh, lại tiến tới, đem tôi ôm vào lòng ngực, như là ôm gấu bông, lại truyền tới những tiếng rít từ xung quanh.

Tôi đẩy hắn ra, hắn ôm tôi càng chặt hơn: “Đừng nóng giận bảo bối, ngày đó là anh quá kích động, anh sai rồi, được chưa nào?” Hắn ở một bên tai tôi dùng âm thanh chỉ có chúng tôi nghe được để nói.

Tôi đẩy hắn: “Ai là bảo bối của cậu? Đừng đụng tôi, ôm bạn gái cậu đi!”

“Hả?” Hắn lát sau mới có phản ứng, sau đó nhanh chóng hiểu rõ nói: “Em nói Lisa hả, cô ta không phải bạn gái của anh...Tiểu Kiên, em ghen sao? Em ghen rồi!”

Thanh âm của hắn rất hưng phấn, nội tâm tôi rất tức giận, mắng to: “Ghen cái đại gia cậu, chúng ta đã chia tay rồi!”

Hắn ngoẹo cổ, cặp mắt ôn nhu xinh đẹp kia nhìn chằm chằm lấy tôi, khoe môi mang theo một nét cười: “Chia tay rồi sao? Lúc nào? Sao anh không biết?”

“Cậu...”

Nói xong liền đến nhéo mặt tôi, tôi mở tay hắn ra, chất vấn: “Này, cậu làm gì thế, cả một kỳ nghỉ hè cũng không tới tìm tôi? Còn tắt di động?”

Hắn đỡ trán, vẻ mặt khóc tang: “Di động của anh bị trộm rồi...”

“Hả?” Tôi như nghe thấy Thiên Phương dạ đàm (ý nói những chuyện hoang đường).

Về mặt của hắn khá vô tội: “Chính là ngày rời khỏi nhà em, anh đi tàu điện ngầm về, nhiều người, anh cũng không chú ý, lúc xuống tàu điện ngầm mới phát hiện không thấy di động nữa”

Lúc này tôi mới phát hiện được nhân sinh (đời người) rất kịch. Tôi cho rằng hắn không để ý tới tôi, cho rằng chúng tôi đã chia tay rồi thì làm sao bây giờ? Thậm chí còn nghĩ chia tay đại khái là đời này đều sẽ không được thấy hắn nữa rồi...Cả một kỳ nghỉ hè tôi đều vì chuyện này mà thương tâm khổ sở, suy nghĩ lung tung đến cơ hồ tan nát tinh thần, kết quả là quay đầu lại, chỉ là di động của hắn bị trộm!

Sau đó Tô Chiêm giới thiệu với tôi cô gái đi cùng hắn: “Đây là Lisa, bạn học của anh”

Tôi đây mới phát hiện Lisa đã nhìn chằm chằm tôi rất lâu, nụ cười có chút quỷ dị, cô ta cùng Trung văn không quá nhuần nhuyễn nói với tôi: “Xin chào, tôi tên là Lisa, cậu chính là Tiểu Kiên sao?”

“Xin chào, tôi tên là Văn Lạc Kiên” Tôi cười đưa tay ra, thế nhưng tay không được nắm mà là gò má được hôn một cái, tôi nhất thời cả mặt đều nóng lên.

“Thật đáng yêu!” Lisa nở nụ cười, mặt mày cong cong, con mắt màu xanh lam giống như ánh sáng của ngôi sao.

Bình tĩnh, bình tĩnh! Tôi tự nói với mình, đây là cách chào hỏi của các cô gái ngoại quốc! Chỉ là lễ nghi mà thôi!

Lisa nói: “Cậu đừng hiểu lầm, tôi muốn làm quen với cậu một chút thôi”

“Hả?” Tôi kinh ngạc, tại sao cô ta muốn làm quen với tôi?

Tô Chiêm giải thích với tôi: “Cô ta lúc mở khai giảng bắt đầu theo đuổi anh, anh nói với cô ta là anh có người mình thương rồi, cô ta lần này là muốn nhìn xem một chút, đến cuối cùng là ai, có bản lĩnh câu dẫn tâm tư của anh đi”

Lisa hiển nhiên không hiểu ý tứ Tô Chiêm nói với tôi, trợn to hai mắt, nghi hoặc mà nhìn hai chúng tôi.

Tô Chiêm tiến đến bên tai Lisa vô cùng thần bí nói mấy câu, Lisa vuốt cằm suy tư, mở miệng: “Tô Chiêm, vốn là tôi đối với cậu rất có hứng thú, hiện tại gặp Tiểu Kiên, tôi phát hiện Tiểu Kiên càng phù hợp khẩu vị của tôi”

“Cô...” Tô Chiêm giận dữ.

Lisa đi tới bên cạnh tôi, cười híp mắt nhìn tôi: “Tiểu Kiền, nếu như cậu muốn tìm bạn gái, nhớ tới tìm tôi nha” Sau đó tôi cùng Lisa trao đổi số điện thoại.

Lisa rời đi, Tô Chiêm đưa tay ra với tôi: “Đưa điện thoại di động cho anh?”

“Làm gì?”

“Xoá số của cô ta đi”

“Không xoá!”

“Em giữ lại số của cô ta làm gì? Cũng không dùng tới”

“Ai nói vô dụng?”

“Chẳng lẽ em vẫn đúng là muốn tìm cô ta làm bạn gái”

Tôi nghiêm túc suy tính, cảm thấy ý này tương đối có thể được: “Hừm, Lisa là cô gái đẹp nhất tôi từng thấy, có thể có bạn gái xinh đẹp như vậy bên người, khẳng định rất có mặt mũi!”

Tô Chiêm nắm chặt mặt tôi kéo qua nhìn hắn: “Lẽ nào ở bên cạnh anh em rất mất mặt sao?”

Tôi không trả lời, Tô Chiêm nói tiếp: “Anh cho em biết, em chớ có để bề ngoài của Lisa lừa nha, cô ta ít nhất cũng đã đổi qua năm người bạn trai rồi, còn trước khi lên đại học, cô ta cố định mỗi tuần sẽ đổi bạn trai. Em cho rằng cô ta nói có hứng thú với em chính là yêu em sao? Em cũng quá ngây thơ rồi! Anh cho em biết, coi như nàng quen với em, đảm bảo với em không vượt quá một tuần. Đến lúc đó em thành phế phẩm của người khác, anh cũng không cần em nữa, em phải suy nghĩ cho kỹ”

“Tôi nói, anh có thể không nguyên rửa người khác như thế không?”

“Anh nào có nguyên rửa, đây là sự thật! Em biết không? Trình độ hoa tâm của một người tỷ lệ thuận với bề ngoài của người đó, bề ngoài Lisa, mặc kệ kêu ai đến chấm điểm, chắc đều sẽ đạt điểm tối đa! Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ trình độ háo sắc của cô ta cũng đã đạt tới mức tràn ngập của tâm tư!”

Trình độ hoa tâm của một người tỷ lệ thuận với bề ngoài của người đó? Tôi vạn phần khinh bỉ! Cái này là loại nguy biện gì đây? Do cậu bịa ra chứ gì?

Nhìn Tô Chiêm lại một chút, gương mặt đó, nói thật, minh tinh còn phải trang điểm mới bằng a. Nhưng khuôn mặt kia của hắn, không bảo dưỡng, không tu mi, rửa mặt chính là lướt nước qua mặt, khăn mặt lướt qua, xong việc! Có thể do da dễ đứng là rất tốt, dùng từ vô cùng mịn màng để hình dung cũng không có chút khoa trương nào.

Ngũ quan của hắn quả thực rất đẹp đến mức không phù hợp với lẽ thường, thiên nhân công phần a! Con mắt này, lông mày này, mũi này, môi miệng kia, bất kể là tách ra để xem, hay toàn thể để xem, đều sẽ không có người nào nói không đẹp. Đây không phải là soái, cũng không phải là đẹp, càng không phải là anh tuấn, cái này chính là yêu nghiệt! Là tai hoạ!

Lisa tuy rằng đẹp nhưng cùng Tô Chiêm so sánh, gần như cũng đã thành “người qua đường” rồi. (Lời của editor: Đúng là yêu là mù quán mà!! Trong mắt cưng giờ nó là hoàn mỹ, là tuyệt trần ời)

Lisa tỷ tỷ, xin tha thứ, tôi đem cô cùng một nam nhân ra để so sánh, bởi vì trừ cô ra, tôi không biết còn ai có thể cùng hắn đồng thời một lần lấy dũng khí để so sánh.

Tôi nói: “Tô Chiêm, cậu là đang nói chính mình sao?”

Tô Chiêm rất oan ức: “Tiểu Kiền, tại sao em nói anh như vậy? Anh không có nửa điểm hoa tâm! Lòng anh từ đầu đến cuối, toàn tâm toàn ý đều đặt trên người em”

“Đủ rồi!” Tôi tốt bụng nhắc nhở hắn: “Tô Chiêm, cậu mỗi ngày đều không có soi gương sao? Cậu lẽ nào không biết, khuôn mặt này của cậu so với nữ nhân còn khiến người khác thích nhìn hơn sao”

“Tiểu Kiền!” Hắn bỗng nhiên kéo tay tôi, vẻ mặt rất chăm chú: “Nói như vậy, em sẽ không thích Lisa, đúng không?”

Quả thực phí lời, tôi là người đứng núi này trông núi nọ sao? Có điều nhìn hấn căng thẳng, vẻ mặt nghiêm túc như vậy, trong lòng tôi rất thoải mái, tôi đặc ý nói: “Vậy cũng chưa chắc”

“Em sẽ không thích Lisa” Tô Chiêm cười, tràn đầy tự tin nói.

“Khăng định như vậy? Đây tôi nói cho cậu biết, tôi vừa rồi thấy Lisa đã nhất kiến chung.....tình.....A...”

Editor có lời muốn nói: Chương sau có Tiểu Kiên gọi Tô Chiêm là anh xưng em luôn được chưa nhỉ?

Mọi người đợi lâu không? Có lỗi Có lỗi

12. Chương 12: Thích Mềm Không Thích Cứng (thành Ngữ Nha Mấy Nàng])

Tôi bị Tô Chiêm hôn đến thở không nổi nữa, hấn thoải mái mới thả tôi ra, hấn hỏi tôi: “Còn dám nhất kiến chung tình hay không hả?”

Tôi tức giận nói: “Cậu đây là vu oan giá hoạ!”

“Anh không quan những chuyện đó, Tiểu Kiên, em cả đời này, chỉ có thể thích một mình anh thôi”

“Rất xin lỗi, coi như tôi thích cậu, tôi cũng không thể chỉ có thể thích một mình cậu, tôi còn thích Đô Đô” Tôi nói.

Tô Chiêm nheo mắt lại: “Đô Đô là ai?”

Tôi mặt không biến sắc: “Năm tôi mười tuổi trong nhà nuôi một con chó Phốc, lớn lên đặc biệt ú, bước đi còn có tự mình làm mình vấp ngã, có phải rất ngốc không? Thế nhưng nó đặc biệt dính tôi, buổi tối theo tôi ngủ...”

“Hiện tại nó ở đâu?” Tôi Chiêm ngắt lời tôi.

“Nga, dưới tàng cây trong sân nhà tôi, chôn tám năm rồi...Cậu hỏi chuyện này làm gì?” Tôi nói chuyện này vốn là trêu chọc hấn một chút, hấn là người thông minh, tôi không cảm thấy hấn sẽ ăn giấm (ghen) vì một con chó, nhưng sự thật chứng minh trong chuyện này tôi đã đánh giá quá cao sự thông minh của Tô Chiêm rồi.

Tô Chiêm: “Nếu như nó chưa chết, anh sẽ ngay bây giờ đi giết nó” (Lời của editor: Ta yêu động vật, ta ghét anh a)

Tôi: “...”

Tô Chiêm học chính là hệ Tài Chính, tôi là Khoa Học Kế Toán, chúng tôi cũng không học cùng lớp. Nhưng chúng tôi bữa trưa, cơm tối, nghỉ giữa giờ, những lúc rảnh rỗi buồn chán không có chuyện gì làm đều dính lấy nhau, chưa đầy một tuần, cơ hồ toàn bộ mọi người trong trường đều biết hai chúng tôi có quan hệ rất tốt.

“Tiểu Kiên, cậu cũng đang đọc sách hả, tôi vừa mua dư một ly trà sữa, cho cậu một ly”

Cô gái đang đi mất to, có má lúm đồng tiền, cười lên rất đáng yêu, tôi một cơn xuân tâm phơi phới. Cô gái ấy đem trà sữa đưa cho tôi, có chút thẹn thùng nói: “Còn ly kia, phiền cậu giúp tôi mang cho Tô Chiêm.”

Nội tâm của tôi trong nháy mắt nhận lấy 10 ngàn sát thương (Kiểu như game á, bị địch đánh ăn 10 ngàn dame vô mặt)

Đi mấy bước, lại có một cô gái đi tới trước mặt tôi: “Cậu cùng Tô Chiêm mỗi ngày đều cùng nhau ăn cơm, quan hệ chắc cũng không tệ đi, chuyện này...Hấn có bạn gái chưa hả?”

Tôi nói: “Không có” Xác thực không có a, tôi cũng không phải con gái.

“Thực sự? Quá tốt rồi, chuyện này chính là nói rõ tôi còn cơ hội! Đây...Cậu có thể cho tôi xin số điện thoại của hân không?”

“...” Nội tâm của tôi cơ hồ tan vỡ.

Tôi biết, đây là một loại quy luật tự nhiên, bất kể là thời nào, nơi nào, Soái ca cùng Mỹ nữ đều có thể ngay lần đầu tiên hấp dẫn lấy ánh mắt của đại chúng, dẫn đến có một đồng người yêu thích.

Tôi sau khi lên Đại học liền thông suốt, nhưng do người nào đó, trong vòng một tuần tôi nháy mắt trở thành “tâm phúc” trong trường. Mỗi ngày không ít người tìm tôi bắt chuyện về hân, thế nhưng đến gần bắt chuyện cũng không ngoài vài loại người...

Được rồi, bây giờ tận mắt nhìn rồi.

Dưới cây nhân l*ng, bên cạnh khu tuyên truyền, Tô Chiêm đứng ở nơi đó, một đại mỹ nhân hắc trường trực quỳ một gối trước mặt hân, trong tay nâng một bó hoa hồng, thâm tình chân thành.

(hắc trường trực: có các đặc điểm ôn nhu hiền thực, thường khiến mọi người ước ao cùng ái mộ)

“Tôi không biết anh có tin chuyện nhất kiến chung tình không, nhưng tôi nghĩ nên nói cho anh biết, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi liền sâu sắc bị anh hấp dẫn rồi. Tôi là một người hoa tâm, thế nhưng tôi đồng ý vì anh đem trái tim thu lại. Tôi chưa từng chủ động theo đuổi nam sinh, đây là lần đầu tiên tôi theo đuổi một người, bởi vì tôi biết, lần này tôi không chủ động, nhất định sẽ hối hận. Tô Chiêm, tôi thích anh, anh nguyện ý làm bạn trai tôi không?”

“Cảm ơn cô, có điều rất xin lỗi” Tô Chiêm lễ độ từ chối.

“Anh không phải là không có bạn gái sao? Tại sao không thể thử cùng tôi? Có thể chúng ta rất thích hợp?”

“Tôi có người mình thích rồi”

Mỹ nữ kia chưa từ bỏ ý định, tựa hồ còn muốn nghe xem người Tô Chiêm thích là ai, thế nhưng Tô Chiêm không nói tiếp.

Tôi trốn ở phía sau khu tuyên truyền, chờ mỹ nữ kia rời đi, dưới tình huống này đi ra ngoài, khỏi nói nhiều chắc chắn sẽ rất lúng túng. Một lát sau, bên kia không có tiếng động, tôi chui đầu ra xem, đã không thấy Tô Chiêm nữa rồi.

Trong khi nghi hoặc đang yên đang lành tại sao lại không thấy nữa, bỗng nhiên vai bị người vỗ vỗ.

Tôi quay đầu, nhìn thấy Tô Chiêm đang bày ra gương mặt xinh đẹp đến mức động lòng trời kia, hân mở to miệng thở hổn hển, trên trán có chút mồ hôi, trong tay hân cầm hai phần cơm, cười híp mắt tôi: “Lén nhìn hồi lâu, xem cái bụng có đói chưa?”

Tôi nói: “Ai nhìn lén, tôi vừa vặn đi ngang qua”

Cái bụng tôi: “Ừ ừ” kêu, nhận lấy một phần, ngồi ở trên ghế dài mở to miệng bắt đầu ăn.

Tô Chiêm cầm lấy trà sữa tôi mang theo, uống, sau đó hỏi: “Làm sao em biết anh thích trà sữa vị xoài?”

Trong miệng tôi còn ngậm cơm, tôi nhìn cô gái bảo tôi mang trà sữa đưa cho hân một chút, ngẩng đầu hỏi: “Cậu thích vị xoài?”

“Em không phải đã biết rồi sao” Tô Chiêm chỉ chỉ trà sữa.

Tôi nuốt cơm trong miệng: “Nga, cái này hân, đây không phải tôi mua, là một cô gái xinh đẹp tên là Hoàng Đình Đình khoa tôi nhờ tôi mang cho cậu”

Tô Chiêm đem trà sữa bỏ xuống một bên, không uống nữa.

“Cậu không uống tôi uống, đừng lãng phí a” Nói xong tôi cầm lên uống hai ngụm. Tô Chiêm lập tức đoạt mất: “Đây là những cô gái khác cho tôi, cậu cướp cái gì?” (Chỗ này giận xưng hô vậy nha)

“Cậu không phải không uống sao? Vậy còn không để tôi uống?”

“Muốn uống tự mình mua đi” Nói xong Tô Chiêm liền đem ly trà sữa uống được một phần ba ném vào thùng rác.

Tôi cũng ăn không ngon, đem cơm mạnh mẽ bỏ xuống: “Cậu cùng tôi tức giận cái gì? Không phải là một ly trà sữa thôi sao? Tôi không cướp với cậu là được chứ gì, cậu làm gì mà vứt xuống hả! Còn nữa, đây không phải cậu thích vị xoài sao? Cậu ném không đau lòng hả?”

“Cậu có biết không lúc tôi uống ly trà sữa có bao nhiêu hải lòng, tôi rất cao hứng rất vui mừng, hoá ra cậu biết tôi thích trà sữa vị xoài. Nhưng là...vốn dĩ không phải vậy” Nói qua nói lại, tiếng nói của hắn càng ngày càng thấp xuống, vẻ mặt cũng rất bi thương.

Tôi nói: “Cậu chưa từng nói với tôi, cậu thích trà sữa vị xoài a” Tôi cảm thấy chuyện này quả thực không có gì, dù sao tôi một đại nam nhân, nào có thể giống như những cô gái có tâm tư cẩn thận a.

Tôi hoá gỗ ngồi tại chỗ, cơm mới ăn được một nửa, ăn không vô nữa, còn phần cơm của Tô Chiêm hắn cũng không đụng vào mà bỏ đi rồi.

Tô Chiêm chưa bao giờ ở ký túc xá trường, hiện tại cũng vậy, hắn ở bên ngoài trường thuê nhà. Mà tôi thì vẫn luôn ở trong ký túc xá trường, hơn nữa chúng tôi chuyên ngành không giống nhau. Nếu như không phải cố ý hẹn trước, căn bản không có đụng mặt.

Sau ngày náo loạn, mâu thuẫn đó, chúng tôi không ai chủ động đi tìm người kia, đương nhiên là không gặp mặt nhau.

Cứ như vậy trôi qua một tháng, đến trận bóng rổ của trường.

Ngày đó tôi không có lớp, nên cũng đến sân bóng rổ quan sát, khi thấy trên sân bóng di chuyển như thỏ chạy, nhanh như chớp, tiếng hét chói tay tựa như thể chẻ tre của đội cổ động viên, liên tục quăng vô số bóng vào rổ là Tô Chiêm, tôi triệt để ngốc (đờ ra) rồi.

Nửa đầu trận đấu kết thúc, thành viên đội Tô Chiêm đã dẫn trước cách xa đội đối phương gần như một nửa điểm số.

Những cô gái trong đội cổ động chạy tới phía hắn, đưa nước cho hắn, hắn cười nói cảm ơn, sau đó tiếp nhận một chai nước khoáng, mấy cái đã uống xong, ngồi ở hàng thứ nhất trên hàng ghế khán giả giải lao.

Mọi người nhỏ giọng tán gẫu, tôi nghe có người nói, Tô Chiêm là cái gì...Đội trưởng?

Trong một tháng này, Tô Chiêm là lúc nào gia nhập đội bóng rổ, lúc nào đã trở thành đội trưởng đội bóng rổ? Toàn bộ tôi đều không biết, thậm chí tôi không biết hắn chơi bóng rổ tốt như vậy.

Nửa sau trận đấu Tô Chiêm không có ra sân, thay đổi người khác, điểm một lát sau đã san bằng, nhưng cuối cùng vẫn là bên Tô Chiêm dẫn trước hai phần thắng lợi.

Kết thúc trận bóng rổ, người người cũng lục tục tản đi, tôi ôm sách chuẩn bị trở về ký túc xá, chợt thấy Tô Chiêm được hai đội viên nâng đỡ, chân khập khểnh đi tới.

Lòng tôi nhất thời chậm nửa nhịp, hoá ra nửa sau trận đấu Tô Chiêm không ra sân là bởi vì chân bị thương rồi!

Tôi lén lút theo ở phía sau, cùng bọn họ đi đến phòng y tế.

“Tổn thương tổ chức mềm, nhớ 24 giờ sau tiến hành chườm nóng, sau đó thoa thuốc, hạn chế di chuyển. Nhìn cậu đau đến như vậy, tốt nhất đi bệnh viện chụp hình đi, xác định xem có gãy xương hay không” Tôi nghe thấy bác sĩ nói như vậy.

“Chụp hình chắc không cần đâu, cũng không quá đau, cảm ơn bác sĩ”

“Người trẻ tuổi đừng quá bướng bỉnh, nếu như để lại di chứng, đây chính là cả đời”

Tôi trước lúc Tô Chiêm đi ra bắt đầu trốn, sau đó tôi tiếp tục theo hắn, ra khỏi trường, tôi thấy hắn đứng ở giao lộ, chuẩn bị đón xe. Tôi quyết định, chờ hắn đón được xe, tôi cũng lập tức gọi một chiếc taxi theo hắn, tôi phải biết hắn ở nơi nào.

Rất nhanh, một chiếc xe taxi dừng lại trước mặt hắn, hắn ngồi vào, chờ taxi chạy, tôi nhanh chóng chạy đến giữa đường, cũng không quản có người hay không, có phải là hắc xe (xe taxi dù) hay không, cản lại một chiếc, tôi cấp tốc ngồi vào, chỉ chỉ phía trước: “Bác tài, theo xe taxi kia”

Theo đại khái mười phút, Tô Chiêm xuống xe, tôi cũng cấp tốc trả tiền xuống xe, đuổi theo sát.

Tô Chiêm tiến vào một toà nhà trọ cao cấp, đi vào, sau đó lên cầu thang. Toà nhà này cũng không cao, chỉ có năm tầng, Tô Chiêm không đi thang máy cũng có thể hiểu được. Tôi chậm rãi đi theo, rón ra rón rén bò lên cầu thang, thiếu điều cởi giày đi chân trần luôn.

Tôi đi a đi, đi a đi, bất tri bất giác đi tới tầng năm, đã không còn cầu thang, lên trên nữa là sân thượng, cánh cửa đã khóa lại.

Tô Chiêm đâu?

Tôi nhìn xuống xem, nhìn bốn phía, nửa bóng người cũng không có. Kỳ quái, tôi rõ ràng là một đường theo hắn, sao bỗng nhiên đã không thấy tăm hơi đây? Lẽ nào tôi đi lỗ rồi hả?

Đang chuẩn bị đi xuống, bỗng nhiên thân thể bị tập kích, phản ứng đầu tiên của tôi chính là hướng phía đó vung ra nắm đấm. Nhưng mà nắm đấm ra đến một nửa, đã bị người kia nửa đường chặn đứng, đồng thời một cái tay khác cũng bị người đó tóm lấy. Tôi bị người đó xoay ngược lại đè vào vách tường, hai tay bị bắt chéo sau lưng. Mặt của tôi bị đè sát vào vách tường lạnh lẽo, không cách nào thấy rõ dáng vẻ người sau lưng.

Rất nhanh, tôi nghe được thanh âm quen thuộc.

“Tại sao theo dõi tôi?”

“Ai theo dõi cậu, chính là tôi đang tùy tiện đi dạo, cậu đừng tưởng bở”

Thân thể Tô Chiêm dính sát vào tôi, mặt chậm rãi tới gần, cắn nhẹ lên lỗ tai tôi, thổi một hơi, hững hờ nói: “Tùy tiện đi dạo, đi dạo mà vào tới bên trong nhà của người khác?”

Tôi không lên tiếng, Tô Chiêm lại hỏi tôi: “Thành thật mà nói, một tháng này em, em có nhớ anh không?”

“Đầu tiên cậu thả tôi ra!” Tôi thống khổ kêu rên, loại cảm giác bị người khác kèm hai bên, không hề có cảm giác nhân quyền này thật không thoải mái.

“Không thả” Tô Chiêm đưa tới một cái tay, sờ mặt tôi, nói: “Em nói, em nhớ anh, anh sẽ thả em ra”

13. Chương 13: Kế Hoạch Phản Công

Cái gì a? Nhưng tôi là người thích mềm không thích cứng, tôi nói: “Tôi không nhớ cậu, một tháng nay cậu không ở bên cạnh tôi, tôi có thể tiêu sái rồi...A!” Sau gáy truyền tới cơn đau khiến tôi kêu lên thảm thiết.

Rất nhanh khiến hai tay tôi không còn sức, tiếp theo cả người tôi bị hắn lật lại, đối diện hắn.

Tôi sờ vết thương sau gáy, ánh mắt oán hận nhìn hắn: “Vốn còn muốn kêu cậu đi bệnh viện chụp hình, bây giờ suy nghĩ kỹ lại, cậu tốt nhất không nên đi, tốt nhất gãy xương, đau chết cậu đi. Ngày hôm nay, coi như tôi không có tới!”

Nói xong tôi đẩy hắn ra, liền muốn rời đi, hắn kéo cánh tay tôi lại, đem tôi kéo vào lòng ngực: “Tiểu Kiên, anh biết em là tốt nhất, em theo anh đi bệnh viện đi”

Tôi không để ý tới hắn, hắn kéo kéo lắc lắc cánh tay tôi, giống như mèo con dính người làm nũng: “Tiểu Kiên, đừng giận, vừa rồi là lỗi của anh, anh xin lỗi, nếu như em chưa hết giận, đến, em cản lại anh đi” Nói xong hắn thoải mái đưa cánh tay ra.

“A!” Tôi không khách khí, cúi đầu mạnh mẽ cắn một cái, hần kêu thảm một tiếng, nhìn tôi, giả bộ đáng thương: “Em cắn thật a? Tiểu Kiên không có lương tâm”

“Là cậu kêu tôi cắn, sao? Hối hận rồi hả?”

“Nào có, đã đủ thoải mái chưa, không bằng em cắn thêm mấy cái?” Hần lại đưa cánh tay ra, tôi đẩy hần ra: “Quên đi, quá cứng, cắn khiến tôi đau răng”

Tối hôm đó, tôi theo Tô Chiêm đi tới bệnh viện chụp hình, có kết quả, không có gãy xương, chỉ bị thương ngoài da. Tôi vốn là muốn về trường, nhưng Tô Chiêm vẫn than đau chân, tôi cũng không thể mặc kệ mà đem hần ném trên đường cái nên đỡ hần về nhà hần.

Hần tạm thời thuê căn hộ nhỏ, trang trí rất tinh xảo, gian phòng rất lớn, tôi cảm thấy một mình hần ở có chút lãng phí.

Cái bụng kêu ục ục, chân Tô Chiêm lại bất tiện, tôi chỉ có thể nhắm mắt tiến vào nhà bếp, từ trong tủ lạnh lấy nguyên liệu nấu ăn ra, miễn cưỡng làm việc nhà, nấu cơm.

Xào xào món ăn, trong nồi bỗng nhiên nổi lửa, tôi nhấc một thùng nước lên muốn đổ vào dập lửa, bị Tô Chiêm xông tới ngăn lại. Hần nhanh chóng lấy cái nồi ra, qua vài giây mở nắp ra, lửa liền tắt.

Chúng tôi đều thở phào nhẹ nhõm, Tô Chiêm quay đầu trừng mắt tôi: “Em có hiểu biết không vậy? Trong nồi nổi lửa lại dùng nước dập? Em là muốn chơi trò tự thiêu sao? Còn nữa, em đổ nhiều dầu như vậy là muốn dầu xào rau sao?”

Tôi sờ sờ mũi, lui sang một bên, nhường Tô Chiêm vào. Tôi biết, để bệnh nhân chân què tới làm món ăn thật sự rất không nhân đạo, thế nhưng hiện tại tình huống như thế, cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Tôi nhìn Tô Chiêm thuần thực bắt đầu thái rau, cho vào nồi, xào lửa lớn, sau đó một đĩa mỹ vị được ra nồi.

“Ăn ngon thật!” Tôi mở to miệng ăn mỹ vị, khen không dứt miệng: “Vợ tôi chính là lợi hại, lên được phòng lớn, xuống được nhà bếp, chơi bóng rổ cũng rất hay, người lớn lên còn soái đến như thế!”

“Là chồng” Tô Chiêm sửa lại nói.

Tôi ngẩng đầu hỏi Tô Chiêm: “Vợ, cậu làm cơm tốt như vậy, lỡ như người khác coi trọng cậu, theo tôi cướp cậu đi thì làm sao bây giờ?”

Tô Chiêm nói: “Anh chỉ làm cơm cho một mình em thôi”

Tôi dương dương tự đắc mà đắc ý, đến gần mặt hần hôn một cái: “Vợ tôi yêu chết cậu rồi!”

“Là chồng!” Tô Chiêm tiếp tục sửa lại.

Ăn cơm xong, tôi chuẩn bị trở về trường, Tô Chiêm nói chân hần bị thương không thể đụng vào nước, lúc tắm rửa tự mình không cách nào tự gánh vác, kêu tôi giúp hần. Dù sao cũng là vợ mình, tôi cũng không thể mặc kệ hần a, tôi ở lại giúp hần tắm rửa.

Nhưng tắm rửa làm sao có khả năng không dính vào vết thương trên chân đây? Tôi đề nghị, để hần ngày hôm nay trước tiên tạm thời oan ức một chút, đừng tắm rửa, tôi giúp hần lau người, Tô Chiêm cũng đồng ý luôn.

Hần nhanh chóng cởi áo, cởi quần, lúc hần ra hiệu kêu tôi giúp hần cởi quần lót ra mặt tôi có chút nóng lên. Vì không muốn hần phát hiện, tôi nhanh chóng chạy khỏi phòng tắm lấy khăn mặt.

Tôi cầm khăn mặt thấm ướt nước nóng, giúp hần lau. Cơ thịt trước ngực hần rất co dãn, tôi không khỏi dừng lại ở nơi đó lâu một chút, tôi nói: “Vợ tôi vóc người thật tốt!”

“Là chồng!” Tô Chiêm lần nữa sửa lại.

Tôi không nghe, tiếp tục nói: “Vợ, cơ bụng của cậu là làm thế nào luyện ra được nha? Vợ cậu có phải là mỗi ngày đều đi tập thể hình không? Vợ cậu lần sau đi nhớ mang theo tôi? Vợ cậu...”

Rõ ràng người mới vừa nằm phía dưới mặc tôi thao túng, trong nháy mắt liền vươn mình đem tôi áp xuống, hần không chế hai tay tôi, khăn mặt không biết bị hần ném tới nơi nào.

Hắn nhìn chăm chăm tôi một cách nguy hiểm: “Em nếu như còn dám nói hai chữ kia (hai chữ là Lão Bà – nghĩa là vợ), anh hiện tại sẽ làm em!”

Tôi nhướn mày, khiêu khích nói: “Cậu bị thương, được sao?”

Tô Chiêm mặt không đỏ tim không đập nói: “Anh bị thương ở chân, cũng không phải nơi đó”

Liếc nhìn chỗ đó của hắn một chút, tôi nhanh chóng cầm miệng. Đại ca, dọa người như vậy, nếu như thật sự làm, tôi còn có thể sống không hả?

Tôi quyết định trước khi phát sinh chuyện kia, đối với Tô Chiêm tiến tẩy não triệt để, để hắn cam nguyện ở phía dưới. (Lời của editor: Ở phía trên hay phía dưới không quan trọng, ở trong hay ở ngoài mới quan trọng nha nha (´ `))

Sau đó tôi có thể tận tình khả khả khả...

“Em cười ngốc cái gì?” Tô Chiêm hỏi.

Tôi liếc nhìn hắn một chút: “Cậu quản tôi!”

Rất cục giúp Tô Chiêm lau sạch thân thể, sau đó hắn lại kêu tôi bôi thuốc cho hắn, xoa bóp...Toàn bộ làm xong, cũng đã mười giờ tối, tức xá cũng đã đóng cửa rồi.

Tô Chiêm nói: “Em bây giờ đi về cũng không vào được, còn không phải là phải đến ngủ khách sạn sao, không bằng ở chỗ này một đêm đi, giường của anh rất lớn”

“Được rồi”

Tôi đi tắm rửa sạch sẽ, Tô Chiêm cho tôi áo ngủ để thay, thổi thổi tóc, đi vào phòng ngủ.

Tô Chiêm đã nằm ở trên giường, tay chống đầu, cười híp mắt nhìn tôi, tựa như tiểu tức phụ, ánh mắt như mê hồn. Tôi xin thề, nếu hắn là con gái, vào lúc này tôi tuyệt đối kiềm nén không được, hiện tại liền bắt hắn cho cái kia..

Nhưng vì cái gì hắn là đại huynh đệ hả? (ý ở đây nói: sao hắn lại là con trai hả?) Càng đáng hận chính là, tôi còn không đánh lại hắn!

Tôi thu hồi xuân tâm nhộn nhạo, đi tới, yên phận nằm ở bên cạnh hắn. Vừa mới nằm xuống, liền cảm giác hai cái tay hắn không an phận. Nếu như trần truội ôm ôm ấp ấp, vậy còn được, nhưng tay hắn một lúc lại mò từ dưới lên trên, một lúc lại mò từ trên xuống dưới.

Ai nói hắn như tiểu tức phụ? Quả thực là lưu manh! Sắc phôi! Cả đêm đều như vậy, làm cho tôi nhiều lần muốn đem hắn đá xuống giường.

(Sắc phôi: chỉ người có tật lưu manh, không đàng hoàng)

“Tiểu Kiên, chuyển đến ở cùng anh đi”

Ban đêm, hắn nói với tôi như vậy.

“Cái gì?” Tôi quay đầu hỏi hắn, hắn nửa ngày không phản ứng, hóa ra là nằm mơ.

“Chúng ta ở chung đi.” Qua nửa ngày, hắn lại bốc lên một câu. Người này lại nằm mơ, tôi không để ý đến hắn, tìm tư thế thoải mái, ngủ đến tối trời tối đất.

Hừng đông ngày hôm sau, chúng tôi cùng đi đến trường, Tô Chiêm nói: “Ngày hôm nay tan học chúng ta đến ký túc xá của em khuôn đồ đi”

“Khuân đồ làm gì?”

“Chuyển đến nhà anh a”

“Tại sao phải chuyển đến nhà cậu?”

“Em tối hôm qua đáp ứng anh, theo anh ở chung, lẽ nào, em không cần những thứ đó nữa hả? Có điều không cần cũng tốt, ngược lại nhà anh đồ vật đều đầy đủ hết, xách túi vào ở. Không, em người đến là có thể ở”

Tôi cứ như vậy dần dần u mê bị Tô Chiêm lừa gạt, lừa gạt chuyển tới nhà hắn.

Trong phòng tắm, cốc, bàn chải đánh răng, đồ dùng tắm rửa, toàn bộ đã biến thành hai bộ. Tô Chiêm còn có trò thú vị đặc biệt là mua 2 bộ trang phục tình nhân, mặc dù có vẻ ấu trĩ nhưng trong lòng tôi ngọt như ăn mật.

Chúng tôi ban ngày cùng nhau lên lớp, buổi tối cùng nhau về nhà, bình thường những lúc không có lớp hay nhàm chán tôi cùng hắn ở trong căn hộ nhỏ này xem TV, nghe chút nhạc. Hoặc là đi ra ngoài xem một bộ phim, đi shopping, đi siêu thị mua một đồng lớn nguyên liệu nấu ăn. Về đến nhà, Tô Chiêm liền hoá thân thành hiền thê lương mẫu (vợ hiền), ở trong phòng bếp bận bịu trước sau. Còn tôi? Tôi an vị trên sofa ôm điện thoại lướt Weibo, vừa ăn khoai chiên vừa nghe nhạc, một bộ dạng nhân sĩ bại liệt được khắc hoạ sinh động a.

Tô Chiêm đúng là cực kỳ tốt, tôi từ trước tới nay chưa từng gặp qua một người đàn ông nào tâm tư cẩn thận như Tô Chiêm. Thế nhưng, Tô Chiêm có một thứ tôi không biết nên xem là ưu điểm hay khuyết điểm, xem như là tật xấu đi.

Hắn rất thích dọn dẹp vệ sinh và thu dọn phòng, nhà hắn bất kỳ một gian phòng bao gồm nhà kho (ta chém cái phòng này nha, không rõ nữa) cũng vô cùng sạch sẽ, hắn không chịu được dù trên giường chỉ có một sợi tóc, không thể chấp nhận trên đồ đạc, trên mặt đất có chút bụi do mắt thường thấy được. Trước khi ngủ nhất định phải tắm, có một lần tôi tắm rửa sạch sẽ lại ra ngoài mua chút đồ ăn vặt, trở về Tô Chiêm chết sống không cho tôi lên giườngmôi tôi đến buồng tắm tắm lại một lần nữa.

Hắn có bệnh thích sạch sẽ, có lẽ loại đặc biệt nghiêm trọng.

“Tô Chiêm, cái bình hình con cáo dùng để đựng tiền của tôi đâu?”

“Vứt vào nhà kho rồi”

Tôi tức rồi: “Có lầm hay không, cái bình đựng tiền kia theo tôi ba năm, tôi đi nơi nào nó cũng đi nơi đó, cậu lại đem nó vứt vào nhà kho?”

Tô Chiêm lạnh lùng nói: “Ấu trĩ”

“Tô Chiêm, đèn bàn của tôi đâu?”

“Quá cũ kỹ, đổi rồi”

“...”

“Tô Chiêm, bộ đồ in hình hoạt hình màu cam của tôi đâu?”

“Quá xấu, vứt rồi”

“...”

Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh! Nhất định phải cố gắng giữ bình tĩnh, đây là nhà hắn, người cùng mái nhà, không thể không cúi đầu mà, bình tĩnh!

Kim 3 giây, tôi thật sự nhịn không nổi, cúi cmn (con mẹ nó) đầu! Tôi để điện thoại xuống liền vồ tới: “Ai cho cậu làm lộn xộn đồ đạc của tôi? Đèn bàn của tôi tháng trước mới mua, cậu nói cũ? Cậu có hiểu cần kiệm là phẩm chất truyền thống tốt đẹp của Trung Hoa dân tộc? Bình đựng tiền tiết kiệm của tôi bên trong còn có tiền, cậu vứt vào nhà kho? Y phục của tôi xấu hay không mắc mớ gì đến cậu? Cũng không phải cậu mặc? Cậu ném đi tôi mặc cái gì? Cho cậu ném loạn đồ vật của tôi! Tôi cho cậu ném đồ vật của tôi!”

Tôi hướng về nơi nhiều thịt của hắn ra sức đánh, vừa đánh vừa chửi. Nhưng tôi cũng không thể hạ hạ được bao lâu đã bị hắn đè lại, một trận trời đất quay cuồng, thế cuộc đã biến thành hắn ở trên, tôi ở dưới. (Lời của edior: nơi nhiều thịt là nơi nào nhĩ?)

“Thả tôi ra, tôi còn chưa đánh đủ” Tôi như tính chất bình thường của con cá sắp chết – giãy dụa.

“Đánh?” Tô Chiêm hí hóp mắt: “Tiểu Kiền, em ăn của anh, ở của anh, dùng của anh, không tận nghĩa phu thê thì thôi, em còn muốn làm chúa một phương?”

“Tận...Tận nghĩa cái gì?”

“Em nói xem?” Hấn nắm cầm của tôi, nhìn chăm chăm tôi vài giây, sau đó tay chậm rãi dời xuống. Xẹt qua cổ, ngón tay của hấn linh xảo cởi nút áo của tôi, lại đi xuống một chút, tiến vào trong y phục. Ngón tay chạm tới nơi đó, một loại cảm giác khác thường trong nháy mắt trải rộng ra tất cả tế bào trên toàn thân.

“Đồ lưu manh đi ra a!” Tôi quát to một tiếng, dùng sức đẩy hấn ra, chạy xuống giường cách xa hấn ba mét, kéo cổ áo, cảnh giác trừng mắt hấn.

Tô Chiêm ung dung thong thả đứng lên, ôm vai, nhìn tôi mỉm cười.

“Tiểu Kiền. Bộ dạng này của em, rất giống tiểu tức phụ bị người khác khinh bạc (cợt nhả)”

Tôi nói: “Cậu mới như tiểu tức phụ, cậu xem khuôn mặt giống con gái kia của cậu một chút đi!”

“Em đây là đồ kị anh soái hơn em hay là khen anh soái hơn em đây?”

“Cậu có muốn nhìn mặt mình chút không?”

Tô Chiêm chỉ cười không nói lời nào.

Hấn yên lặng nhìn tôi một lúc, bỗng nhiên nhào tới, đem tôi đè lên vách tường, môi dán xuống.

Đầu lưỡi hùng hực duỗi vào, quần lấy đầu lưỡi của tôi, truy đuổi lẫn nhau mà đùa giỡn. Tôi bị hấn hôn đến đầu chóng váng, chân cũng mềm nhũn ra, hấn đem tôi ôm lên giường, môi lần thứ hai dán xuống, một bên hôn, một bên cởi y phục của tôi.

Edior có lời muốn nói: Cầu bình luận a Chương sau có H nhưng không tới (Cuối chương có biến nha

14. Chương 14: Kế Hoạch Phản Công 2

Trong phòng có máy điều hoà khiến cho nhiệt độ vô cùng thích hợp, áo khoác, áo sơ mi, thắt lưng, quần từng cái từng cái được cởi ra, hấn nắm tay ôi, hôn từ cổ xuống từng chút từng chút. Hấn có thể chuẩn xác tìm tới vị trí mẫn cảm của tôi, từng lần từng lần một kích thích, khiến tôi phát ra âm thanh mà chính mình cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, sau đó chết cũng không thừa nhận thanh âm của mình.

Hạ thân bị hấn nắm lấy, kho*i c*m tê dại lan ra khắp các tế bào trên cơ thể, tôi không kìm lòng được đưa tay ôm lấy eo hấn. Từng cơn kho*i c*m dâng lên trong lòng, cảm giác tựa như leo lên đỉnh núi.

Sự tình giải quyết xong, ý thức của tôi còn chút mơ hồ, trong lúc朦胧 lung, nhìn thấy hấn từ trong tú đầu giường lấy ra thứ gì đó, cầm trên tay, đi về phía tôi.

Dùng đầu gối cũng biết thứ đó là thứ gì, tôi cả kinh lập tức từ giường ngồi dậy, lùi về sau đến cuối giường, kinh sợ chỉ vào chai dầu bôi trơn trong tay hấn: “Cậu...Cậu thậm chí ngay cả thứ này cũng đều chuẩn bị kỹ càng rồi!”

Hấn cười âm muội: “Cả người anh khoẻ mạnh, đương nhiên cũng có nhu cầu bình thường. Tiểu Kiền, anh đã thoả mãn cho em, bây giờ không phải em nên thoả mãn anh rồi sao?”

Tiếng nói của hấn rất êm tai – không sai, mặt hấn rất đẹp – không sai, nét cười của hấn rất ấm áp – không sai, nhưng tâm của hấn là hoảng a! Tôi hầu như không có suy nghĩ liền nhảy xuống giường, cầm y phục lên, mặc quần vào, một bên vừa mặc một bên vừa chạy về phía cửa.

Chạy chưa được hai bước, thân thể bỗng nhiên được nâng lên không, Tô Chiêm khiêng tôi lên, tôi bị ném trở lại giường, y phục vừa mới mặc lên lại bị cởi ra.

“Tôi không được!” Tôi mạnh mẽ cầm chân che mình lại, nhìn hấn một cách dữ tợn.

“Đừng sợ, tin tưởng anh” Hấn nhẹ giọng an ủi tôi, sau đó chậm rãi dựa lại gần hơn.

Tôi đẩy hấn ra: “Không được, chúng ta chưa tới lúc phải làm!”

“Không đau, Tiểu Kiền, anh sẽ không làm em đau” Hấn tiếp tục mê hoặc tôi, lại cúi đầu hôn lên môi tôi một cái, trong chớp mắt tôi thất thần, tôi cảm giác được chân mình bị hấn mở ra, tiếp theo chỗ đó bị dị vật mãnh mẽ tiến vào. Là ngón tay của hấn, động tác của hấn rất chậm, thử thăm dò, ôn nhu, hơn nữa đổ rất nhiều dầu bôi trơn, cũng không phải là đau, nói khó chịu cũng không đúng, chính là cảm giác rất kỳ quái.

Ngón tay của hấn ở bên trong chơi đùa, không biết chạm tới nơi nào. Tôi không kìm lòng được “A” một tiếng, đồng thời, phía trước lại dựng lên.

“Đừng nhúc nhích! Không được! Thả tôi ra!” Đó là trải nghiệm tôi chưa bao giờ trải qua, xa lạ, kích thích, quái dị, cảm giác không tên, tôi không chịu được kích thích như vậy, liều mạng kêu hấn dừng lại, dùng cả tay lẫn chân để giãy dụa.

Tô Chiêm nhìn thấy phản ứng của tôi, nơi nào lại chịu dừng lại? Hấn sống chết đè hai tay tôi, khống chế đôi chân lộn xộn của tôi. Càng không kiêng kị mà chơi đùa chỗ đó, tôi không cách nào khống chế để không kêu ra tiếng, rốt cục, dưới uy lực của ngón tay hấn, tôi lại một lần nữa bắn ra.

Tô Chiêm thử tăng thêm ngón tay, lúc đạt đến ba ngón tôi đau đến đỏ mồ hôi lạnh, nhìn nơi đó của hấn một chút, tôi lập tức muốn chết...

“Cậu thực sự tiến vào tôi sẽ chết, tôi tuyệt đối sẽ chết, thực sự...”

Đại khái lúc đó vẻ mặt tôi thật sự xám như tro tàn, sinh vô khả luyện...Tô Chiêm sửng sốt một lúc, dừng động tác lại, không mạnh mẽ tiến vào nữa, chỉ để tôi dùng tay giúp hấn. Tuy rằng tôi vẫn cảm có chút khó chịu, nhưng so với bị hấn đâm vào, đây coi như là tốt rồi. ‘

Giúp hấn giải quyết xong, tay tôi cũng tê rồi, muốn làm thật...Tôi không dám tưởng tượng.

Sau đó chúng tôi ôm nhau nằm trên giường, thấy dáng vẻ hấn nghe lời tôi như thế, ý tưởng kia thật nóng lòng muốn thử, tôi rốt cục mở miệng: “Tô Chiêm, nếu không, chúng ta đổi một chút đi, tôi ở trên?”

“Cái gì?” Tô Chiêm như thể nghe được chuyện gì vô cùng khó tin, trợn to hai mắt nhìn tôi.

Tôi chìm đắm trong đồng thoại ảo tưởng tốt đẹp của chính mình, không phát hiện ánh lửa đáng sợ trong mắt hấn: “Tôi nói, đến lượt tôi ở trên. Chỗ đó của tôi không có kinh khủng như của cậu, tiến vào cậu cũng sẽ không quá đau, vẹn toàn đôi bên...”

“Đừng hòng mơ tới!” Hấn lạnh lùng ngắt lời.

“Tại sao hả?” Tôi bất mãn: “Mọi người đều là nam nhân, tôi ở trên thì làm sao hả?”

Tô Chiêm vươn mình đè lấy tôi, khống chế tôi, khiến cả người tôi không thể động đậy. Hấn nhìn tôi một cái, lại hạ lưu chỉ chỉ phía dưới, cười tà khí: “Em hỏi tại sao? Anh một ngón tay cũng có thể khiến em bắn, em còn muốn phản công? Kiếp sau cũng đừng nghĩ tới!”

Lòng tôi trong nháy mắt phát lạnh phát lạnh.

Không khỏi cảm thán lần nữa, ông trời không công bằng a! Tại sao người thông minh còn lớn lên soái đến như vậy? Người thông minh không phải đều nên mũn đầy mặt, đầu hói, bụng bia sao? Tại sao hấn soái đến như vậy? Chân dài như thế mà sao chỉ số thông minh cao vậy, lớn lên đã soái, chân lại dài dáng người thì đẹp như thế? Tại sao một mình hấn tập hợp đầy đủ tất cả ưu điểm của một nam nhân? Tại sao? Tại sao? Tại sao? Điều này khiến cho chúng tôi – những con người bình thường phải sống như thế nào a! Sống như thế nào!

Buổi sáng chủ nhật, không có lớp, tôi cùng Tô Chiêm đương nhiên nằm ở giường. Đồng hồ báo thức vang lên, tay mò khắp nơi tìm kiếm, bắt được đồng hồ báo thức, tắt chuông, ngủ tiếp.

Ngày hôm nay Tô Chiêm lại phá thiên hoang sáng sớm đã rời giường, tôi nghe thấy buồng tắm phát ra âm thanh, không quản, một lát sau, Tô Chiêm đã ăn mặc chỉnh tề đi tới bên giường, nệm mặt tôi mấy cái, nói: “Anh đi siêu thị một chuyến, mua chút nguyên liệu nấu ăn, hôm nay chúng ta sẽ thay đổi khẩu vị”

Lúc trước tôi không có tật sinh khí khi rời giường, thế nhưng sau khi ở cùng Tô Chiêm, tật sinh khí khi rời giường càng ngày càng nặng rồi. Tôi khó khăn giật giật mí mắt, liếc mắt nhìn hắn, “Ừ” một tiếng, buồn bực kéo chân qua quần mình lại, vươn người tìm tư thế thoải mái, tiếp tục ngủ.

Rất nhanh, cánh cửa lại mở ra, tôi cho rằng Tô Chiêm quên đồ, chuẩn bị chế nhạo hắn một chút rồi ngủ tiếp.

“Tô Chiêm cậu làm sao...” Nói xong cũng không cách nói tiếp, thời khắc này đầu óc chính là ngốc ra.

Đứng ở cửa là một phụ nữ trung niên ăn mặc trang phục đắt giá, khuôn mặt tinh tế, dáng vẻ thướt tha, khí chất xuất chúng, gương mặt đỏ vô cùng giống Tô Chiêm. Lúc dì ấy nhìn thấy tôi cũng có chút giật mình, nhưng rất nhanh khôi phục vẻ mặt nhàn nhạt, quay người đi ra ngoài.

Trong nháy mắt tôi tỉnh cả ngủ, sau khi dì ấy rời khỏi đây tôi liền lập tức bò lên mặc quần áo vào, rửa mặt đi ra ngoài.

Ánh mắt của dì ấy khoá chặt trên người tôi, lạnh lùng mở miệng: “Tôi là mẹ của Tô Chiêm”

Tôi lập tức nói: “Dì, con chào dì” Suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy giải thích sẽ tốt hơn, tôi nói: “Con tên Vân Lạc Kiên, là...bạn của Tô Chiêm”

“Các cậu ở chung bao lâu rồi?”

Lời của dì ấy khiến tôi vô cùng kinh ngạc, sững sốt hồi lâu mới phản ứng được, tôi vội vàng nghĩ đến một cái cớ, nói: “Ngày hôm qua đi ra ngoài karaoke về trễ, không có xe, con không thể quay về, ở nhờ nhà một buổi tối. Con...Con sẽ lập tức đi”

“Cậu không cần ra sức gạt tôi, tôi biết cậu là ai” Dì ấy “nhất châm kiến huyết” (nói đúng tim đen), tôi yên lặng.

Dì ấy tiếp tục nói: “Tô Chiêm từ lúc nhỏ đã không thích người khác chạm vào đồ vật của nó, lúc nó mười tuổi rất thích một cái ô tô mô hình, thế nhưng có một ngày tôi có khách hàng mang theo đứa nhỏ đến nhà làm khách. Đứa trẻ kia cầm ô tô mô hình của nó chơi mấy phút, đêm đó, sau khi khách mời rời đi, ô tô mô hình mà nó yêu thích nhất đã bị nó ném vào thùng rác. Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao chưa bao giờ nó trọ ở trường, ký túc xá trường học các cậu một gian bốn người chứ gì? Nó căn bản không có cách nào chịu đựng”

Nghe những câu nói này, tôi dường như nghe thấy thiên phương dạ đàm, tôi biết Tô Chiêm có bệnh thích sạch sẽ, nhưng không biết hắn bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng đến mức này. Bỗng nhiên tôi bắt đầu có chút sợ, tôi tùy tiện như vậy, một người lười thôi như thế, không biết hắn có ghét bỏ tôi hay không? Sau đó đem tôi đuổi ra ngoài?

Dì ấy nhìn nhìn về phía phòng ngủ, lại đưa ánh mắt dời về phía tôi: “Giường của nó chưa từng không sạch sẽ như vậy, nó thích nhất là dọn sạch sẽ giường của mình, người khác đừng nói ngủ cùng nó, chính là chạm thử nó cũng cảm thấy dơ bẩn, đến tôi cùng cha nó cũng không được. Mà cậu lại có thể ngủ ở trên giường nó? Nó thậm chí cố ý mua căn nhà trọ này cho cậu?”

“Cái gì?” Tôi giật nảy cả mình: “Căn nhà trọ này...Không phải cậu ấy thuê sao?”

“Ha ha!” Dì ấy nở nụ cười trào phúng: “Nó chưa nói cho cậu biết? Tôi cho cậu biết, con trai tôi, đồ vật của hắn không thích người khác chạm vào, tương tự, nhà hắn ở qua, cũng không thể nào tiếp thu được người khác ngụ ở. Vì vậy, nó sẽ mua, không phải rất bình thường sao? Căn nhà trọ này những phòng xung quanh trong tầng này là tốt nhất, nó mua nhà tôi không can thiệp, nhưng tôi không nghĩ tới chủ hộ nó lại ghi tên của cậu”

Tôi vội vàng nói: “Con...Con không biết, con sẽ đem nhà trả lại cho cậu ấy, con...”

“Đừng có ở chỗ này giả mù sa mưa, cậu muốn cái gì? Cậu cho rằng tôi không biết sao?” Dì ấy vung lên nụ cười tự tin, nhắc chân lên: “Tôi không quản giữa hai người có tình cảm hay không, tôi cho cậu biết, cậu quen với nó, chỉ tổn hại nó. Tôi tuyệt đối sẽ không cho phép con trai tôi bị một người đàn ông tổn hại. Căn nhà trọ này tôi mặc kệ, nó cho cậu, cậu cứ nhận. Nhưng...”

Dì ấy gần từng chữ: “Từ hôm nay trở đi, rời khỏi Tô Chiêm!”

Từ hôm nay trở đi, rời khỏi Tô Chiêm.

Tim dường như bị người khác cầm gạch mạnh mẽ đâm vào, một cái lại một cái, đau đến tê dại.

Mark Twain từng nói, đôi khi hiện thực còn hoang đường hơn cả tiểu thuyết, bởi lẽ hư cấu thì còn dựa theo một logic nhất định, còn hiện thực thường không hề tuân theo một logic nào hết.

Trong phim có rất nhiều tình tiết cầu huyết kiểu như thế này, nữ chính lọ lem bị mẹ nam chính nhà giàu ép phải rời đi. Không ngờ, vậy mà lại có một ngày chuyện này lại xảy ra với tôi.

Mẹ Tô Chiêm sớm đã đi, lúc cửa phòng mở ra, là Tô Chiêm đã trở về.

Hắn kéo rèm cửa sổ ra, khí trời vô cùng tốt, bầu trời rất xanh, còn có tiếng kêu của những con chim nhỏ.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa thủy tinh chiếu vào, chiếu lên người hắn, rất ấm áp. Trong tay hắn nhắc theo bao lớn bao nhỏ nguyên liệu nấu ăn, trên mặt là nụ cười ngọt ngào, hắn chế nhạo tôi sao lại dậy sớm như vậy, tại sao không ngủ nhiều một chút? Có phải là nhớ hắn rồi không? Tôi ngơ ngác không nói ra được một chữ.

Tô Chiêm, tôi nên làm gì đây?

15. Chương 15: Xung Động Là Ma Quỷ

Tô Chiêm nhìn chăm chăm tôi một chút, đưa tay nựng mặt tôi: “Bị làm sao rồi hả? Còn chưa tỉnh ngủ? Có muốn ngủ thêm một chút không?”

“Tôi...” Nói được nhiều đó yết hầu lại nuốt xuống, tôi gặng ra một nụ cười thoả mãn, trong giọng nói mang theo chút làm nũng, tôi nói: “Tôi đói rồi”

Hắn cười một cách cưng chiều, cúi đầu hôn tôi một cái, cầm theo nguyên liệu nấu ăn, đứng dậy tiến vào nhà bếp.

Tôi ngồi trên ghế salông trong phòng khách, nghe tiếng động trong phòng bếp, lòng trống không.

Cuối cùng vẫn quyết định, đứng dậy tiến vào phòng ngủ, thu dọn đồ vật của mình. Đồ vật của tôi cũng không nhiều, phần lớn là Tô Chiêm mua cho tôi, đồ vật hắn mua cho tôi tôi cũng không tính mang đi, vì vậy chỉ thu thập những thứ mình mang đến.

Tôi thu thập xong, cơm cũng đã chín, chúng tôi ngồi cùng một chỗ, thật vui vẻ ăn xong bữa cơm cuối cùng.

“Hôm nay sườn thế nào? Mùi vị có khá hơn hôm qua chút nào không? Mùi vị canh cá cũng không tanh chứ”

“Ăn, ăn rất ngon”

“Ngày mai muốn ăn món gì? Cua thế nào? Hay là tôm?” Tô Chiêm gần đây thích nghiên cứu món ăn, hắn không ngừng theo tôi thảo luận rất nhiều món ăn cùng mùi vị.

Hắn một mặt hưng phấn, tôi không muốn hắn mất hứng, nỗ lực cười với hắn, khiến cho đáng vẻ bản thân xem ra rất vui vẻ: “Ăn, đều được”

Tô Chiêm nói một lúc, đại khái là nhìn tôi vẫn trầm mặc, hắn cũng không nói thêm.

Cơm nước xong xuôi, hắn đứng dậy thu dọn, tôi dè tay hắn lại, để hắn ngồi xuống, tôi nói: “Tôi rửa chén cho”

Bởi vì bình thường đều là hắn rửa chén, tôi bỗng nhiên yêu cầu như thế, hắn hiển nhiên ngần ra, sau đó nở nụ cười, trêu ghẹo nói: “Tiểu Kiên em rốt cục cũng giác ngộ đạo làm vợ hiền rồi a, vì chồng thật là cảm động a”

Tôi cười với hắn, bắt đầu thu dọn.

Hắn dám nói như vậy, phải hoán đổi vị trí “làm”, tôi nhất định sẽ phản bác, sau đó mắng nhau, mắng mắng chúng tôi nhất định phải khai chiến, đánh đánh liền đánh lên giường luôn.

Nhưng lúc này, tôi ngoại trừ cười, cái gì cũng không làm.

Tôi tiến vào nhà bếp, mở vòi nước, máy móc mà bắt đầu rửa chén.

“Tiểu Kiên, rửa xong chưa?” Mãi đến khi Tô Chiêm thúc giục tôi, tôi mới ý thức được chén đã sớm rửa xong rồi. Tôi cầm chén sứ cuối cùng, không ngừng xà rửa, thật giống như muốn đem chén gốm rửa đi một lớp men ngoài vậy.

Tô Chiêm không biết lúc nào đã đi tới bên cạnh tôi, hắn đưa tay từ sau lưng ra phía trước ôm tôi lại, âm thanh mềm mại ngọt ngào: “Đi tắm, anh muốn tắm cùng em nha”

Tôi gỡ tay hắn ra, xoay người, chăm chú mà bị thương nhìn hắn.

Nước trong vòi còn đang chảy, tay của tôi còn ướt, tôi nghe thấy thanh âm của mình nương theo tiếng nước vang lên.

“Chúng ta chia tay đi”

Tô Chiêm tựa hồ chưa kịp phản ứng, vẻ mặt ngẩn ngơ. Sau đó như không có chuyện gì xảy ra mà đi tới, khoá vòi nước, kéo tay tôi qua, cầm khăn mặt lau khô tay tôi, còn một bên oán giận: “Em xem em kìa, bao nhiêu tuổi rồi còn chơi nước, cẩn thận cảm mạo, em cảm mạo anh cũng không cần em theo anh ngủ cùng giường nữa”

Tôi rút tay từ trong tay hắn ra, tôi nói: “Hành lý tôi đã thu dọn xong, tôi về nhà, hẹn gặp lại”

Hắn mạnh mẽ nắm lấy tay tôi, cường độ mạnh đến mức khiến tôi đau đến nhú máu, trong ánh mắt của hắn đầy sự khó tin: “Em đang nói cái gì?”

“Chia tay!” Tôi gia tăng âm lượng: “Tô Chiêm, tôi nói chia tay, chúng ta chia tay!”

“Tại sao?” Tiếng nói của hắn so với nước trong vòi còn lạnh hơn.

Tôi nói: “Mất hứng rồi” Tôi nỗ lực để cho mình tỏ ra rất thoải mái, tôi nói tiếp: “Kỳ thực tôi là thẳng, thẳng không thể không thẳng. Vốn muốn cùng cậu chơi đùa một chút, hiện tại, cảm giác mới mẻ đã qua, chơi đủ rồi, tôi không muốn chơi nữa, vì vậy chia tay đi”

“Tôi không đồng ý” Hắn lạnh lùng từ chối.

Trái tim chảy máu, âm thanh của tôi lại rất bình tĩnh: “Tuỳ cậu, tôi phải đi, sau này, có thể không gặp lại nữa, cũng không cần gặp lại nữa”

Tôi đi vào phòng ngủ cầm hành lý, mặt hắn âm trầm đứng ở cửa, lúc lướt ngang vai hắn, hắn giật mạnh tay tôi.

Va li hành lý “Đùng” một tiếng rơi xuống đất, tôi bị hắn kéo tay vào phòng ngủ lại, cả người như là gối ôm bị hắn ném lại giường. “Xoạt” tôi nghe thấy âm thanh của quần áo bị xé ra, không biết là của hắn hay của tôi.

Hai tay bị hắn khống chế, tôi dùng chân đá hắn: “Cậu thả tôi ra, chúng ta chia tay, tôi muốn rời khỏi!”

“Ai đồng ý chia tay?” Hắn từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm lấy tôi, sau đó môi mạnh mẽ áp xuống, tôi nghiêng đầu.

Hắn lấy ra một tay, cầm lấy cằm tôi không cho phản kháng, ép buộc tôi nhìn hắn, sau đó nặng nề hôn xuống. Trên môi từng cơn nhói nhói, trộn lẫn mùi máu tanh, hắn không chịu buông tay, liều chết triển miên.

Bỗng nhiên, tôi ngửi thấy mùi thơm của dầu bôi trơn, nhất thời căng thẳng thần kinh. Quần không biết lúc nào đã bị hắn xé rách, hắn dừng lại ở nơi nguy hiểm kia, hỏi tôi: “Còn muốn chia tay không?”

Môi bị hấn cắn kêu gào đau đớn, tôi chán ghét cách hấn dùng phương pháp cứng rắn này buộc tôi khuất phục, tôi hung tợn trừng mắt hấn, nói: “Ô Tô Chiêm, chúng ta chia tay! Tôi muốn cùng cậu chia...a...”

Một khắc hấn vọt vào, tôi đau đến hàm răng đều đang run rẩy, nói cũng không nói được, chỉ biết là hung hăng kêu đau.

Bình thường làm đủ công phu cũng không vào được nơi đó, giờ khắc này bị hấn mạnh mẽ tiến vào như vậy. Hấn vẫn không di chuyển, tôi cơ hồ đau đến ngất, làm xong sẽ như thế nào? Tôi hoàn toàn không dám nghĩ tới.

Đợi đã lâu, nơi đó không có động tĩnh, tôi ý thức được hấn chỉ là dừng ở bên trong, không có bắt đầu.

Tôi nhắm mắt lại không nhìn tới hấn, cảm giác được hấn nhìn theo mắt tôi, hôn lên gò má, một chút hôn lên nước mắt của tôi, cuối cùng dừng lại trên môi tôi hồi lâu, ôn nhu, lưu luyến.

Tôi nghe thấy thanh âm của hấn so với tôi còn đau đớn hơn: “Tiểu Kiền... Không muốn em cùng anh chia tay... Không muốn em vứt bỏ anh... Không muốn chia tay... Tiểu Kiền...Anh không thể rời bỏ em... Không muốn chia tay...”

Hấn khàn khàn lặp lại mấy câu nói này, tôi chỉ biết khóc.

Hấn đứng là không có làm tiếp, hấn lui ra sau, tôi thấy được vết máu trên giường. Tôi biết mình bị thương nhưng giờ khắc này, đau đớn trong lòng so với đau đớn nơi thể xác còn hơn gấp mười lần.

Hấn ôm tôi vào buồng tắm, giúp tôi rửa sạch thân thể, thoa thuốc mỡ, sau đó ôm tôi lên giường, giúp tôi đắp kín chăn. Toàn bộ hoàn thành sau đó hấn mới ra ngoài, trong toàn bộ quá trình không nói một câu nào.

Tôi nằm trên giường nhưng không ngủ, ngoài cửa không có chút động tĩnh nào, tôi không biết Tô Chiêm còn ở đó không nữa.

Bỗng nhiên, khóa phát ra âm thanh, tôi nhanh chóng nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân của hấn càng ngày càng gần, hấn dường như biết tôi đang giả bộ ngủ, thẳng thăng mở miệng hỏi tôi: “Sáng sớm, mẹ anh đã tới đúng không?”

Tôi mở choàng mắt nhìn về phía hấn.

Mặt hấn không thay đổi, nói tiếp: “Bà ấy kêu em rời khỏi anh, có đúng không?”

Tôi không nói gì, tay trong chăn nắm thành quả đấm. Hấn nhìn chằm chằm tôi một lúc, bỗng nhiên bò lên giường, ôm tôi, thanh âm khàn khàn, viền mắt đỏ đỏ, tôi nghe thấy hấn nói: “Xin lỗi”

Tôi mở to hai mắt, khó tin nhìn hấn, nước mắt lập tức dâng lên.

Hấn ôm chặt lấy tôi: “Xin lỗi, Tiểu Kiền, chuyện này là anh không xử lý tốt”

Hấn nói: “Em tin anh, tin vào anh, cho anh mấy ngày, anh nhất định sẽ xử lý tốt”

“Nhưng mà, Tô Chiêm, chúng ta thật sự có thể cả đời ở cùng nhau sao?” Tôi nghe thấy âm thanh thật nhỏ của mình.

“Có thể, anh đảm bảo!”

Tiếng nói của hấn chắc chắn như thế, dường như là thề độc, tôi chôn mình vào trong ngực hấn khóc không thành tiếng.

Tiếp sau Tô Chiêm uy hiếp tôi: “Bởi vì anh yêu em, vì vậy sẽ thỏa mãn bất kỳ yêu cầu gì của em, thế nhưng chia tay – điều này thì không thể. Lần sau còn dám nói với anh rằng em là thẳng, anh sẽ khiến em triệt để không thẳng lên được, không tin em thử xem?”

“Được rồi! Cậu muốn đánh nhau với tôi đúng không? Đến a đến a, đơn đấu hay quần ẩu (đánh lộn theo băng nhóm)?”

Tô Chiêm chỉ cười, vừa cười vừa ôm tôi qua, đè trên giường, lột từng mảnh y phục của tôi ra...

Trời đêm mùa hạ vô cùng nóng bức, chúng tôi hơn nửa đêm lén lút chạy lên mái nhà, sóng vai nằm trên mái nhà ngắm sao.

Bầu trời màu xanh đậm, rất nhiều sao, loé lên loé lên. Mây đen có chút trùng, rất nhanh che lấy ánh sao lấp lánh, giống như chúng tôi – không biết về tương lai.

“Tiểu Kiên, mơ ước của em là gì?” Tô Chiêm đột nhiên hỏi tôi.

“Àn,... Chờ tốt nghiệp, tìm công việc tốt, tìm cô gái thích hợp, kết hôn thành gia đình” Tôi cố ý nói như vậy, sau đó cẩn thận nghiêng đầu quan sát vẻ mặt Tô Chiêm, hắn “Nga” một tiếng, không tiếp tục nói nữa, tôi cảm giác được, hắn có chút ừ rừ.

Tôi lại nói: “Đó là mơ ước trước đây! Hiện tại, tôi chỉ muốn đi cùng cậu” Nói xong tôi hơi co lại hướng vào lưng ngực hắn, tôi nghe thấy tiếng cười của hắn.

“Tiểu Kiên, đây chính là em nói, sau này mặc kệ phát sinh chuyện gì, em cũng không được phép rời khỏi anh. Theo anh từ tuổi trẻ nông cuồng đến bạch phát thương thương (tuổi già đầu bạc). Nói rồi nha, ai nuốt lời, người đó là chó con”

“Àn” Tôi nặng nề gật đầu, trên đỉnh đầu là bầu trời sao, tôi tựa sát vào lưng ngực hắn, nặng nề mà ngủ thiếp đi, trong lòng tràn ngập ngọt ngào cùng hạnh phúc.

Nhiều năm sau, tôi nhớ lại ngày này, ngoại trừ thở dài thì không còn gì khác.

Ngọt ngào, hạnh phúc, những thứ này đối với tôi mà nói thật giống như là chuyện của kiếp trước rồi.

Nếu như sớm biết sau đó giữa chúng tôi sẽ biến thành như vậy, duy nguyện lúc đó sẽ là nhất mộng bất tỉnh (không bao giờ tỉnh dậy).

16. Chương 16: Biến Cố

Tô Chiêm đến S đại làm trao đổi sinh thời gian là một năm, trong một năm này, chúng tôi ở chung, hôn môi, hẹn hò...Những việc tình nhân làm, hầu như chúng tôi đều đã làm, chỉ ngoại trừ bước cuối cùng.

Tô Chiêm đúng là rất tình nguyện bất cứ lúc nào cũng có thể “ăn” tôi, nhưng tôi sợ đau, sống chết không muốn, mỗi lần hắn muốn dùng phương pháp mạnh tôi đều sẽ cùng hắn khai chiến. Thời gian lâu dài, hắn cũng không miễn cưỡng tôi nữa, Hắn nói sẽ đợi được một ngày tôi nói “OK”.

Trước khi hắn rời đi, để chìa khóa nhà trọ lại cho tôi.

Tôi nhớ tới chuyện mẹ hắn nói với tôi rằng hắn mua nhà trọ này cho tôi, tôi chất vấn hắn: “Căn nhà trọ này thật ra là cậu mua phải không? Tại sao lại phải gạt tôi nói là cậu thuê? Còn nữa, tại sao cậu lại đem tên tôi viết là chủ hộ?”

“Bởi vì...” Tô Chiêm cầm tay tôi, hắn yên tĩnh nhìn tôi, trong mắt tràn đầy sự ôn nhu, lời nói ra lại khiến tôi muốn đánh hắn.

“Bởi vì đây là nhà của chúng ta, chủ hộ viết tên vợ, rất bình thường a”

“Cái gì mà, rõ ràng tôi là chồng!” Tôi phản bác.

“Là vợ”

“Chồng!” Tôi tiếp tục tranh luận.

Hắn bỗng nhiên nở nụ cười, đưa tay sờ sờ đầu của tôi: “Àn, vợ ngoan!”

Thao! Tiểu dạng! Bị hắn đùa bỡn, khó chịu! Tôi cầm lấy gối ôm đánh hắn, hắn bị tôi đánh đến chạy ra phòng khách. Tôi ném một cái gối ra, hắn bắt được, lại ném lại, tôi lại ném ra, hai người ném tới ném lui, làm cho phòng khách khắp nơi bừa bộn.

Sau đó là quá trình dọn dẹp gian nan lâu dài, không muốn nhắc tới!

Có câu nói: Không làm sẽ không chết! Đây chính là chân lý.

Nhà trọ không lớn không nhỏ, một người ở thì quá rộng, ba người thì quá chật, hai người vừa vặn. Cửa sổ lớn sát đất hướng về phía đông, lúc mặt trời mọc trong phòng sẽ đầy ánh sáng mặt trời, long lanh, ấm áp.

Tô Chiêm nói, đây là nhà của chúng tôi.

Ánh sáng rất tốt, nét cười của hắn là thứ đẹp đẽ nhất tôi từng thấy.

Ngày Tô Chiêm về A đại, tôi trốn tiết đi đưa hắn.

Lúc đến sân bay thì trời bắt đầu mưa, taxi dừng ở ven đường, hắn kêu tôi ngồi ở trong xe chờ hắn một chút. Chính hắn xuống xe trước, vọt tới cửa hàng tiện lợi lân cận, mua một cái ô, sau đó che ô đi tới đón tôi.

Tài xế xe taxi bị cảm động, nói rằng: “Tiểu tử, anh của cậu đối với cậu thật tốt, con trai tôi đối với bạn gái của nó cũng không để tâm như thế”

Tôi Tiểu Tiểu, có chút hài lòng, lại có chút thương tâm. Hài lòng chính là Tô Chiêm đối xử với tôi vô cùng nuông chiều chăm sóc, thương tâm chính là tôi không có cách nào quay lại với người ngoài, thoải mái thừa nhận “Đây không phải anh của tôi, là bạn trai của tôi, là người yêu của tôi!”

Áo khoác Tô Chiêm ướt, hắn không bận tâm, đem tôi bảo hộ dưới ô, cười đến mức so với ánh mặt trời còn xán lạn hơn.

Rõ ràng là tôi đến đưa hắn, nhưng cuối cùng biến thành hắn chăm sóc tôi, mỗi khi nhớ lại, tôi đều xấu hổ đến không đất dung thân.

Ngồi ở bên trong phòng chờ, tôi nắm chặt lấy tay hắn. Không muốn thả ra, tôi không muốn hắn đi, một muốn chút nào, tôi luyến tiếc hắn.

Cũng nói mặc dù trong chuyện tình cảm, cũng cần không gian độc lập của chính mình. Nhưng cùng Tô Chiêm ở cùng nhau, tôi không cần thứ đó, không cần chút nào, nếu như có thể, tôi thậm chí muốn mọi giờ, mỗi phút, mỗi giây đều dính bên cạnh hắn.

Tôi không muốn cùng hắn tách ra!

Hắn đăng ký bên trong khoảng mấy phút, tôi khóc không thành tiếng.

Tô Chiêm có chút bất đắc dĩ, lại đau lòng mà lau nước mắt cho tôi, mạnh mẽ ôm lấy tôi: “Được rồi được rồi, bao nhiêu tuổi còn khóc nhè, anh không phải đi chết, em đau lòng cái gì chứ? Nếu như nhớ anh thì gọi điện thoại cho anh, anh nhớ em cũng sẽ gọi điện thoại cho em, lúc rảnh rỗi cũng sẽ bay về thăm em, đừng khóc có được không?”

Tôi nhìn hắn nặng nề gạt đầu, lau sạch nước mắt.

Người chưa từng trải qua cảnh cùng người yêu ly biệt sẽ không hiểu, hai người mỗi ngày dính lấy nhau bỗng nhiên tách ra, giống như một vị trí nào đó trên thân thể bị cắt bỏ, khiến người ta đau đến nói không ra lời.

Tô Chiêm nặn nặn mũi tôi, nói: “Tiểu Kiền, lúc anh chưa về em cũng đừng trêu hoa ghẹo nguyệt nha, nếu như bị anh biết, em thử đoán xem?”

Cũng sắp ly biệt, hắn còn tâm tư đùa giỡn, tôi tức giận đánh lên trước ngực hắn hai cái. Bỗng nhiên tay bị hắn tóm lấy, hắn cúi người ép xuống, phủ kín môi tôi.

Rất ôn nhu, rất ngọt ngào, hắn ở trên môi tôi chậm rãi ép chặt xuống, không tiến thêm một bước. Tôi dần dần bình tĩnh lại, hắn rời khỏi môi tôi, nhìn tôi một chút như thể khắc sâu vào lòng, lưu luyến không rời hướng đến nơi soát vé, lúc phải tiến vào hắn bỗng nhiên quay đầu hướng về phía tôi phát tay: “Tiểu Kiền! Anh sẽ nhớ em mỗi ngày!”

“Tôi cũng sẽ nhớ cậu!” Tôi hô to, liều mạng phát tay với hắn.

Tô Chiêm đi được lúc lâu, tôi còn đang khóc. Đều nói nam nhi không dễ rơi lệ, tôi cũng không muốn khóc, thế nhưng chính là không nhịn được. Người chung quanh nhìn tôi, tựa hồ cho rằng người thân tôi đã chết, một mặt đồng cảm.

Sau đó Tô Chiêm trở về A đại, chúng tôi hầu như mỗi ngày đều trò chuyện, tình cảm chỉ tăng không giảm.

Tô Chiêm nói: “Sáng sớm anh nhìn thấy một người, bóng lưng cực kỳ giống em, anh tưởng là em, liền xông tới chặn đường hãm lại. Kết quả bị người yêu hãm theo một đường, xin được số điện thoại của anh mới rời đi. Em biết không, lúc đó bạn trai hãm nhìn anh bằng ánh mắt kia, quả thực như muốn giết chết anh!”

“Ha ha ha, cậu có phải là không có mang theo đầu óc không hả? Tôi ở đây đi học làm sao có khả năng sẽ ở nơi đó?” Tôi nghe xong phình bụng cười to, cái bụng cười đến đau rồi

Bỗng nhiên hãm nghiêm túc nói: “Tiểu Kiên, anh nhớ em rồi”

Chớp mũi chưa xót, tầm mắt mơ hồ, tôi nói: “Tôi cũng nhớ cậu”

Nếu như bạn cảm thấy yêu xa sẽ hòa tan một đoạn tình cảm, vậy nhất định là bởi vì bạn không có gặp phải một người như Tô Chiêm.

Hãm nói, chờ ba năm, chờ hãm quay về, chờ chúng tôi tốt nghiệp, sẽ đem đoạn quan hệ này công khai.

Hãm nói, anh thích em, anh không muốn lén lén lút lút, anh muốn tất cả mọi người biết, anh Tô Chiêm thích em, muốn cùng em cả đời.

Hãm nói, đến lúc đó mặc kệ bất luận người nào phản đối, hoặc là nói lời dèm pha, anh vẫn sẽ kiên định tình cảm của chúng ta.

Tôi tin tưởng Tô Chiêm, tôi cũng tin chút tình cảm này của chúng tôi.

Cuộc sống năm hai so với năm nhất cũng vẫn tẻ nhạt như nhau, nhưng bởi vì mỗi ngày có thể cùng Tô Chiêm trò chuyện, nghe hãm nói về những chuyện lý thú hãm gặp phải, nhớ về những lời hãm đã nói với tôi về tương lai của chúng tôi, sẽ cảm thấy tiền đồ xán lạn, cuộc sống tràn đầy hi vọng.

Chủ nhật khi tôi về đến nhà, trong nhà khắp nơi bừa bộn, gia cụ ngã trái ngã phải, cửa sổ bàn trà bị đập nát, trên sàn nhà rất nhiều thủy tinh vỡ cùng vụn gỗ, còn có vết máu.

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là trong nhà gặp cướp, thậm chí chính là tiền bị cướp hết mà thôi, nhưng thường thường hiện thực so với tưởng tượng của chúng ta càng tàn khốc hơn.

Tôi gọi điện thoại cho Sở Sở, trong điện thoại nó khóc lớn: “Ca anh rất cục cựa cũng về, cha thiếu nợ sáu triệu, sáng sớm một đám người cầm ống tuýp tới cửa đòi nợ, không nói lời nào liền bắt đầu đập loạn. Mẹ đã đem cửa hàng kia bán đi, nhưng tiền vẫn chưa đủ, cha bị những người kia đánh vào bệnh viện, những người kia nói trong vòng ba ngày không trả tiền lại sẽ bắt cha vào tù, em không muốn cha bị bắt vào tù a, hu hu, ca chúng ta nên làm gì hả!”

Tôi biết cha thích đánh bạc, thua chút cũng là chuyện thường xảy ra, nhưng không nghĩ tới lần này nghiêm trọng như thế.

Tôi nỗ lực tiêu hóa những tin tức này, làm ca ca, vào lúc này tôi nhất định phải bình tĩnh, chỉnh đốn lại tâm tình, tôi hỏi: “Sở Sở, hiện tại em ở đâu? Anh tới tìm em”

“Em ở khoa II bệnh viện”

Tôi chạy tới bệnh viện, hiểu rõ tình huống, cha gãy hai cái xương sườn, ngoài cái đó ra thì chỉ bị thương ngoài da. Mẹ cùng Sở Sở ở bên bảo vệ, tôi đi mua cơm, mẹ dứt cha ăn, bản thân bà ăn không vô, tôi cùng Sở Sở tùy tiện ăn vài miếng, cũng ăn không vô rồi.

Buổi tối, tôi kêu Sở Sở về nhà ngủ, mẹ đi tìm thân thích vay tiền, tôi canh giữ trong bệnh viện.

Điện thoại của Tô Chiêm gọi đến, hãm vẫn tràn đầy phấn khởi nói với tôi những chuyện lý thú hãm gặp phải. Tôi không cười nổi, vẫn trầm mặc, nghe hãm nói, tình cờ phụ họa hai câu để hãm không nghĩ ngờ.

“Tiểu Kiên, mấy ngày qua anh khảo nghiệm, mấy ngày nay bạn bị muốn chết. Có điều nghe thấy giọng nói của em liền tốt hơn rồi”

Chúng tôi lại hàn huyên rất lâu, sau đó lúc Tô Chiêm nói muốn cúp máy tôi không nhận được gọi hắn: “Tô Chiêm...”

Vào lúc này, thật sự rất nhớ hắn, rất muốn tựa trong ngực của hắn ngủ một giấc, rất muốn hắn có thể ở bên cạnh tôi, dù cho mắng tôi hai câu, tôi cũng sẽ rất vui.

“Sao vậy?” Tô Chiêm hỏi.

Ngẫm lại hắn phải khảo nghiệm, vào lúc này tôi không thể khiến hắn phân tâm, lời muốn nói ra lại nuốt xuống: “Không có. Cậu... Chuẩn bị khảo nghiệm cẩn thận”

“Yên tâm đi, lấy sự thông minh của anh, khảo nghiệm nho nhỏ này tính là gì?”

“Àn, tôi đương nhiên tin tưởng cậu, cố lên”

Đoạn thời gian đó chúng tôi người một nhà đang liều mạng nghĩ biện pháp, nơi này mượn mượn, nơi đó mượn mượn, chấp vá lung tung, mới được hai triệu, sáu triệu đối với một gia đình bình thường mà nói, thật sự là không thể nào. Tôi đi tìm chủ nợ, ngoan ngoãn mà nói với hắn tình huống nhà của chúng tôi. Nhưng nói không thông, hắn nói thiếu nợ trả tiền – đạo lý hiển nhiên, nếu như không trả thì chờ ngồi tù đi.

Tuy rằng mẹ hận cha đánh bạc thế nhưng cũng không muốn cha đi tù, thời gian mấy ngày gần gũi, vội đánh nổi mọc ra tóc bạc. Sở Sở vẫn khóc, tôi đồ làm sao cũng không được.

Ngay lúc nhà chúng tôi hết đường xoay sở, mẹ Tô Chiêm xuất hiện.

Dì ấy đem chi phiếu 4 triệu ném tới trước mặt của tôi: “Một căn nhà trọ, cộng thêm 4 triệu, có đủ để cậu rời khỏi con trai tôi không?”

Tôi muốn cãi lại, muốn phản bác, muốn nói tôi không phải là vì tiền, tôi là thật tâm thích Tô Chiêm, muốn cùng hắn cùng nhau cả đời.

Nhưng hiện tại, tôi cái gì đều không làm được, nói cái gì đều là vô lực.

Có 4 triệu này, là có thể trả hết nợ, cha không cần ngồi tù, mẹ sẽ không càng ngày càng gầy gò, Sở Sở cũng sẽ không khóc mỗi ngày, một nhà chúng tôi đều sẽ khá hơn.

“Con đồng ý với dì”

Hồi lâu, tôi nghe thanh âm tê dại của mình.

17. Chương 17: Đêm Mưa Chia Tay

Một lúc lâu sau khi nói xong câu kia, đầu óc của tôi vẫn ngẩn ra.

Khí trời âm trầm, xe ven đường lóe lên ánh đèn ầm còi vội vã chạy qua, nhưng tôi lại không nghe thấy bất kỳ thanh âm gì.

Mẹ Tô Chiêm khoanh tay đứng một bên, một mặt trào phúng cùng khinh bỉ nhìn tôi, dì ấy nói: “Bây giờ gọi điện thoại cho Tô Chiêm, tôi muốn nghe thấy cậu chính miệng nói chia tay với nó”

Tôi giống như máy móc lấy điện thoại di động ra, ngón tay nhấn lên bàn phím đều đang run rẩy, luôn tục nhấn sai. Rốt cục, tìm thấy số điện thoại của hắn, tôi gọi cho hắn.

Tô Chiêm hôm nay tâm tình dường như rất tốt, ngữ khí như nhảy nhót: “Tiểu Kiên, nhớ anh rồi sao? Ngày hôm nay sớm như vậy, có chuyện gì vui sao, nào, nói một chút cho chồng nghe”

“Tô Chiêm, chúng ta vẫn nên chia tay đi” Tôi nói.

Bên kia sừng sốt một giây, bắt đầu bạo phát: “Tại sao em lại như vậy nữa rồi hả? Lại muốn nói với tôi là em thắng? Nhắc nhở lần trước còn chưa đủ?” Cách điện thoại, khí tức nguy hiểm trong lời nói Tô Chiêm đầy tràn. Nhưng ngày gần đây tôi liên tiếp gặp đả kích, ý chí lực cũng mạnh hơn nhiều, hơn nữa mẹ hấn bên cạnh tôi khiến tôi tăng thêm can đảm, tôi tùy tiện tìm cái cớ, nói rằng: “Yêu xa quá cực khổ, tôi không có cảm giác an toàn, chúng ta vẫn là chia tay đi”

Tô Chiêm nói: “Anh biết, anh có thể hiểu, chúng ta không ở cùng một chỗ, muốn ôm ấp, lúc muốn dắt tay chỉ có thể nói qua điện thoại. Anh biết điều này làm cho em rất mệt mỏi, tương tự, anh cũng vậy! Anh cũng muốn mỗi ngày đều nhìn thấy em, mỗi ngày đều dính lấy em. Chúng ta không thể như trẻ con tùy hứng như vậy, chúng ta cần có chút lý trí, trong đời, có một số quá trình nhất định phải trải qua. Bất kỳ một đôi tình nhân nào cũng không tránh khỏi yêu xa, Tiểu Kiên, em tin anh, em phải tin tình cảm anh dành cho em. Chờ ba năm, anh xin thề, chờ anh tốt nghiệp, anh liền đi tìm em. Đến lúc đó chúng ta mỗi ngày đều ở cùng một chỗ, người khác làm sao cũng không thể tách hai chúng ta ra. Cho đến lúc đó, anh tuyệt đối sẽ không để em cô đơn một mình, có được không?”

Nói xong lời cuối cùng, hấn gần như là cầu xin.

Đau lòng đến không thở nổi, nước mắt trong hốc mắt đang lăn, tôi nghiêng đầu đi, mở to miệng nuốt lấy không khí xung quanh.

Nhắm mắt lại, giả vờ như không có chuyện gì, bình tĩnh mở miệng: “Không phải, là tôi mệt mỏi, không muốn tiếp tục nữa, cứ như vậy đi”

Không cho hấn cơ hội nói tiếp, tôi cúp điện thoại, tắt máy.

Tôi lau nước mắt, nhìn về phía mẹ Tô Chiêm, dì ấy rất hài lòng, để lại chi phiếu, cầm theo túi xách rời đi.

Cùng ngày, tôi thu thập đồ vật của chính mình, chuyển ra khỏi căn hộ nhỏ chúng ta đã từng ở cùng nhau. Tôi không quay về ký túc xá trường mà thuê phòng gần trường. So với căn hộ nhỏ kia nhỏ hơn rất nhiều, tôi một mình ở cũng đủ.

Lúc chập tối thì bắt đầu mưa, tôi đem hành lý thu xếp xong, bố trí đơn giản đồ vật trong nhà. Nằm ở trên giường, nhìn trần nhà, tâm tình xuống rất thấp. Tôi không mở đèn, chớp lớn xuyên thấu rèm cửa sổ màu đỏ sẫm, như thể đánh vào lòng tôi.

Mưa to không ngừng, tôi che dù ra ngoài bỏ đồ.

Mở cửa, nhìn thấy cách đó không xa, bóng người quen thuộc bên trong màn mưa, tôi kinh ngạc đến mức nói không ra lời.

Tô Chiêm còn đang mặc đồng phục A đại, mặt hấn âm trầm, từng bước một đi về phía tôi, ánh mắt hung tợn: “Tại sao phải cùng anh chia tay?”

Lúc trưa nói chia tay với hấn đến giờ, không quá 6 tiếng, mà hôm nay vẫn còn đang trong lúc lên lớp. Tôi không nghĩ tới, hấn sẽ trốn tiết, đồng thời trong vòng 6 tiếng, hết sức khẩn cấp từ A đại bay về đây. Nhất định hấn đã đến nhà trọ của chúng tôi trước, không thấy tôi, lại tới trường học, cũng không tìm thấy tôi, lại một đường hỏi thăm, tìm tới nơi này.

Tôi không biết hấn đứng trong mưa bao lâu, càng không biết hấn tìm tôi bao lâu, qua bao nhiêu người? Y phục của hấn đã sớm ướt đầm, dưới bầu trời mưa to, mưa rơi lác đác xuống y phục cùng đầu tóc của hấn.

Chật vật như vậy, bốn ba như vậy, chỉ vì hỏi tôi một câu, tại sao chia tay?

Tâm đột nhiên đau, tôi rất muốn xông qua ôm lấy hấn, mạnh mẽ mắng hấn “Cậu là đứa ngốc sao, trời mưa không biết trú, tên tiểu quỷ nhất gan Vân Lạc Kiên này, tiểu quỷ ích kỷ, hấn căn bản không đáng giá để cậu làm như vậy!”

Nhưng hiện tại điều duy nhất tôi có thể làm là nắm chặt nắm đấm, nỗ lực đè nén tâm tình xuống.

Tôi phi thường tỉnh táo nói với hấn: “Chúng ta vẫn làm bằng hữu đi. Hai người đàn ông cùng nhau, đứng là vẫn không nên, chỉ bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, không bằng tìm một cô gái, quanh mình chính đại đất tay, yêu đương, tiếp nhận sự chúc phúc của người khác”

“Anh không có cách nào để làm bằng hữu với em” Hấn quả quyết nói.

Tôi nói: “Thực ra, làm bằng hữu cũng vô cùng tốt. Chúng ta có thể quanh mình chính đại cùng nhau ăn cơm, uống rượu, ca hát dưới thân phận bằng hữu. Không có lời đàm tiếu, không ai chỉ trích chúng ta. Nhiều năm sau, chúng ta mỗi người nói về chuyện bạn gái, hẹn hò, kết hôn, sinh con, nhìn lẫn nhau có một gia đình hạnh phúc viên mãn, chuyện này không phải rất tốt sao?”

Mỗi một câu nói, tâm như bị mạnh mẽ đâm vào một nhát – đau nhói.

Ngẫm lại sau này chúng tôi thật sự mỗi người yêu đương, kết hôn, sinh con, tương trợ nhưng không liên hệ với nhau, thật sự tôi thà rằng chết ngay bây giờ còn hơn.

Chỉ ít hiện tại, thời khắc này, tôi biết hấn yêu tôi.

Mà tôi cũng yêu hấn.

Hấn từ trong túi tiền lấy ra cái đồng tâm kết kia, đưa tới trước mặt của tôi.

Sắc trời dần dần tối lại, mưa to kéo dài rất lâu, đèn đường tối tăm, phía cuối con đường là một mảnh sương mù trắng xoá. Bùn đất trong bồn hoa trên đường cũng tràn ra ngoài, hoà cùng rác trôi vào cống thoát nước, trên mặt đất nước đọng khắp nơi.

Nước mưa theo khuôn mặt của hấn kịch liệt chảy xuống, như thể là nước mắt, đáy mắt hấn đỏ đậm, tiếng nói khàn khàn: “Em còn nhớ chúng ta leo núi đã kỳ nguyện (thỉnh cầu) chuyện gì không? Em còn nhớ em đan xếp cái đồng tâm kết này không? Chúng ta không phải nói thật sự muốn cả đời cùng nhau sao?”

Nhìn cái đồng tâm kết kia, trước mắt tôi mơ hồ, trên tay bỗng nhiên mất đi khí lực, ô (dù) đột nhiên rơi xuống đất.

Nước mưa làm ướt mặt tôi, tóc, quần áo, bỗng nhiên hấn đem tôi kéo vào trong lòng ngực: “Tiểu Kiên, anh sai ở đâu, em nói với anh, anh sẽ sửa đổi” Thân thể hấn lạnh lẽo, dùng sức lớn như vậy ôm lấy cánh tay của tôi, dường như muốn đem tôi khảm vào xương tuỷ hấn.

“Em đừng chia tay với anh...có được không?” Thanh âm bi thiết của hấn, mang theo khẩn cầu.

Ôm ấp chỉ ngăn ngui trong nháy mắt, nhưng tôi cảm thấy ghi nhớ khác thường. Dường như đêm đó tiếng sấm không ngừng, mặc kệ ở nơi nào, bất luận qua bao nhiêu năm, đều luôn khắc sâu trong đầu tôi, không cách nào quên được.

Tô Chiêm, cậu không có sai, sai là thể giới này.

Tôi tin cậu, tôi đương nhiên tin cậu! Nhưng chúng ta đã không còn biện pháp quay đầu lại nữa rồi.

Tôi nói: “Vốn là, tôi cũng cho rằng mình chỉ thích nam sinh, hoá ra không phải, hoá ra tôi cũng thích nữ sinh. Yêu xa vốn không có đảm bảo, cậu không ở bên cạnh tôi, tôi không có cách nào khống chế bản thân mình không đi yêu thích người khác, tôi thích một cô gái cùng khoa với tôi rồi”

Tôi nói: “Tô Chiêm, tôi không thích cậu nữa rồi”

Nước mưa lạnh lẽo, thân thể tôi, từ tim đến tứ chi, vào đúng lúc này mất đi nhiệt độ.

Tô Chiêm sững sốt, nước mưa gội rửa khuôn mặt trắng bệch của hấn, thân thể, ánh mắt hấn cũng không xoay chuyển, chỉ ngơ ngác nhìn con đường mưa trước mắt.

Bên trong màn mưa, dưới đèn đường, thân thể của hấn phẳng phất như lá khô trong gió, lảo đảo. Tôi không do dự nữa, chạm đích nhanh chân rời đi.

Cửa bị tôi đóng lại, triệt để đóng lại tất cả các loại khả năng giữa chúng tôi.

Tôi kéo rèm cửa sổ, cuộn mình trong chăn, khóc không thành tiếng.

Tôi không có đi học, không có về nhà, thậm chí không có ra ngoài. Tôi trốn trong gian phòng cho thuê, kéo rèm cửa sổ, nằm ở trên giường, không phân biệt ngày đêm, không muốn ăn thứ gì, cũng không muốn uống nước. Mãi đến tận khi mẹ tôi gọi điện thoại đến, tôi mới biết tôi ba ngày ba đêm không có ăn uống rồi.

Nếu như mẹ tôi điện thoại trễ hơn mấy ngày, mấy ngày nữa, chủ nhà trọ tới kiểm tra, một bộ thi thể trên giường nhất định sẽ khiến ông ấy kinh hãi không nhỏ.

Tôi nói chuyện với mẹ, tôi không sao, tôi chỉ phát sốt chút thôi, đã hạ sốt rồi. Tôi nói, tôi đã mượn được tiền, kêu bọn họ đừng lo lắng.

Chủ nhật, tôi thu thập đồ đạc, mang tấm chi phiếu 4 triệu kia về nhà.

Trả sạch nợ, cha xuất viện, mẹ lại khóc, đối với cha tôi vừa đánh vừa chửi, mãi đến tận khi ông ấy xin thề rằng không đánh bạc nữa, cũng viết giấy đảm bảo, sự tình mới coi như đã qua.

Trời quang, bầu trời rất xanh, mệnh mông vô bờ, rất đẹp.

Tôi nghĩ, tất cả, sẽ từ từ khá hơn thôi.

Tôi đem toàn bộ sự chú ý vào việc học tập, tham gia rất nhiều xã đoàn, buổi tối tìm một việc làm thêm, gần như bận rộn che lấp hết thời gian. Chăm học bổng ketchup, tôi trong mắt bạn học, cha mẹ cùng lão sư là một học sinh tốt. Mẹ kinh doanh tiệm tạp hóa cũng chăm chăm lớn mạnh, tiền kiếm được hơn lúc trước 4 lần, thêm vào tôi làm thêm cùng tiền học bổng, không tới hai năm, nợ nần trong nhà đều trả hết rồi.

Từ năm hai đến năm tư, tôi vẫn không có yêu đương.

Sau khi tốt nghiệp, tôi ở một nhà xí nghiệp nhà nước thực tập, mẹ của tôi cũng bắt đầu giúp tôi tìm bạn gái.

Sở Sở nói với tôi: “Ca, Hạ Âm thích anh nhiều năm, mỗi lần tới nhà cũng là vì muốn thấy anh, nếu mẹ một mực thúc anh, không bằng, anh cùng Hạ Âm thử xem.”

Sở Sở năm nay Đại học năm ba, nó từ cấp ba bắt đầu chơi game online, vẫn chơi nhân vật nam. Trong miệng nó, Hạ Âm chính là nường tử của nó trong game. Đương nhiên giống như Sở Sở từng nói, chúng nó trên thực tế quen biết, không chỉ quen biết, chúng nó là bạn tốt chơi đùa từ nhỏ đến lớn.

Hạ Âm tôi đã thấy, tóc dài, tóc cắt ngang trán, hơi gầy, dung mạo rất đáng yêu. Nàng xác thực thường xuyên đến nhà tôi chơi, thế nhưng sao tôi không biết nàng thích tôi? Nàng đến là vì để nhìn thấy tôi? Tôi vẫn cảm thấy nàng là tìm đến Sở Sở chơi.

Ngẫm lại tôi cảm thấy Hạ Âm rất tốt, hơn nữa mẹ tôi cũng yêu thích, tôi liền đáp ứng.

Tôi cùng Hạ Âm trao đổi số điện thoại di động, bắt đầu như tình nhân vậy, hẹn hò, đi dạo phố, xem phim. Tất cả mọi người rất ước ao như tôi, nói chúng tôi rất xứng, trai tài gái sắc.

Tháng ngày trải qua rất vui vẻ.

Tôi nghĩ, đại khái không bao lâu nữa, tôi sẽ đem người kia quên đi.

18. Chương 18: Đào Góc Tường

Trong một tháng quen Hạ Âm, hết thấy đều rất tốt. Chỉ là rất nhiều lần, tôi cùng Hạ Âm đi ra ngoài hẹn, Sở Sở đều sẽ đi cùng chúng tôi. Kỳ thực không phải Sở Sở chủ động yêu cầu theo chúng tôi, mà là Hạ Âm yêu cầu mang nó theo cùng.

Dù sao cũng là yêu cầu của bạn gái, hơn nữa cái bóng đèn này còn là em gái ruột của mình, tôi cũng rất vui vẻ gật đầu.

Thế là, lúc đi dạo phố, Sở Sở cùng Hạ Âm tay trong tay đi ở phía trước, tôi đi ở phía sau, giúp bọn họ cầm bao lớn bao nhỏ gì đó, nhanh nhẹn như một tuý tùng.

Lúc xem phim, cũng là nhóm ba người. Tôi ngồi bên trái Hạ Âm, Sở Sở ngồi bên phải Hạ Âm. Lúc thấy cảnh hôn, tôi đang muốn cùng Hạ Âm chia sẻ chút vui sướng, quay đầu phát hiện nàng tựa trên bả vai của Sở Sở ngủ thiếp đi, ngủ rất say.

Lúc ăn cơm, hai người bọn họ ngồi ở cùng bên, tôi ngồi đối diện, phụ trách gọi món ăn, châm lửa, nướng thịt, các nàng thì lại đút lẫn nhau, ăn một mỗi luôn, Hạ Âm tựa ở trên bả vai Sở Sở chơi điện thoại, có lúc cười híp mắt cùng Sở Sở chia sẻ một cái Weibo mà tôi xem không hiểu.

Không biết có phải là tôi quá miễn cảm hay không, tôi cảm thấy Sở Sở cùng Hạ Âm mới là một đôi, mình là kỳ đà cản mũi.

Giải lao thứ sáu, tôi đến trường học tìm nàng. Nàng muốn đi thư viện, tôi cũng đi cùng nàng. Tôi phát hiện Hạ Âm cùng Sở Sở như thế, thích xem manga không có nữ chính.

Giống như bây giờ, Hạ Âm ôm một quyển tất cả đều là manga mỹ nam, đọc đến say sưa ngon lành, không thèm nhìn tôi một chút.

Tôi cũng tùy tiện tìm sách, tiến vào thư viện, bỗng nhiên ở khu sách tài chính thấy một người.

Không phải chính diện, thế nhưng tôi một chút liền nhận ra hắn.

Áo khoác trắng, quần tây làm lộ ra đôi chân thon dài thẳng tắp, hắn đứng bên giá sách, ngón tay lướt trước một loạt hàng sách, đang chuyên tâm chọn sách. Hắn so với trước đây cao hơn, so với trước đây soái hơn, xung quanh có rất nhiều nữ sinh đổ mắt nhìn lên hắn.

Hắn vẫn chói mắt như vậy, tôi dường như đã quên mục đích tới đây của mình, cùng những cô gái hoa si kia quan sát hắn.

Nhìn một lúc, hắn tựa hồ có cảm giác tựa như chậm rãi xoay đầu lại, thấy tôi.

Hắn nhìn chằm chằm tôi hai giây, để sách trong tay xuống, hướng về chỗ tôi đi tới.

“Đã lâu không gặp” Hắn nói.

Tô Chiêm.

Đúng vậy a, đã lâu không gặp rồi.

Ba năm, chúng tôi mới gặp lại nhau.

Trong ba năm này, tôi mỗi ngày đều có vô số thứ muốn nói với cậu, nhưng thời khắc này khi nhìn thấy cậu, làm sao cũng không nói ra được, chỉ biết là ngẩn người nhìn. Tô Chiêm, bộ dáng này của tôi, khẳng định rất ngu đi, cậu muốn cười thì cứ việc cười đi.

Há miệng, chuẩn bị nửa ngày, chỉ phun ra được hai chữ: “Trùng hợp”

Hắn nhìn hai phần cơm trong tay tôi một cái, hỏi tôi: “Cùng bằng hữu đến?”

“Đúng...Không, là đi cùng bạn gái” Tôi cúi đầu.

“Nga, em có bạn gái rồi hả?” Ngực khí của hắn nhàn nhạt, nhưng trong lòng tôi nổi lên một tầng sóng lớn, tôi kéo khoé miệng cười nói: “Đúng a, chính là Hạ Âm, trước đây thường thường tới nhà của tôi chơi, cậu nên gặp”

Hắn không nói gì, tôi cũng cảm thấy lúng túng, tùy tiện hàn huyên hai câu, liền vội vã rời đi.

Tôi đem cơm trở về, xa xa nhìn thấy Hạ Âm đang khóc.

Tôi đứng tại chỗ, không biết có nên qua đó hay không, nàng gọi điện thoại, nước mắt một mực chảy ra: “Vâng, lúc trước tôi thích anh cậu, thế nhưng đó là chuyện đã qua, hiện tại cũng qua ba năm rồi! Sở Sở, cậu còn chưa hiểu? Chúng ta quen biết lâu như vậy, chúng ta ở chung nhiều năm như vậy, tính cách của tôi ra sao, cậu còn không biết sao... Đúng vậy a, vậy sao cậu biết rõ ràng tâm ý của tôi đối với cậu, cậu biết rõ ràng tôi thích cậu, còn muốn đem tôi đẩy về phía anh cậu? Vâng Sở Sở, cậu đến cùng muốn làm gì hả!”

Hộp cơm trong tay tôi suýt nữa từ trong tay rơi xuống.

Hoá ra không phải cảm giác của tôi sai, hoá ra Sở Sở cùng Hạ Âm thật sự... Là loại quan hệ kia!

“Sao vậy? Đào tường chính em gái ruột mình, rất thoải mái chứ?” Không biết lúc nào, Tô Chiêm đi tới trước mặt tôi, âm thanh cực kỳ trào phúng.

“Chuyện không liên quan tới cậu” Tôi đẩy hắn ra, muốn đi.

Thân thể bỗng nhiên bị hắn đè lại, đẩy sát vào giá sách, hắn khống chế hai tay của tôi, không cho tôi đi, cũng không để tôi phản kháng. Sức mạnh của hắn so với trước đây còn lớn hơn, cổ tay của anh đều bị hắn nắm đến đau âm ỷ.

Mắt hắn nhìn xuống tôi, tôi ngẩng đầu trừng mắt hắn, ánh mắt của hai người cứ như vậy nhìn nhau, ai cũng không lên tiếng.

Hồi lâu, hắn mở miệng: “Bạn gái của em thích một người nhưng là em gái em, làm người thứ ba không bằng cùng với anh”

“Cậu nói những gì đó? Coi như bạn gái của tôi không thích tôi, tôi cũng không thể cùng với cậu, chúng ta đã chia tay, hiện tại chúng ta không có bất cứ quan hệ gì a...” Tôi nói chưa xong, môi đã bị hắn phủ kín.

Tôi ngơ ngác, nhúc nhích cũng sẽ không dám nhúc nhích, hắn ở trong miệng tôi thưởng thức một phen, liếm môi, cười với tôi.

Cái nụ cười này rất quý giá, tôi phản ứng lại đẩy hắn ra, sau đó tôi thấy Hạ Âm ngây người đứng một bên.

Nàng mở to hai mắt nhìn chúng tôi, trên mặt đỏ ửng một vết không bình thường, vẻ mặt nàng cũng không bình thường, nói càng không bình thường: “Tiếp...Tiếp tục, coi như không có tôi ở đây” Sau đó nuốt một ngụm nước bọt.

Quả nhiên là người cả ngày cùng em gái tôi, nói chuyện phong cách đều hào phóng như thế, nhìn thấy bạn trai mình cùng người khác hôn môi, không chỉ không tức giận, còn kích động thành bộ dạng này.

Vào lúc này tôi cũng minh bạch, Hạ Âm quả nhiên là không thích tôi.

Tô Chiêm quay đầu, một mặt mỉm cười mê chết người, hắn nói với Hạ Âm: “Hạ tiểu thư, bạn trai của cô cùng nam nhân khác lâu lâu, bạn trai như vậy còn muốn làm gì? Dem hắn quăng đi.”

Tô Chiêm nói như vậy, tôi hết sức không vừa lòng.

Tiếp sau Tô Chiêm giải thích với tôi: “Em ở trước mặt người ngoài tốt nhất là hung hãn tàn bạo, như vậy người khác cũng không dám tới gần em, người cũng sẽ chỉ là của một mình anh. Mà em tốt ra sao, chỉ cần một mình tôi biết là đủ rồi.”

Được rồi, tôi cùng Hạ Âm cùng nhau vốn là một trò chơi, cả hai đều không có tình cảm, chia tay cũng chia đến vui vẻ.

Tô Chiêm nói: “Anh biết em ba năm trước cùng anh chia tay là bởi vì mẹ của anh, Tiểu Kiên, anh đã đoạn tuyệt quan hệ với mẹ anh, từ nay về sau, không còn có người nào có thể ngăn cản chúng ta cùng nhau nữa”

“Ai nói muốn cùng với cậu? Đừng tưởng bở!” Nói thì nói như thế, nhưng trong lòng tôi có chút ngọt ngào.

Đây là thời khắc vui vẻ nhất trong ba năm nay của tôi.

Tôi lại cùng Tô Chiêm cùng nhau.

Chúng tôi lại chuyển về căn hộ nhỏ kia.

Tôi từ thực tập sinh chuyển thành công nhân chính thức, Tô Chiêm không hề dựa vào gia đình, chính mình gây dựng sự nghiệp, tuy rằng vất vả khắp nơi, nhưng chúng tôi trải qua rất vui vẻ.

Lại như ba năm trước, chúng tôi vẫn sẽ dành thời gian hẹn hò, đi dạo phố, chọn mua nguyên liệu nấu ăn.

Trù nghệ của Tô Chiêm so với trước đây tốt hơn rất nhiều, món ăn lên bàn, tôi không nhận được ném thử một miếng, thưởng thức xong liền nghiện rồi.

—Hai em nó quay về bên nhau rồi, nên đối xứng hô luôn nha—

Tôi nói: “Ô Chiêm, em nghe người ta nói, muốn tóm lấy trái tim của một người, trước tiên cần phải nắm lấy dạ dày của người đó. Anh có phải đã nghe câu nói này? Món ăn thực sự làm càng ngày càng ngon rồi. Ai nha, thậm chí, em phát hiện mình càng ngày càng không thể rời bỏ anh thì làm sao bây giờ? Nếu là không có anh nấu cơm cho em, em còn phải mỗi ngày ăn đồ ăn ngoài, ăn mì gói, thật đáng thương” Tôi mở to hai mắt, vô cùng đáng thương mà nhìn anh.

Anh cười nặn nặn mũi của tôi: “Chớ suy nghĩ lung tung, mỗi ngày anh đều sẽ nấu cơm cho em, anh nói rồi, anh sẽ không rời khỏi em, hảo hảo ăn cơm của em đi”

Tôi vui đầu ăn một lúc, ngẩng đầu hỏi anh: “Anh sao lại không ăn?”

“Anh muốn “ăn” em” Tôi cho là anh đùa giỡn, không nghĩ tới là thật lòng.

Tôi ăn cơm no, bát đũa chưa kịp thu dọn, đã bị anh kéo vào phòng ngủ, đẩy ngã xuống giường.

Một ngày này trò vui khởi động so với thường ngày nhiều gấp đôi, anh cũng rất cố kiên nhẫn giúp tôi mở rộng, mãi đến tận khi lồi vào được nơi rộng, anh rút ngón tay ra, đem mình chậm rãi đưa vào.

“Đau!” Đột nhiên xuất hiện cơn đau khiến tôi cong lưng lên, anh ngừng một chút, nhẹ nhàng vuốt ve lưng của tôi, để tôi thả lỏng, sau đó chậm rãi chuyển động.

“Đừng nhúc nhích...” Anh hơi động tôi liền không chịu được, ôm thật chặt eo của anh, nước mắt đều do đau mà ứa ra, anh cúi đầu hôn một cái lên môi tôi: “Chịu một chút, ngoan”

Động tác của anh rất chậm, tôi lúc vừa mới bắt đầu cảm thấy đau, đến lúc sau lại cảm thấy rất thoải mái.

Trong toàn bộ quá trình, anh vẫn phối hợp cùng tôi, tôi không thoải mái một chút, anh lập tức dừng lại, tôi không muốn, anh tuyệt đối sẽ không ép buộc tôi.

Chuyện này sau này thành bài tập phải làm của chúng tôi mỗi tối.

Bởi vì anh vẫn phối hợp cùng tôi, phương diện này tôi cũng không quá mãnh liệt, mỗi tối một lần liền đủ rồi. Tôi đủ rồi, anh cũng sẽ dừng lại, tôi thường xuyên không nhịn được hoài nghi: “Ô Chiêm, anh có phải là “không được” (bất lực) không hả, nhanh như vậy đã “mềm xuống” rồi hả?”

Đáy mắt anh như đốt lửa, tôi còn không sợ chết khiêu khích anh: “Không trách mỗi ngày chỉ tới một lần, hoá ra anh thật sự không được a, nếu không đến lượt em đến, em nhất định sẽ làm cho anh thoải mái không muốn không muốn.....”

Tôi lại bị anh đè ngã rồi....

Sau đó Ô Chiêm dùng hành động chứng minh với tôi là anh đến tột cùng có được hay không?

“Ô Chiêm, không muốn nữa...” Không biết quá trình này giằng co bao lâu, tôi thật sự là chịu không nổi, khóc lóc cầu xin anh.

“Nhanh thôi”

“Ô Chiêm, em chịu không nổi...”

“Nhanh thôi, sắp rồi, Tiểu Kiên ngoan”

Lại là câu nói này, mẹ kiếp, sắp rồi là có ý gì? Nửa giờ? Hay một giờ?

“Em thật sự chịu không nổi a... Ô Chiêm, dừng... Dừng lại...”

Lúc tôi gần như muốn dừng lại, anh cuối cùng mạnh mẽ đâm vào mấy lần, rút ra, bắn ra ngoài.

Lúc anh ôm tôi đi tắm rửa tôi đã hoàn toàn ngủ chết rồi.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, chỗ đó truyền tới từng trận đau nhức, không phải là loại con người có thể chịu được.

Ô Chiêm cầm thuốc mỡ đi tới, vén chăn lên, kéo chân của tôi ra.

“Anh làm gì thế?” Tôi nhanh chóng kéo chăn che mình lại.

“Giúp em bôi thuốc, nơi đó đều sưng rồi.”

“Không bơi, anh ra ngoài!”

“Không bơi thuốc? Chuyện này là do Tiểu Kiên muốn mấy lần nha” Nói xong liền nhào tới, mở áo ngủ của tôi ra, hôn xuống. Tôi ôm cổ của anh, bắt đầu đáp lại anh, anh càng thêm nhiệt tình, tôi cơ hồ không chống đỡ được.

Thế là kết quả chính là tôi lại bị anh đè ở trên giường làm đến mấy lần.

“Tiểu Kiên, anh yêu em”

Tôi nghe anh nói như vậy. Tôi không hề trả lời anh, chỉ là ôm anh càng chặt hơn, cùng anh chăm chú quần lấy nhau, chết cũng không muốn thả ra.

19. Chương 19: Bạc Đầu Trong Tuyết

Đêm Giáng sinh, tôi nhận được 99 quả táo xếp thành tầng do Tô Chiêm đưa tới.

Lúc chuyển phát nhanh tiến vào, tất cả mọi người tưởng đưa cho một vị nữ đồng sự trong công ty, không nghĩ tới lại là cho tôi, vừa làm cho mọi người thất vọng cũng làm cho mọi người sáng mắt lên.

“Tiểu Kiên, cái này là vị mỹ nữ nào đưa cho anh vậy? Thật là lãng mạn”

“Người khác đều là bạn trai tặng bạn gái, không ngờ anh lại ngược lại? Tiểu Kiên, lúc nào mang bạn gái anh đến cho chúng tôi biết chứ”

“Ặc...” Tôi sờ đầu một cái, tìm có: “Anh ấy/hắn (đọc tha không phân nam nữ, nhưng khi viết thì có phân biệt) du học ở nước ngoài rồi, không tiện”

“Vậy có ảnh chứ? Nhanh cho chúng tôi xem đi”

Tôi nói: “Không có”

“Được rồi, thật nhỏ mọn” Không nhìn thấy ảnh, mọi người cũng cảm thấy vô vị, liền ai làm việc nấy rời đi.

Đêm Giáng sinh, công ty thay đổi sống động, tất cả mọi người tăng ca. Nhìn thấy trong công ty rất nhiều đồng sự đều có bạn trai hay bạn gái của mình bên cạnh, đáy lòng tôi vẫn còn có chút chua xót.

Tô Chiêm, anh biết không? Tôi cũng rất muốn quang minh chính đại đem anh đến, chính thức giới thiệu cho đồng sự “Đây là bạn trai của tôi, gọi là Tô Chiêm, thân cao một mét chín, thông minh, cao nhan trị (ý chỉ người có dung mạo xinh đẹp), biết nấu ăn, biết làm việc nhà, đối với người yêu ôn nhu đến không gì có thể ôn nhu hơn”

Nhưng tôi biết nguyện vọng này không có cách nào thực hiện.

“Oa, soái ca anh tìm ai?” Trong công ty vị cô nương kia giọng lớn nhất chọt la to một tiếng, ánh mắt của mọi người đồng loạt hướng về cửa.

Tôi nghĩ về Tô Chiêm, không ngờ tới anh ấy lại xuất hiện, trong lòng không cảm được hài lòng nhưng cùng lúc cũng bắt đầu lo lắng, sợ đồng sự nhìn ra đầu mối.

Đề phòng Tô Chiêm nói lung tung, tôi nhanh chóng mở miệng: “Ca, sao anh lại đến hả? Không cần theo chị dâu sao?”

Câu nói này nói rất đúng, hợp lý, biểu lộ chúng tôi là anh em, như vậy mọi người thì sẽ không suy nghĩ nhiều. Thứ hai, cũng nói cho bọn họ biết Tô Chiêm đã có chủ rồi, để tránh khỏi nữ đồng sự công ty chúng tôi ghi nhớ.

Tô Chiêm rõ ràng sững sờ, sau đó nói: “Nàng tăng ca, đón em, chúng ta tiện đường đi đón nàng”

Đồng sự đều vô cùng kinh ngạc: “Tiểu Kiên ca ca anh rất tốt nha, có một ca ca như vậy thật sự thật hạnh phúc nha.”

Mọi người vây quanh Tô Chiêm hàn huyên một hồi.

Cuối cùng, dưới ánh mắt ước ao của tất cả mọi người trong công ty, tôi ôm 99 quả táo được xếp thành tầng cùng Tô Chiêm rời đi.

Mới vừa vào thang máy, tôi đã bị anh đè trong thang máy cường hôn.

“Anh động dục cũng chọn thời gian có được hay không? Đây là thang máy, có quản chế” Tôi nhắc nhở anh.

“Anh nhớ em” Anh nói xong, lại hôn xuống. Tôi đưa tay che miệng mình, nhỏ giọng mắng anh: “Anh cầm thú a...a...”

“Cầm thú? Tối nay cho em lĩnh hội, cái gì là cầm thú chân chính” Anh nhỏ giọng uy hiếp tôi, tôi cười đến hài lòng vô cùng.

Bởi vì quá muộn, tuyến xe cuối cùng cũng đã qua, hơn nữa cách nhà cũng không phải quá xa, chúng tôi quyết định đi bộ về nhà.

Bên ngoài rất lạnh, Tô Chiêm đem tôi ôm vào áo khoác ngoài của anh, nắm bàn tay đang trở nên cứng đờ của tôi, chúng tôi sóng vai đi trên lối đi dành cho người đi bộ, trên đầu là ánh đèn mờ mờ của những ngọn đèn đường.

Trên đường trống trải, chỉ còn dư lại tiếng bước chân của hai chúng tôi.

Tôi oán giận nói: “Sao anh không nói trước với em mà lại dám đến đây? Làm hại em không có chuẩn bị”

Tô Chiêm nói tới lễ thăng khí hùng: “Vì cho em niềm vui bất ngờ a”

“Đúng là kinh hãi a, nữ đồng sự công ty chúng em rất thích bát quái (tám nhảm), nhờ bị các nàng phát hiện, em chết chắc anh biết không?” Tôi nghiêm túc nhắc nhở anh.

“Em sợ cái gì? Không phải còn có anh sao?”

“Tự luyến” Tôi lạnh lùng vung cho hắn hai chữ: “Đúng rồi, táo thì anh đưa em là được rồi, làm gì phải đóng gói thành như vậy? Anh biết không lúc đó mọi người nhìn em, mắc cỡ muốn chết, cũng có người hoài nghi em được phú bà bao nuôi đó! Còn nữa em cũng không phải nữ sinh”

“Anh đương nhiên biết Tiểu Kiên không phải nữ sinh, tối hôm qua anh còn tự thân nghiệm chứng đây...” Nói xong mặt liền hướng tới phía tôi, ám muội mà nhẹ nhàng phả một hơi lên cổ tôi.

Rõ ràng khí trời rất lạnh, mặt của tôi lại không tự chủ được nóng lên, tôi đẩy anh ra: “Không biết xấu hổ, đang ở bên ngoài!”

“Dù sao cũng không có người”

“Không có ai cũng không được!”

“Cho anh hôn một cái cũng được, Tiểu Kiên...” Thật không chịu được, người này tát khỏi kiêu lai (có thể hiểu là “giở thói nũng nịu”) Có thể làm cho nữ nhân toàn quốc đều phải bái anh ta làm thầy.

Tôi ngửa mặt lên, cho anh hôn một cái, như vậy anh mới chịu yên.

Tôi hỏi anh: “Ngày hôm nay thế nào? Vương tổng đã đồng ý sao?” Tuy rằng tôi tăng ca trễ như vậy nhưng cũng không phải mỗi ngày đều tăng ca. So sánh với anh, Tô Chiêm còn mệt hơn. Lúc đầu gây dựng sự nghiệp, tài chính thiếu thốn, không có nhiều quan hệ. Anh mỗi ngày chạy ngược chạy xuôi, đi chào hỏi các loại đại nhân vật, gặp phải dễ nói chuyện cũng còn tốt, gặp phải xảo quyệt anh phải chịu thiệt rồi.

Thế nhưng anh chưa bao giờ oán giận với tôi, khổ sở hơn nữa đều một mình chịu đựng, về đến nhà, vẫn cười híp mắt theo tôi nói thành tựu của ngày hôm nay của anh, giám đốc nào đó khen ngợi anh, lão tổng nào đó đáp ứng gặp mặt anh...

Bận rộn một ngày, còn chạy tới công ty đón tôi. Tôi đau lòng nhìn anh, nếu không phải là bởi vì tôi, anh nơi nào cần phải chạy ngược chạy xuôi như vậy, ăn nói khấp khểnh đi cầu người khác như vậy. Mẹ anh tùy tiện nói một câu, sẽ có vô số công ty xếp hàng dài tìm đến anh hợp tác, mỗi khi nghĩ tới đây, trong lòng tôi chính là từng trận chua xót.

Nhưng Tô Chiêm lại cười đến rất xán lạn, anh nói: “Vương tổng không đáp ứng, thế nhưng, anh tìm một công ty khác, Hoa Vũ, con trai phó tổng bọn họ là đồng học đại học của anh, trước đây đến nhà hân chơi, hẳn nói đồng ý giúp anh, chờ đến tiệc rượu của công ty bọn họ, sẽ dẫn anh đến gặp ông chủ của bọn họ”

“Thực sự?” Tôi nhảy lên ôm cổ Tô Chiêm: “Quá tốt rồi!”

Tô Chiêm tràn đầy tự tin nói với tôi: “Cơ hội gặp mặt tuần sau, anh có lòng tin sẽ có thể thuyết phục ông chủ bọn họ. Đến lúc đó có tài chính giúp đỡ, hơn nữa quãng thời gian trước anh đã làm công tác chuẩn bị. Chúng ta rất nhanh có thể thành lập thương hiệu của chính mình, Tiểu Kiên, tên công ty anh còn chưa quyết định được, anh nghĩ ra mấy cái, Ái Kiên (ái yêu), Luyện Kiên (luyện mê luyện), Niệm Kiên (niệm nhớ)...Em giúp anh chọn một đi”

Tôi phủ định hoàn toàn: “Ái Kiên? Ái Tiền! Người khác vừa nghe liền biết công ty chúng ta tham tài, thích chiếm tiểu tiện nghi, còn ai dám đến mua hả?”

“Vậy kêu là Chiêm Kiên? Kết hợp tên hai chúng ta? Thế nào?”

“Niệm Tiền (Chiêm với Niệm là một chữ nhưng phát âm khác nhau, niệm dính)? Anh dính đến chết người hả? Tuyệt đối không được, anh trùm đại học, là người thông minh, anh lấy một cái tên đứng đắn một chút sẽ chết hả?”

“Nhưng, đây là công ty của hai chúng ta, anh muốn kết hợp tên hai chúng ta”

“Nhưng thật sự không may mắn!” Tôi nghĩ nghĩ nói: “”Thà anh tên là Mộ Khởi còn hơn, chữ Chiêm () trong tên anh tách ra, bộ thủ là bộ Mộc (), tách chữ Càn () tên em ra, là Khất (), Mộc Khất, lấy từ đồng âm, Mộ Khởi, ngụ ý là hoàng hôn lên, nắng chiều rõ ràng là phải chiếu xuống núi, vậy mà lại là lên, có cảm giác nghịch thiên, phù hợp với khẩu vị của em”.

“Tiểu Kiên em thật thông minh, nếu em đã thích như thế vậy sau này công ty của chúng ta tên là Mộ Khởi”

“Àn”

Chúng tôi tâm tình vui vẻ hướng về tương lai, trời bỗng nhiên xuất hiện tuyết.

“Tuyết rơi rồi!” Tôi thoát khỏi lòng anh, xông ra ngoài, trên làn đường rộng rãi, xoay một vòng.

Tô Chiêm nói: “Chờ anh với” Sau đó tôi thấy anh cấp tốc chạy vào cửa hàng tiện lợi 24h gần đó. Lúc đi ra anh cầm trong tay hai cặp găng tay, một cái khăn quàng cổ.

Tôi nhận lấy găng tay, nhiệt độ tay tăng lên một chút, sau đó tôi chỉ vào khăn quàng cổ nói: “Găng tay anh mua hai đôi, khăn quàng cổ thì không thể mua hai cái sao? Anh coi như là tiết kiệm tiền cũng không cần tiết kiệm trên phương diện này”

Anh đem khăn quàng cổ quàng lên cho tôi, tôi nói tiếp: “Anh xem, một người quàng, một người không có, trông quá buồn xỉn, không biết còn tưởng rằng em bắt nạt anh”

Anh bỗng nhiên tháo một bên khăn quàng cổ ra, quàng lên cho mình. Cổ tôi bỗng nhiên bị kéo căng, tôi mắng: “Anh muốn đem em xiết chết hả?” Sau đó anh lại giúp tôi thả lỏng khăn quàng cổ ra, kéo áo khoác ra, đem tôi ôm vào.

Hoa tuyết rơi xuống đầu, anh đưa tay giúp tôi phủi, tôi nhanh chóng kéo tay anh, không cho anh phủi.

Tôi nói: “Tô Chiêm, anh có nghe qua câu nói này chưa? Người ta nói, lúc tuyết rơi, tình nhân nhất định phải tản bộ trong tuyết một chút”

Tôi đưa tay ra, hoa tuyết rơi lên găng tay, bởi vì tay ấm, rất nhanh hoa tuyết đã tan ra.

“Bởi vì đi tới đi tới, không cần thận, đã đến bạc đầu”

Giờ khắc này tôi thật giống như đã biến thành Quỳnh Dao trong tiểu thuyết nữ chủ, lập dị đến mức chính tôi cũng khinh bỉ chính mình.

Tôi nghiêng đầu, nhìn Tô Chiêm, rất chăm chú mở miệng: “Tô Chiêm, em nói là sự thật, em thật muốn cùng với anh đi đến bạc đầu”

Tô Chiêm hết sức cảm động, anh cúi người ôm chặt lấy tôi: “Được, chúng ta cùng nhau đi đến bạc đầu, lưng còng, mặt mũi nhăn nheo, hói đầu, tóc rụng hết!”

Tôi đắm anh một lát: “Hói đầu hay đầu trọc thì mình anh bị đi, em mới không muốn cùng anh như vậy a”
“Tại sao?”

“...”

“Tiểu Kiền, em sẽ không sợ anh biến dạng chứ?”

“Đúng, anh xấu em sẽ ghét bỏ anh”

Tô Chiêm nói: “Tiểu Kiền, không phải anh tự luyến, coi như là hói đầu, anh cũng đẹp trai hơn người khác. Coi như có nếp nhăn, anh cũng là ông lão đẹp trai, em xem anh hiện tại cao hơn em, sau này già, lưng còng, anh cũng sẽ cao hơn em. Muốn nói ghét bỏ, cũng có thể là anh ghét bỏ em mới khoa học”

“Anh biến đi” Tôi chỉ vào đại lộ.

“Không biến”

“Không biến em biến” Tôi làm như bực mình đi về phía trước hai bước lớn, quay đầu lại, đưa tay ra, giận dỗi nhìn anh, lớn tiếng gọi: “Em lạnh”

Anh cười chạy lại, đem tôi ôm vào lòng ngực.

Tôi được tiện nghi còn ra vẻ, không cho anh mang khăn quàng cổ, còn uy hiếp anh: “Anh nói, nói chồng anh – em là đẹp nhất, già cũng sẽ đẹp trai nhất. Không phải vậy không cho anh mang khăn quàng cổ, cho đông lạnh anh luôn”

“Đương nhiên, Tiểu Kiền đương nhiên soái, chỉ là, so với anh kém một tí tẹo thôi”

“Một chút là bao nhiêu?”

Anh dùng ngón tay để so sánh: “Đại khái chỉ nhỏ như sợi dây thun thôi?” Cũng chính là độ dài móng tay, tôi quyết định đại nhân đại lượng, không tính toán với anh nữa.

Tôi hỏi anh: “Tại sao phải cầm dây thun để so sánh?”

“Bởi vì có thể kéo dãn vô hạn”

Tôi trong nháy mắt liền phát hỏa, trong lòng ngực của anh mắng to: “Anh là nam nhân có tâm cơ, bụng dạ hẹp hòi, nói nhiều như vậy, hay là đang vòng vo để nói là anh mới soái? Một mình anh, anh – một nam nhân – làm sao lại tự luyến như vậy hả? Em gái em, cùng với nữ đồng học toàn trường em gái em cũng không có tự luyến như anh, anh nói anh có phải nam nhân không hả?”

Tay anh bỗng nhiên đặt lên trên móng tôi biến thái mà dùng sức bóp một cái, ám muội nói: “Anh có phải là nam nhân không, em tự mình nghiệm chứng sẽ biết”

Mặt tôi nhất thời toả nhiệt, kéo găng tay xuống để đánh anh: “Đánh chết biến thái! Cầm thú luôn động dục! Em đánh chết anh cầm thú! Biến thái!”

Tôi đuổi theo, anh chạy, thân thể vận động một chút cũng nóng lên, cũng không lạnh nữa.

Hoa tuyết nhuộm trắng cây cối ven đường, lối đi bộ bị một tầng tuyết mỏng đọng lại.

Ngắm lại vào lúc ấy, chúng tôi đúng là quá ấu trĩ, rõ ràng là lãng mạn và ngọt ngào như thế, buổi tối tràn đầy hạnh phúc, lại một mực muốn đem thời gian lãng phí cho việc cãi nhau.

Ngày tuyết rơi hàng năm sau này, tôi ngồi trong quán cà phê, nhìn những đám người vội vã qua lại bên ngoài, nhìn tình nhân hi hi đùa giỡn, nhìn lại bên cạnh một chút, chỗ ngồi trống không... Bên trong máy điều hòa rất ôn hoà (không khí không nóng cũng không lạnh), nhưng tôi cảm thấy lạnh giá vô cùng.

Sớm biết buổi tối ngày hôm ấy sẽ là khoảng thời gian hạnh phúc cuối cùng của chúng tôi, Tô Chiêm, em nhất định sẽ không cùng anh cãi nhau, sẽ không đuổi theo đánh anh, em sẽ ôm chặt lấy anh, nói đi nói lại cho anh nghe: “Em yêu anh”, nói đến khi lỗ tai anh bị chai cũng không dừng.

Vào lúc ấy, em không biết.

Hoá ra, hai chúng ta, không thể bạc đầu.

20. Chương 20: Nhớ Nhưng

Khi tỉnh lại vào lúc nửa đêm, tôi sờ sờ bên cạnh, trống rỗng, thỉnh linh giật mình tỉnh lại. Sau đó nghe thấy âm thanh quen thuộc trong phòng khách, mới an lòng hơn.

Chưa bao lâu, Tô Chiêm, nhưng em càng ý lại vào anh như thế rồi. Bảo em đi chết cũng có thể, bảo em rời khỏi anh, em tuyệt đối không làm được.

Trong lúc mông lung, tôi nghe thấy Tô Chiêm gọi điện thoại.

“Không được! Những thứ này tôi hoàn toàn không cần, bà quan tâm ai”

“Vậy thì như thế nào? Tôi nói rồi, tôi sẽ không quay lại, tùy bà nghĩ thế nào, tôi chỉ biết là, tôi muốn cùng em ấy”

“Không sai, cho dù tôi chết, tôi cũng sẽ không buông tay!”

Tôi đại khái có thể đoán được, Tô Chiêm là nói chuyện điện thoại với người nhà của anh, lời nói của anh rõ ràng làm cho người nào đó cực kỳ an tâm, nhưng từ đêm hôm đó về sau, lòng tôi lại bắt đầu nhảy liên tục, luôn cảm giác có chuyện gì đó vô cùng đáng sợ sắp phát sinh.

Giờ tan việc ngày đó, có một đồng sự báo cho tôi, nói có người tìm tôi, trên sân thượng.

Người đầu tiên tôi nghĩ đến chính là Tô Chiêm, anh lại muốn chuyện kinh hỷ gì đây?

Tôi mang theo tâm tình kích động đi lên sân thượng nhưng bất ngờ nhìn thấy một người.

Mẹ Tô Chiêm.

Dì ấy mặc áo khoác màu đen, tóc chải không một sợi rối, trang điểm tinh xảo hoàn mỹ, thế nhưng phần lớn đất tiền cũng không che giấu được nét tiêu tụy ẩn bên trong của dì.

Tô Chiêm nói, anh đã cùng mẹ anh đoạn tuyệt quan hệ, vì tôi.

Mỗi khi nghĩ tới đây, trong lòng tôi vô cùng hổ thẹn.

Nghĩ đến buổi tối ngày hôm ấy trong lúc vô tình tôi nghe thấy những câu nói kia của Tô Chiêm trong điện thoại, trong lòng bắt đầu hoảng sợ vô hạn duyên thân (kéo dài vô hạn)

“Bá mẫu, dì tìm con có việc sao?” Tôi mở miệng.

Dì ấy ngoắc ngoắc tay với tôi, mặt không cảm xúc.

Tôi chậm rãi đi đến, dì ấy nhìn thấy tôi, bỗng nhiên nở nụ cười: “Không ngờ, đến cuối cùng, huyết nhục tình thân cũng không bằng một nam nhân. Cậu đúng là lợi hại! Tôi luôn trăm trận trăm thắng, cuối cùng, vẫn là thua cậu”

“Một căn nhà trọ, 4 triệu, còn chưa đủ sao? Cậu đến cùng còn muốn thêm bao nhiêu tiền mới bằng lòng rời khỏi nó? Cậu thực sự là thủ đoạn cao cường, tôi – một người phụ nữ cũng không khỏi khâm phục cậu.

Cậu biết con trai tôi vì cậu mà làm chuyện gì không? Nó lại dám dùng mạng sống để uy hiếp tôi, để tôi tiếp nhận cậu? Ha ha ha ha, tôi là mẹ thân sinh của nó, tôi nuôi nó hai mươi năm, nhưng nó lại dùng mạng sống để đe dọa tôi, ha ha ha” Dì cười một cách bi thảm, tâm tình bỗng nhiên trở nên kích động.

Dì ấy nhào đến, hai tay bóp lấy cổ tôi, mắt đỏ như máu: “Tại sao cậu không chết đi? Cậu hại con trai tôi, cậu hại cả nhà tôi, cậu là tiện nhân, nếu như cậu chết, con trai tôi sẽ không biến thành như vậy! Nó sẽ không như vậy, cậu có biết không! Là cậu, là cậu hại con trai tôi, là cậu đem con trai tôi hại thành như vậy! Là cậu!”

Dì ấy nói xong, bóp lấy cổ tôi bắt đầu đẩy về phía mép sân thượng, ngay lúc tôi cho rằng dì ấy sẽ đẩy xuống thì bản thân dì ấy lại nhảy xuống.

Tôi sợ hãi, lúc tôi có phản ứng kéo dì ấy lại thì đã không kịp nữa.

Ánh mặt trời từ trong tầng mây lộ ra ánh sáng yếu ớt, gió rất nhẹ.

Tôi đứng trên sân thượng, nhìn về nơi người lúc nãy còn đứng, giờ khắc này đã không còn một bóng người.

Linh hồn dường như đã không còn thuộc về tôi, dường như người vừa ngã xuống, không phải mẹ của Tô Chiêm, mà là tôi.

Cuối cùng cảnh sát dẫn tôi đi, tay lạnh như băng, còng tay còng vào cổ tay tôi cũng không có chút cảm giác nào.

Phía dưới toà cao ốc 18 tầng, Tô Chiêm đứng ở đó – bên cạnh thi thể huyết nhục mơ hồ (máu thịt be bét), anh không nhìn tôi, không nhìn bất cứ người nào, đáy mắt hoàn toàn tĩnh mịch.

Bởi vì lúc đó trên sân thượng chỉ có tôi cùng mẹ Tô Chiêm – hai người, vì vậy, tôi chính là kẻ tình nghi nhất. Nơi đó không có máy thu hình, tôi nói rằng tự dì ấy nhảy xuống, không ai tin tưởng, bao gồm cả Tô Chiêm.

Theo điều 232 luật hình sự TQ: Cố ý giết người, xử tử hình, tù chung thân hoặc là phạt tù từ 10 năm trở lên tình tiết giảm nhẹ, phạt tù từ 3 năm đến 10 năm.

Cuối cùng tôi không bị chịu hình phạt nào hết.

Lúc đi ra từ trong cục cảnh sát, một người xa lạ đem một phong thư giao cho tôi.

Bên trong, là cái đồng tâm kết kia.

Chúng tôi đi chùa gõ chuông nguyện ước xin hồng tuyến, tôi xếp thành đồng tâm kết đưa cho anh, anh trả lại cho tôi.

Từ đầu đến cuối, Tô Chiêm đều chưa từng xuất hiện.

Tôi không biết nguyên nhân tôi được vô tội, có thể là cảnh sát điều tra rõ ràng không phải tôi đẩy, có thể là Tô Chiêm...

Nhưng cũng đã không còn quan trọng, bởi vì Tô Chiêm không cần tôi nữa rồi.

Anh đem đồng tâm kết trả lại cho tôi, anh không cần tôi nữa....

Sinh mệnh vẫn đang tiếp tục, cuộn cuộn không ngừng giống như ngọn đuốc đang cháy, mà tôi cùng anh yêu nhau cũng đã kết thúc vào sáng hôm sau sau đêm Giáng Sinh.

Chúng tôi triệt để kết thúc rồi.

Sau này tôi lúc nào cũng nghĩ, nếu như ban đầu tôi không nhận lấy 4 triệu của mẹ anh, nếu như tôi không khiến cho Tô Chiêm cùng mẹ mình cắt đứt quan hệ, như vậy mẹ anh cũng sẽ không đến mức không kìm chế được nổi lòng mà nhảy lầu.

Như vậy, chúng tôi có phải là còn đang ở trong căn hộ nhỏ kia, mỗi sáng tỉnh dậy, thấy đầu tóc có chút ngổn ngang của anh, ánh mắt lim dim, sẽ cảm thấy rất hạnh phúc. Anh thường sẽ nhân lúc tôi nhìn anh mà dờ ra – anh sẽ hôn lên môi tôi một cái, sau đó, lưu luyến không rời, sau đó nữa thì chuyện gì xảy ra cũng không thể ngăn cản lại nổi, lại phát sinh “màn trình diễn” tối hôm qua.

Có thể thật sự qua rất lâu rồi, lâu đến nỗi tất cả mọi người cho rằng tôi đã buông xuôi rồi. Nhưng chỉ mình tôi biết, từ lâu anh “nảy mầm, mọc rễ” trong đáy lòng tôi rồi, trừ phi đem trái tim đào móc ra, không phải như vậy sẽ không thể quên được.

Qua mấy năm, tôi đối với anh đã không còn oán hận, lưu lại rất nhiều nhớ nhung. Tôi do dự rất lâu, mới tay run run nhấn số của anh, có thể bên kia nói rằng số này không còn tồn tại.

Một khắc đó tôi muốn khóc, nhưng cảm điện thoại lại nở nụ cười. Khi đó buổi tối, tôi đi trên đường, tôi không biết tôi khi đó cười đến đáng sợ bao nhiêu, mấy cô gái bên cạnh tôi hoảng sợ nhìn tôi một chút, bỗng nhiên chạy đi.

Chúng tôi không còn liên lạc với nhau.

Lần thứ hai nhìn thấy tên của anh, là ở trên TV, có “chó săn” chụp anh cùng minh tinh nổi tiếng nào đó có cử chỉ thân mật, hoài nghi bọn họ đang yêu nhau.

Biết rõ là tôi cùng anh là không thể nào, nhưng vẫn không khống chế được, liều mạng tìm kiếm tin tức liên quan hết anh.

Cũng là vào lúc này, tôi mới biết được thân phận của anh.

Vào lúc ấy, anh chỉ dăm ba câu nói với tôi cha mẹ anh là thương nhân, mà tôi cũng không hỏi kỹ.

Cha của anh là Tô Hạo Vũ, nhân vật truyền kỳ trong giới kinh doanh, tập đoàn Tô thị bao gồm điện tử, khoa học kỹ thuật, thương vụ, giải trí, mỹ phẩm và hơn mười lĩnh vực khác, công ty trải rộng toàn Trung Quốc, chi nhánh công ty ở Mỹ, Úc.

Tô Chiêm cũng không phải là một Phú Nhị Đại vô dụng, như hồi cấp ba, kết quả học tập của anh ưu dị (xuất sắc nhất), năng lực nổi bật.

Lúc tôi vất óc tám năm mới miễn cưỡng leo lên đến vị trí giám đốc tài vụ, anh đã sáng lập thương hiệu của chính mình, thành lập nhiều công ty gia đình.

Nhớ tới những năm đó, chúng tôi cùng nhau ăn cơm, ngủ cùng nhau trên một cái giường, tay trong tay xem phim, chúng tôi đã từng là người thân cận nhất của nhau.

Chỉ chớp mắt, anh đứng ở nơi mà mắt tôi không cách nào chạm đến, bề ngỗ thiên hạ.

Chúng tôi cũng không có bất kỳ quan hệ gì nữa.

Chuyện scandal của anh cùng minh tinh làng giải trí, đến danh viện phú hào, từ gái nước ngoài, đến gái lai Tây, đếm không xuể.

Cha không đánh bạc nữa, ông ấy cùng mẹ cùng nhau kinh doanh một cửa hàng nhỏ, Sở Sở mấy năm trước tham gia tuyển chọn người mẫu, đoạt giải quán quân, hiện tại trở thành nghệ sĩ nổi danh trong nước – là quân cờ của công ty giải trí. Tôi cũng từ một tên tài vụ nho nhỏ trở thành giám đốc tài vụ. Vào ngày lễ, chúng tôi một nhà lái xe đi ra ngoài du lịch.

Cuộc sống trải qua có tư có vị, chỉ là tình cờ nửa đêm tỉnh lại, hồi tưởng lại đêm hè nhiều năm trước, bầu trời sao kia, thiếu niên kia, tâm có chút đau.

Thời gian tám năm, tôi nghĩ tôi đã chạy đi, tôi không ôm bất kỳ hi vọng nào mà chỉ yên lặng quan tâm anh, nhớ anh. Chúng tôi từng có nhiều hồi ức như vậy, đủ để tôi nhớ lại cả đời.

Tôi đang yêu đương, lần này, là thật lòng.

Cùng một cô gái tiếp tân của công ty chúng tôi, tên là Trần Hân, so với tôi nhỏ hơn 4 tuổi, tóc buộc thành đuôi ngựa dài, cười lên trên mặt có hai lúm đồng tiền, rất đáng yêu.

Trần Hân là tình nhân trong mộng của rất nhiều nam đồng sự trong công ty chúng tôi, lúc chúng tôi công khai quan hệ rất nhiều nam đồng sự hâm mộ tôi.

Chúng tôi hẹn hò, xem phim, đi dạo phố, chúng tôi chưa bao giờ cãi nhau. Tôi dẫn Trần Hân về nhà, chúng tôi ngồi ở sofa xem TV, Trần Hân dường như tựa vào lưng ngực tôi, cười thật ngọt ngào.

Mẹ nói với Trần Hân: “Tiểu Hân, nếu như Tiểu Kiên dám bắt nạt con, con chỉ cần nói với dì, dì giúp con hả giận”

“Không có đâu dì, Tiểu Kiên đối với con rất tốt, con có bất kỳ yêu cầu gì, anh ấy cũng thoả mãn con, cùng với anh ấy, con cảm thấy con chính là nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời”

Cha tôi cũng không nhiều lời, nhưng có thể thấy, ông ấy cũng rất hài lòng về người con dâu tương lai này, mẹ tôi không phải chỉ thích, thường kéo nàng nói chuyện riêng.

Ngoại trừ Sở Sở.

Từ khi tôi đem Trần Hân về nhà, Sở Sở vẫn mặt lạnh.

Tại nơi làm việc “sờ soạn lần mò” nhiều năm như vậy, tôi cũng không giống như thời học sinh ngưỡng chừng như vậy, thấy nó mặt lạnh, tôi trêu nó: “Sở Sở, bạn trai em bắt nạt em hả?”

Sở Sở thích nói giỡn, bình thường luôn là một bộ dạng không đứng đắn, hôm nay nghiêm túc hiếm thấy, nó hỏi tôi: “Ca, anh thật sự yêu Trần Hân sao?”

Vấn đề này hỏi tôi.

Tôi thích Trần Hân, nàng vừa đẹp lại vừa hiền lành, cô gái như thế ai sẽ không thích chứ? Còn nói tôi không thích nàng cũng không thể cùng nàng yêu đương sao?

Thế nhưng là yêu sao?

Tôi không biết.

“Ca, anh thật sự quên Tô Chiêm sao?” Hỏi xong câu này, mắt Sở Sở liền đỏ, tôi không hiểu, tôi cũng không khổ sở, nó khóc cái gì?

Cha, mẹ, tất cả mọi người, ngoại trừ Sở Sở, bọn họ không biết tôi đã từng yêu một người đến mức khắc sâu như vậy.

Tôi vẫn như cũ – trầm mặc, ngoại trừ trầm mặc, tôi không biết mình còn có thể làm cái gì.

Tâm tình Sở Sở tan vỡ, không chừa đường lui nói: “Anh không biết, để em nói cho anh biết. Tám năm qua, nhìn bề ngoài anh so với trước đây ưu tú hơn, có chủ kiến hơn, lợi hại hơn. Thế nhưng anh căn bản không có linh hồn! Nhiều năm như vậy, em chưa từng thấy anh cười một cách chân tâm! Như anh vậy, trong lòng chứa người khác, nhưng cùng Trần Hân cùng nhau, anh xứng đáng với ai? Anh có lỗi với Tô Chiêm, có lỗi với Trần Hân, càng có lỗi với bản thân mình!”

Trong lời nói của nó, tôi xấu hổ đến nói không ra lời.

Tôi như vậy, xứng đáng với ai?

Thế nhưng, tôi không thể đưa ra lời chia tay, tất cả mọi người cũng nhìn ra được, Trần Hân là thật tâm thích tôi, tôi không thể như thế với nàng.

Tôi nói: “Trần Hân rất tốt, anh sẽ thử yêu nàng”

Còn người kia đã đi mất, tôi nghĩ, tôi nên học cách lãng quên.

21. Chương 21: Gặp Lại

Thời điểm đầu xuân, Trần Hân kêu tôi cùng nàng tham gia lễ cưới của một người bạn.

Người bạn kia của nàng là một luật sư cũng rất nổi danh, cưới chính là con gái của lão tổng công ty nào đó, lễ cưới rất phô trương, khách mời cũng là những nhân vật có tên tuổi. Tôi biết công việc bây giờ của tôi rất

cần những mối quan hệ. Mượn tiệc rượu, tôi cùng bọn họ trò chuyện, uống rượu, trao đổi danh thiếp, hiện tại tôi so với trước đây khôn khéo hơn rất nhiều, rất nhanh đã hoà mình cùng bọn họ.

Trang phục của Trần Hân rất đẹp, nàng kéo tay tôi, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào, chúng tôi đứng chung một chỗ, đưa tới rất nhiều ánh mắt hâm mộ của những người xung quanh.

“Ô tổng!”

“Ô tổng đến rồi, nhanh nhường một chút!”

Vào lúc ấy, ở cửa có chút rối loạn, chủ sự ra giải quyết rối loạn, ngay cả chú rể cũng buông tay cô dâu ra, nhanh chân hướng về cửa.

Rất nhanh, đám người chen chúc kia từ từ tách ra, nhường ra một lối đi, năm sáu vệ sĩ cầm theo lễ vật đi vào, sau đó, đại nhân vật lên sân khấu.

Áo sơ mi màu đỏ thắm, quần tây đen may vô cùng vừa vặn, tóc nâu chỉnh tề được vuốt ra sau, không có bất kỳ sợi rối nào. Chân thon dài thẳng tắp, so với mọi người ở đây cao hơn một cái đầu, ở đám người vô cùng nổi bật.

Chú rể đi tới cười nói: “Ô tổng, thật không ngờ ngài sẽ đến, Ô tiên sinh gần đây có khoẻ không? Làm phiền Ô tổng thay tôi hỏi thăm một tiếng”

Đại nhân vật khoé môi giương lên nụ cười: “Cha tôi thân thể rất tốt, ông ấy gần đây nghỉ ngơi ở đảo Bali, đa tạ Lưu tiên sinh quan tâm”

“Hôm nay là Ngày Đại Hỉ của Lưu tiên sinh, tôi thay mặt cha tôi, chúc Lưu tiên sinh trăm năm hảo hợp”

Nói xong, anh đem kính sâm màu đỏ sậm tháo xuống.

“Đa tạ, đa tạ, Ô tổng nhanh vào chỗ”

Từ lúc anh lấy kính sâm xuống, ánh mắt của tôi liền không thể rời khỏi anh, người ở bên cạnh nói cái gì, làm cái gì, trong đầu một mảnh ong ong, tôi không nghe được.

Tôi không ngờ lại gặp phải Ô Chiêm ở nơi này.

Trong tám năm nay, mỗi một lần nhìn thấy anh, đều là trên TV hay qua báo chí.

Có thể như bây giờ nhìn thấy người thật của anh, tôi căn bản nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

“Ô tổng, đây là bằng hữu của tôi – Trần Hân, vị này chính là bạn trai nàng, Vân Lạc Kiên – giám đốc tài vụ công ty Hằng Nguyên”

“Vị này chính là Ô tổng, chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Tô thị”

Lấy lại tinh thần, Ô Chiêm đã đi tới trước mặt tôi.

“Vân quản lý, rất hân hạnh được biết cậu, tôi là Ô Chiêm”

“Xin chào...”

Tôi run rẩy đưa tay ra, bắt tay tượng trưng với anh một lúc, sau đó thả ra. Chú rể tiếp tục đi giới thiệu người khác làm quen với anh, anh không quay đầu lại nhìn tôi một chút nào nữa.

Mấy trăm người trong khách sạn, không có ai biết tôi đã từng, không có ai biết tôi cùng Ô Chiêm quen biết, không có ai biết tôi cùng Ô Chiêm đã từng có nhiều chuyện như vậy, không có ai biết chúng tôi đã từng là người thân mật nhất của nhau.

Gặp nhau lần nữa, anh đã không còn quen biết tôi.

Tô Chiêm, em không biết anh đối với em lại hận đến mức này. Thân phận bằng hữu hay là đồng học cũng không cho em sao.

Người xa lạ.

Hoá ra, chúng tôi đã là người xa lạ rồi.

“Tiểu Kiên, uống ít chút” Chén rượu trống không trước mắt, Trần Hân ở bên cạnh tôi lo lắng nhìn tôi.

Tôi an ủi, cười cười với nàng: “Không có chuyện gì, chút rượu này, anh sẽ không say, ngày hôm nay anh cao hứng!” Tôi lại đổ đầy rượu, bưng chén rượu lên nâng cốc uống sạch.

Trong cổ họng đau rát, toàn bộ dạ dày dường như thiêu cháy, ân, cảm giác này được, như vậy sẽ không cảm giác thấy đau lòng nữa.

“Tài xế nhà em đến đón em, anh nên cùng em về thôi” Một lát sau, Trần Hân lại nói.

Tôi phát tay một cái: “Em đi về trước đi, anh chơi một chút nữa, ngày hôm nay bằng hữu nhiều, cao hứng, ha ha ha, Tiểu Hân em đi về trước, không cần lo lắng cho anh ha”

“Em đi đây, anh uống ít thôi”

“Ân, đi đi” Tôi hướng nàng phát tay một cái.

Trần Hân đi rồi, tôi đứng lên đi vào phòng rửa tay, thấy đồ vật bắt đầu đảo quanh, đầu nặng chân nhẹ, lập tức té ngã ở cửa phòng rửa tay.

Đại khái là chất rượu làm tê dại thần kinh, té rất nặng nhưng tôi không cảm thấy đau, tôi vịn tường đứng lên đi tới bên bồn, bắt đầu ói ra.

Cảm giác như đem mật ói ra ngoài, thân thể mới tốt lên một chút, mở vòi nước ra, tôi hứng nước rửa mặt, để đầu óc tỉnh táo hơn một chút, sau đó chuẩn bị về nhà.

Trên mặt có nước, mơ mơ màng màng nhìn thấy bên cạnh có người, tôi cho là hân cũng là đến rửa tay, nghiêng người sang tránh hân.

Nhưng hân không có rửa tay, cứ như vậy đứng bất động, tôi ngẩng đầu lên, sau đó bước chân cứng đờ.

Ánh mắt Tô Chiêm không né không tránh, liên tục nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi sợ hãi đến muốn tông cửa xông ra nhưng lại muốn nhìn anh, chỉ nhìn một chút thôi, để tôi biết anh vẫn tốt, vậy là đủ rồi.

Nhìn nhau không nói gì.

Nhìn một lúc, tôi dời ánh mắt, quay người chuẩn bị rời đi.

Một cánh tay chặn đường đi của tôi lại.

“Tô Chiêm...” Tôi sức lực không đủ gọi anh.

“Đi theo tôi” Dứt lời anh lôi tay tôi, không cho phản kháng, lôi tôi, một đường ra khỏi khách sạn, sau đó đem tôi ném vào trong xe của anh.

Anh khởi động xe, một đường tốc độ xe rất nhanh, tôi không biết anh muốn mang tôi đi nơi nào, cũng không dám hỏi.

Xe chạy chừng nửa giờ mới dừng lại, anh mở cửa xe, đem tôi kéo đi.

Nghĩa địa!

Đêm tối bao phủ sân mộ to lớn, mượn ánh sáng trắng bệch của đèn đường, một hàng mộ dài ngay ngắn đầy quỷ dị khiến lòng tôi bắt đầu sợ hãi.

Gió đầu xuân còn mang theo chút lạnh giá của mùa đông, lúc tôi ra khỏi khách sạn chỉ mặc áo sơ mi, lạnh đến mức run cầm cập.

Tô Chiêm căn bản không quan tâm những chuyện đó, anh thô lỗ kéo cánh tay của tôi, đem tôi dắt đến trước một tấm bia mộ.

Dựa vào đèn đường, tôi thấy rõ dòng chữ cùng bức ảnh trên tấm bia mộ kia, là phần mộ của mẹ..mẹ anh.

Sống lưng phát lạnh, có một dự cảm không tốt...

Anh mang tôi tới làm cái gì? Để tôi xưng tội? Xin lỗi? Tôi cảm thấy không đơn giản như vậy. Có thể một giây sau anh sẽ từ y phục móc ra một cây dao, giết chết tôi, chôn cùng mẹ của anh.

Anh vẫn không mở miệng, tôi sức lực không đủ hỏi: “Anh dẫn tôi tới nơi này làm gì?” Vừa mở miệng, mới phát hiện thanh âm của mình đã khàn khàn.

Anh không hề trả lời, bỗng nhiên một cước đá vào đầu gối của tôi, rất mạnh. Tôi vô cùng đau, hai chân trong nháy mắt mất đi khí lực, quỳ gối trước bìa mộ.

Anh ở bên cạnh tôi, không nói một lời, chỉ đứng. Cả người toả ra khí tức so với gió lạnh còn lạnh lẽo hơn.

Nhớ lúc trước, tôi làm càn cỡ nào, đúng là cậy sủng mà kiêu. Rõ ràng ở phòng của anh, dùng đồ vật của anh, xài tiền của anh, còn cả ngày coi chính mình là Vương tử. Mỗi ngày cãi nhau với anh, kêu anh làm cơm, rửa chén, quét dọn vệ sinh. Coi anh là gã sai vặt, anh lẽ chộc tôi không vui, tôi còn giở tính trẻ con, kêu anh mua kem đến dỗ tôi. Anh không nghe lời của tôi, tôi sẽ nổi giận, sau đó cùng anh cãi nhau, dùng ôm gối ném anh, đem phòng khách ngăn nắp làm thành hỗn loạn, còn kêu anh thu dọn.

Anh đều là thuận theo tôi, theo tôi, tôi muốn cái gì, anh cũng thoả mãn tôi. Anh rất kiên trì, tâm tư cẩn thận, so với nữ nhân còn ôn nhu hơn. Anh chưa bao giờ nổi nóng với tôi, bị tôi lải nhải làm phiền thì nhiều nhất cũng chỉ nhào đến, đem tôi đặt lên giường, hôn tôi đến hô hấp không thông, tâm lực mệt mỏi.

Bây giờ Tô Chiêm ở trước mặt tôi, sẽ chỉ làm tôi cảm thấy sợ sệt, là hoảng sợ toả ra từ đáy lòng.

Tôi nghĩ, coi như anh hiện tại giết chết tôi, tôi cũng sẽ không oán giận, chết rồi xong hết mọi chuyện, dù sao cũng tốt hơn giờ khắc này dài dòng dầy vò.

Anh ngồi xổm xuống, lễ phục đắt giá một có chút nhăn nheo cũng không có, anh sống bằng cách “rung trời chuyển đất” giới kinh doanh, là quý tộc đứng ở đỉnh đầu Kim Tự Tháp, nhưng giờ khắc này dường như là ma quỷ trong Địa ngục, tà khí đến mức làm cho người khác kinh hãi.

Anh không mở miệng, chỉ là nhìn chăm chăm tôi, anh đưa tay nắm cầm của tôi, đem mặt của tôi chuyển hướng về phía anh.

Tôi bất thiên bất ý đón nhận ánh mắt của anh, mạnh mẽ nhìn anh, dường như muốn đem anh ăn lấy.

Tôi biết tôi là người đến chết không đổi, người khác là không thấy quan tài không nhỏ lệ, tôi là thấy quan tài cũng không rơi lệ.

Sau đó tôi luôn nghĩ, nếu như bây giờ đối với anh tỏ vẻ yếu thế, nói xin lỗi cùng anh, có thể anh cũng sẽ đối với tôi nhân từ hơn một chút.

Dùng sức mười phần nắm lấy cằm tôi, mặt không thay đổi nhìn tôi, tôi cảm thấy rõ ràng hơn trên da có chút đau đớn, ngay lúc tôi cho rằng anh bóp nát cằm tôi thì anh buông tay ra.

Tôi đang muốn thở một hơi, anh bỗng nhiên giương lên cánh tay, tiếp theo là hai bàn tay vô cùng tàn nhẫn.

Trong nháy mắt tôi ngửi thấy mùi máu tanh, đón lấy, hai gò má truyền đến cảm giác đau rát.

Tôi nhìn chăm chăm bức ảnh trên mộ bia, trong mắt không có chút nước mắt nào, một khắc đó chính là tê dại.

Rất nhiều hồi ức vào đúng lúc này như là phim truyền hình trình diễn trong đầu của tôi.

Đêm mưa năm hai Đại học, anh từ A đại bay về, chất vấn tôi tại sao chia tay? Mưa đêm đó vô cùng lớn, khắp toàn thân anh đều ướt đầm, anh cầm cái đồng tâm kết kia mà tôi đưa cho anh, tay đang run rẩy, anh khẩn cầu tôi, không muốn chia tay! Giọng nói của anh nhỏ bé như vậy, ánh mắt của anh bi thống như vậy. Thân thể anh đơn bạc (phong phanh) như vậy, lại đứng trong mưa lâu như vậy, ngày đó anh khẳng định sẽ sốt. Anh sao lại ngốc như vậy, không phải là chia tay rồi sao? Chia tay thì cứ chia tay, thoải mái một chút có phải tốt hơn không? Tại sao có thể có người ngốc như vậy?

Đêm Giáng sinh tám năm trước, tôi làm thêm về muộn, anh tới đón tôi, chúng tôi cùng nhau đi bộ về nhà.

Tuyết đêm đó không có lạnh chút nào, chúng tôi cùng vây quanh một cái khăn quàng cổ, rất gần, anh đem tôi ôm vào áo khoác của mình, rất ấm áp.

Trong tay tôi cầm quà anh tặng, món quà 99 tầng mà đồng sự vô cùng ước ao, những quả táo được đóng thành tầng vô cùng đẹp đẽ, một đường oán trách thật là mắt mặt. Cũng không phải con gái, yêu thích lãng mạn, tôi một nam nhân, cầm thứ này, thật mắt mặt, thật là mắt mặt, mắc cỡ chết người a!

Tuyết càng rơi càng lớn.

Chúng tôi đi trên lối đi bộ không một bóng người, đi tới đi tới, không cẩn thận, đã đến bạc đầu.

22. Chương 22: Dẫn Vật

Gió lạnh đem tâm tư của tôi kéo về.

Trời rất tối, rất nhiều mây, trong nghĩa địa mênh mông chỉ có tôi cùng anh.

Trên mặt là cảm giác nóng rát hoà cùng đau đớn, đầu gối do mới bị đá vào nên bắt đầu đau nhói, lạnh lẽo, từ từ mất đi tri giác.

Trên núi vào ban đêm gió rất lạnh, tôi ôm chặt hai tay, vẫn lạnh đến mức run rẩy.

Đêm mưa đó – sẽ phát cáu, sẽ tức giận, sẽ đau lòng, sẽ quan tâm tôi – Tô Chiêm, đã nương theo nước mưa đêm hôm đó bốc hơi rồi.

Và đêm Giáng sinh đó, bên trong tuyết tôi cùng anh tựa sát vào nhau mà cất bước, chỉ là một giấc mộng của tôi.

Tôi nhắm mắt lại, có linh cảm chính mình sẽ chết cồng ở nơi này, bỗng nhiên trên người cảm thấy ấm áp.

Tôi khiếp sợ ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, giờ khắc này anh chỉ mặc một cái áo sơ mi, còn áo khoác của anh khoác ở trên vai của tôi.

Đây là thứ tôi hoàn toàn không đoán trước được, thậm chí nghĩ cũng không dám nghĩ tới chuyện này!

Lúc tôi còn đang không có phản ứng, anh lại cầm lấy tay tôi kéo tôi dậy.

Chân đã hoàn toàn mất đi tri giác, không đứng vững, lại quỵ xuống.

Một giây sau, thân thể bỗng nhiên được nâng lên không, cả người tôi được anh bế lên.

Tôi thụ sủng nhược kinh: “... Thả tôi xuống, tự tôi có thể đi...”

“Câm miệng!”

Tôi ngậm miệng lại, không dám lên tiếng nữa.

Trong lòng ngực của anh rất ấm áp, mịa nó ở trên bả vai của anh có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập của anh, tiếng hít thở, rất an tâm.

Từ nghĩa địa đến trước xe anh, cự ly chỉ tốn tầm mấy chục giây. Được rồi, tôi không tham lam, ấm áp như vậy, hạnh phúc như vậy, đã đủ rồi.

Anh mở cửa xe ra, đem tôi ném vào chỗ ngồi ở phía sau xe, sau đó khởi động xe.

Xe dừng bên cạnh một khách sạn, anh vẫn như trước không cho tôi quyền lợi được mở miệng lựa chọn, trực tiếp đem tôi chặn ngang ôm lấy và đi.

Tiến vào gian phòng trong khách sạn, anh đem tôi ném lên trên giường. Quay người khóa cửa, chậm rãi đi tới chỗ tôi, từng bước từng bước, tràn đầy áp bức.

Máy điều hòa bên trong xe lúc này có chút ấm áp, chân của tôi cũng chậm chậm khôi phục tri giác, tôi nhìn anh từng bước một tới gần, sợ đến mức lui về phía đầu giường.

Hắn cởi bỏ ca-ra-vat, mở khuy áo, nhào tới phía tôi, không nhanh không chậm, tôi không cách nào chống cự.

Áo khoác, áo sơ mi, quần... Từng món từng món một rời khỏi người.

Không có bất kỳ công tác chuẩn bị gì, trực tiếp thẳng tiến, tôi đau gần như chết đi sống lại.

Anh không chờ tôi thích ứng, lại bắt đầu tùy ý chuyển động.

Dạ dày nóng như lửa đốt, đau đớn khiến tôi cuộn thân thể mình lại, ôm bụng. Trên người bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, tôi cắn chặt hàm răng, không để cho mình phát ra chữ nào.

Đau! Gò má đau, đầu gối đau, dạ dày đau, nơi bị xé rách càng đau, tôi dường như bị đau đớn dần vạt đến chết.

Anh làm một lần, nâng cầm tôi lên, nhìn chăm chăm lấy tôi, tựa hồ nhận ra tôi có gì đó không đúng, đứng dậy khoác áo ngủ đi ra ngoài.

Tiến vào lần nữa trong tay có thêm một chén nước, hai hộp thuốc, là thuốc đau dạ dày.

Anh đem thuốc lấy ra hai viên, đưa cho tôi, ra lệnh: “Uống đi”

Tôi tiếp nhận thuốc, thuận theo anh – ngoan ngoãn uống, nước nóng, còn có chút hơi nóng tỏa ra, nhưng không làm bỏng miệng.

Tôi uống hai ngụm nước, viền mắt trong nháy mắt có chút mơ hồ.

Tô Chiêm, như vậy, anh là đang quan tâm em đúng không?

Uống thuốc, dạ dày tốt hơn một chút.

Trong nháy mắt thành như vậy, tôi thật sự cho là anh sẽ bỏ qua cho tôi, cũng có thể là không. Anh chờ tôi không hề khó chịu, lại ép đến, kéo chân tôi ra, bắt đầu một màn dần vạt mới.

Đêm dài, dần vạt vẫn không thôi.

Thẳng đến hiện tại tôi mới thật sự hiểu, Tô Chiêm đúng là đã từng đối xử quá tốt với tôi rồi.

Cho tới lúc anh không còn tốt với tôi, tôi ngay cả khí lực chống đỡ đều không có.

Buổi tối ngày hôm ấy tôi không về nhà, Tô Chiêm đem tôi đè trên giường, làm một lần lại một lần, mãi đến khi tôi mất đi ý thức.

Ngày hôm sau, tôi bị vết thương trên người làm đau nên tỉnh lại, khắp toàn thân từ trên xuống dưới dường như bị xe nghiền ép, di chuyển ngón tay cũng đau như kim châm vào.

Thế nhưng tôi phát hiện trong cơ thể mình đã được vệ sinh qua, còn bôi thuốc mỡ. Dạ dày không còn đau, đau đớn trên mặt cơ hồ không còn cảm giác được, chân cũng đã khô phục tri giác.

Tô Chiêm từ lâu đã ăn mặc chỉnh tề, còn chuẩn bị bữa sáng, đứng bên cửa sổ, tinh thần đáng vẻ đều rất tốt.

Thấy tôi tỉnh rồi, anh bưng cháo đi tới, dùng muỗng múc một ít cháo đút cho tôi. Tôi không muốn để ý đến anh, tiếp tục chải tóc, tự mình bắt đầu mặc quần áo.

“Em tối hôm qua uống nhiều rượu như vậy, sáng nay nếu không ăn gì, sẽ lại đau dạ dày” Anh bỗng nhiên nói.

Tôi ngẩng đầu ngơ ngác nhìn anh, hoàn toàn không thể tin vào tai của mình, anh mới vừa mới vừa nói cái gì? Anh...là quan tâm tôi sao?

Anh lại thử đút tôi, tôi không chịu được anh bỗng nhiên đối với tôi tốt như vậy, không chịu được anh ôn nhu, anh quan tâm, tôi sợ tôi sẽ khóc.

Tôi vội vàng đoạt lấy cái muỗng: “Tự tôi ăn”

Miệng lớn ăn cháo, chớp mũi chua xót đến khó có thể hô hấp. Rất nhanh tầm mắt mờ hồ, có lẽ là cháo quá nóng, có lẽ là nước mắt, tôi không biết.

Tôi nghe theo lời anh ăn xong cháo, anh cười rất đẹp.

Sau đó, anh đem một đồng bức ảnh ném tới trước mặt của tôi.

Tôi dường như bị người vào một bồn sấm đầy băng, trong nháy mắt lạnh từ đầu đến chân.

Bức ảnh quá rõ ràng, chỉ là nhân vật chính không phải mình tinh hay nghệ sĩ nào đó, mà là tôi cùng anh. Bức ảnh được chụp đến mức vô cùng vi diệu (khéo léo), mặt của tôi lộ hết còn anh chỉ lộ ra thân thể. Bất luận người nào đều có thể nhìn ra, nhân vật chính trong cảnh giường chiếu này chính là tôi, cùng tôi phát sinh quan hệ là một nam nhân, hơn nữa tôi còn dè.

Bức ảnh một khi lộ ra ngoài, danh tiếng, vị trí, chức vị tôi phấn đấu nhiều năm sẽ mất đi. Không chỉ có như vậy, cha tôi mẹ tôi, bạn gái tôi, tất cả mọi người sẽ biết, bọn họ sẽ coi tôi là quái vật, gia đình an ổn ôn hòa của tôi từ đó sẽ bị quấy rối.

Tô Chiêm vẫn đang cười, cười đến đẹp đẽ như vậy, lại làm cho lòng tôi từng cơn phát lạnh.

Tôi phát hiện mình thật khờ, lại vẫn cho là anh quan tâm tôi?

“Anh đến cùng muốn thế nào?” Tôi hỏi anh.

Anh đem điện thoại di động của tôi cầm tới, lúc đưa tới có thêm một dãy số của anh, anh nói: “Sau này, mặc kệ lúc nào, tôi gọi điện thoại cho em, em nhất định phải lại đây, bằng không...Em cũng không muốn những hình này công bố ở trên internet chứ?”

“Anh...” Tôi nắm chắc nắm đấm, ức chế phẫn nộ, không thể ra sức.

Người trước mắt này, anh gọi là Tô Chiêm, anh đã không còn là Tô Chiêm của tôi.

Tôi xin nghỉ một ngày, tình huống này hiện tại nếu như đi đến công ty nhất định sẽ bị người khác phát hiện. Tôi mua thuốc mỡ, ngày hôm sau tình huống tốt hơn một chút mới như thường lệ đi làm.

“Vân quản lý, nghe nói cậu sinh bệnh sao? Khá hơn chút nào chưa?” Đồng sự quan tâm thăm hỏi.

Tôi tỏ ra bình thường cười nói: “Uống nhiều rượu, đau dạ dày, đã không có chuyện gì nữa”

Sau khi hàn huyên, bắt đầu làm việc.

Vào bữa trưa, tôi đang chuẩn bị đến nhà ăn công ty, bỗng nhiên nhận được điện thoại của anh.

“Ra ngoài cùng tôi ăn cơm, tôi đang ở quán ăn đối diện công ty của em”

Tôi ở nhà ăn công ty mười phút là có thể ăn xong, đi ra ngoài cùng anh ăn cơm, khẳng định lại muốn dẫn vật tôi mấy tiếng.

“Ngày hôm nay tôi rất bận, hôm nào khác được không?” Tôi thật sự bận, ngày hôm qua xin nghỉ, công việc hai ngày toàn bộ gộp vào ngày hôm nay, nhưng mà Tô Chiêm cũng không quản những thứ này.

“Vậy là em muốn tôi bây giờ đăng những bức ảnh kia lên internet sao?”

Trong tay hần có yếu điểm của tôi, tôi ngay cả quyền lợi cự tuyệt cũng không có.

Tôi cắn chặt hàm răng: “Tới ngay”

Đi đến phòng ăn, ghi danh, nhân viên phục vụ dẫn tôi đi tới một căn phòng riêng ở lầu hai: “Tô tổng đang ở bên trong, Vân tiên sinh xin mời”

Tôi đi vào mới phát hiện căn phòng nhỏ này xa xỉ quá độ, quả thực có thể so với văn phòng ông chủ. Nha đúng rồi, tôi thiếu chút nữa đã quên mất, phòng ăn này, vốn là sản nghiệp trên danh nghĩa của anh, tôi cười khổ.

“Lại đây” Anh ngoắc ngoắc tay, tôi như chó con ngoan ngoãn đi tới. Không, tôi ngay cả chó con cũng không bằng, chó con còn có thể ngoắc ngoắc cái đuôi, còn tôi chỉ có thể mặt lạnh.

Tôi ngồi đối diện anh, anh vô cùng không hài lòng, dùng ngón tay chỉ chỉ vị trí bên cạnh anh.

Hiện tại anh là lão đại, một ngón tay là có thể đem tôi ép chết, tôi do dự, cuối cùng vẫn qua ngồi bên đó.

Mới vừa ngồi xuống, môi của anh liền ép tới, không cho phản kháng, cướp đoạt, tìm lấy, xâm chiếm. Tôi không dám phản kháng, cũng không thể phản kháng, như một khúc gỗ tùy ý để anh hôn.

Anh híp mắt nhìn tôi một hồi, bắt đầu cởi y phục của ta y phục của tôi, cắn xé trên da tôi, lưu lại một dấu màu đỏ. Tay anh sờ lên thắt lưng của tôi, tôi bắt đầu phản kháng kịch liệt, nhưng vẫn không có tác dụng.

Vết thương còn chưa khép lại lần thứ hai bị xé rách, tôi đau đến run rẩy cả người, cắn chặt hàm răng, không để cho mình phát ra âm thanh.

Mắt tôi ướt ướt, anh còn không chịu dừng, một hồi so với một hồi dùng sức, tôi khàn khàn cổ họng hỏi anh: “Tại sao... Tại sao phải đối với tôi như vậy...”

“Trả nợ” Anh lạnh lùng phun ra hai chữ.

Sau khi làm xong, mặc quần áo tử tế, Tô Chiêm ấn lên chuông cửa. Rất nhanh có cô hầu đem đồ ăn vào, anh ăn say sưa ngon lành, còn tôi ăn không vô.

“Tôi đi” Nhìn anh không mở miệng, tôi cho rằng anh ngầm đồng ý cho tôi đi.

Tôi chỉnh quần áo lại, đứng dậy muốn đi, hai cái chân dường như đã không phải là của tôi. Tô Chiêm không nhìn tôi, chuyên tâm cắt bỏ bớt tết. Tôi chậm rãi đi tới cửa, rút cục vẫn té lăn trên đất.

“Thỏa thuận hợp tác buôn bán, không có vấn đề, bây giờ bắt đầu nói chuyện đi.”

Tô Chiêm như là biến ra ảo thuật – lấy ra một xấp tài liệu.

Tôi lại ngây người, buổi chiều tôi xác thực muốn đi đàm luận thỏa thuận hợp tác buôn bán cùng công ty Đức Thắng, đối phương nói có chỉ định người, đến lúc đó sẽ liên hệ với tôi, nhưng tôi không nghĩ tới người kia là anh.

23. Chương 23: Bạn Tình

Tôi lại từ từ di chuyển trở lại, tôi ngồi đối diện anh, bắt đầu đàm luận thỏa thuận.

Chi tiết nhỏ nói xong, Tô Chiêm mở miệng trước: “35%, không thể nhiều hơn”

Tôi cũng hút một ngụm khí lạnh, ông chủ kêu tôi đoạt 45% trở lên, anh một hơi liền buộc thấp như vậy.

Tôi nói: “Chia đôi, không phải vậy công ty chúng tôi sẽ tìm những công ty khác”

“Chia đôi?” Em đang ở đây chọc cười tôi sao? Công ty của các em mới khởi sắc, không chắc ngày mai lại đóng cửa rồi. Còn nữa, hiện nay trong nước, các em có thể tìm tới công ty nào so với tập đoàn Tô thị có điều kiện tốt hơn mà lại đồng ý hợp tác với công ty các em chứ?

“Anh đừng khinh người quá đáng!” Tôi nói.

Anh cười: “Tiểu Kiên, tại chức đánh trận nhiều năm như vậy, không ngờ em còn có thể ăn nói ngây thơ như vậy? Anh nể tình chúng ta quen biết mới cho 35%”

Trong lúc tôi gọi điện thoại xin chỉ thị của ông chủ, nói tình huống cụ thể, không nghĩ tới ông chủ đối với 35% cũng vô cùng thỏa mãn.

“Tiểu Kiên, cậu quá tuyệt vời, lúc trước tôi gọi tổng giám đi, đối phương cũng không muốn cùng chúng ta đàm luận. Nhanh, đem hợp đồng ký đi, 35% cũng được, cùng những công ty khác hợp tác 50% cũng chưa chắc bằng hợp tác cùng công ty họ 35% đó, chờ hợp đồng ký xong, cuối tháng tôi sẽ thưởng cho cậu”

“Cảm ơn ông chủ, đây là việc tôi phải làm”

Cúp điện thoại, Tô Chiêm chậm rãi đi tới trước mặt của tôi: “Tôi giúp em có được tiền thưởng, em có phải là nên có biểu hiện gì đó chứ”

“Tôi...” Tay anh thuận theo cổ tôi, chậm rãi tiến vào trong y phục. Lại chậm rãi đi xuống, lúc ngón tay khô khốc luồn vào quấy phá vết thương tôi không có chuẩn bị tâm lý, đau đến “Hưm” một tiếng.

Anh cúi đầu chậm rãi tới gần tôi, trong mắt biểu hiện nhu hòa hơn rất nhiều: “Đau cũng không nói sao? Tôi thực sự cho rằng em đã triệt để trở thành tâm địa sắt đá rồi chứ”

Hiếm thấy, lần này, anh lại buông tha cho tôi.

Vào lúc này cũng đến lúc tan việc, tôi không có trở về công ty mà trực tiếp về nhà.

Trần Hân ở nhà tôi, tôi vừa vào cửa, nàng liền vội vã chạy tới, lo lắng nói: “Anh vẫn tốt chứ? Dạ dày còn đau không?”

“Uống thuốc, tốt hơn nhiều rồi”

Đi tới phòng khách, mẹ của tôi ngữ trọng tâm trường nói: “Tối hôm qua Trần Hân gọi điện thoại cho con, vào lúc ấy con ngủ đến mức ngay cả mẹ con tên họ là gì đều không biết? Được bằng hữu của con tiếp nhận, cũng hên là nam nhân, nếu như nữ nhân, con xem mẹ đánh chết con” Tôi ngẩn người, không trách tối hôm qua tôi không về, hôm nay cũng không thấy điện thoại từ nhà gọi đến, hóa ra là Tô Chiêm giúp tôi giải quyết rồi.

“Tối hôm qua con ở nhờ trong nhà người khác hả? Mẹ nói con lớn rồi còn đi làm phiền người khác, ngày hôm qua lúc Tiểu Hân rời đi con cũng nên đi cùng nó. Cái gì cùng bằng hữu uống rượu vui vẻ, muốn vui vẻ cũng không thể không quan tâm thể của mình a. Cũng hên người bạn này của con có lòng tốt, không phải vậy con say ngất ngây trong đó, căn bản không ai quan con!”

Mẹ của tôi mắng tôi một trận, Trần Hân ở bên khuyên lơn: “Bá mẫu, quên đi, Tiểu Kiên cũng không phải cố ý”

Khuyên nửa ngày, mẹ của tôi rốt cục cũng bớt giận, nói rằng: “Tiểu Hân đợi con một ngày, đợi lát nữa cùng nó đi ra ngoài dạo phố, xem phim đi”

“Àn”

Ăn cơm tối xong, tôi lái xe chở Trần Hân đến cửa hàng, cùng nàng đi dạo một chút, mua mấy bộ quần áo, sau đó xem một bộ phim. Mười giờ, tôi đưa Trần Hân về nhà, lúc lái xe về nhà mình, tiếng chuông đặc biệt kia lại vang lên.

“Bây giờ đến số 27 biệt thự Thiên Cảnh” Lại là mệnh lệnh không chút tình cảm.

Tôi nói: “Tô Chiêm, bây giờ là buổi tối, tôi phải về nhà”

“Tôi nói rồi, mặc kệ lúc nào, tôi kêu em tới, em nhất định phải tới”

Ngữ khí của anh lạnh lùng: “Tôi cho em 20 phút, chưa thấy người, bức ảnh sẽ lập tức được lan truyền trên internet”

Tôi nắm chắc vô lăng, tôi muốn mắng to: “Anh dê tiện, anh vô liêm sỉ, anh nham hiểm tiểu nhân làm chuyện mờ ám, có bản lĩnh quang minh chính đại đến làm trận quyết đấu!”

Nhưng cuối cùng tôi cái gì cũng không làm được, sau mười tám phút, tôi chạy tới số 27 biệt thự Thiên Cảnh. Quản gia mở cửa cho tôi, khẩu khí rất ôn hòa: “Vân tiên sinh sao? Tô tiên sinh chờ ngài ở lầu hai”

“Được rồi, cảm ơn”

Trên ghế salông lầu hai, anh đứng là chờ tôi, anh tắm rửa sạch sẽ, mặc áo tắm, nhàn nhã ngồi trên salông, nhìn thấy tôi, lạnh lùng ra lệnh.

“Cởi. Toàn bộ”

Không phải là làm sao? Tôi cười tự giễu, cởi từng mảnh y phục của mình. Anh đem tôi ép trên ghế salông, thoảng cái đã xuyên qua “cúc” của tôi, tôi không lên tiếng, cắn chặt môi.

Anh một bên di chuyển, một bên ở bên tai tôi nói lời ân ái: “Đã có bạn gái lại cùng người khác vụng trộm, cảm giác rất kích thích chứ?”

Tôi biết, anh muốn làm tôi cảm thấy nhục nhã, khiến tôi lúng túng, tôi nhắm mắt lại không trả lời

“Không trách không muốn gặp tôi đến như thế, cũng khó trách, có một bạn gái tướng mạo đẹp như hoa như thế, người khác đều là mây trôi thôi”

Tôi đột nhiên mở mắt ra, nhìn anh chăm chú, mở miệng cảnh cáo: “Anh muốn làm cái gì? Tôi cho anh biết, nếu như anh dám làm gì với nàng, tôi chết cũng sẽ không bỏ qua cho anh!”

Khóe môi của anh vung lên, nhưng đáy mắt như kết thành băng: “Đây là lần đầu tiên tôi thấy em khản trương như vậy vì một người đó...” Tôi bắt đầu giãy dụa, anh đè thân thể của tôi lại: “Không nên kích động, em ngoan ngoãn nghe lời của tôi, tôi sẽ không làm gì nàng”

Lúc trước tôi không cao hứng, anh dùng kem dỗ tôi, nói tôi như một trẻ con, một cây kem là đã dỗ được rồi. Đối với chuyện đó tôi rất bất mãn, rất ghét bị người khác nói giống như trẻ con, sau đó tôi cùng anh đánh nhau, trong phòng gối bay loạn, khắp nơi bừa bộn, đánh xong, chúng tôi lại cùng nhau yên lặng mà dọn dẹp căn phòng, tuy rằng tôi không thích dọn dẹp nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, thật không có cái gì so sánh được với khoảng thời gian kia.

Tôi nghĩ, nếu như anh chỉ muốn tôi trả nợ, như vậy tôi trả sạch 4 triệu năm đó mẹ anh đưa cho tôi, anh sẽ không đối xử với tôi như vậy nữa, tôi có thể an toàn mà sống cuộc sống của mình, từ đây không hề dính dáng gì đến anh.

Lần sau gặp mặt, tôi đem 4 triệu tới, đưa đến trước mặt anh.

“Chìa khóa cùng giấy tờ chuyển nhượng căn nhà trọ tám năm trước trả lại cho anh, đây là 4 triệu lúc trước tôi lấy của mẹ anh, cũng trả lại cho anh. Từ giờ trở đi, hai người chúng ta thanh toán xong rồi” Tôi tự mình nói đến vô cùng tự nhiên.

“Thanh toán xong?” Anh tỉnh tể thưởng thức hai chữ này, bỗng nhiên nở nụ cười: “Em cho rằng em nợ tôi chỉ là tiền sao? Em cho rằng hiện tại đem 4 triệu trả lại cho tôi là có thể xong hết mọi chuyện sao? Tiền có thể trả hết, mạng của mẹ tôi, ban đầu gia đình tôi viên mãn, hiện tại tan nát không thể tả, những thứ này em muốn trả cho tôi như thế nào?”

Máu toàn thân đều ngưng lại, tôi há miệng, một câu nói cũng không nói được.

Anh chậm rãi đến gần, nắm cằm của tôi, đáy mắt đè nén sự thù hận nồng đậm, nhưng ngữ khí nhẹ như mây gió.

“Tám năm qua, tôi ngày đêm bị cừu hận dần vặt, nhắm mắt lại, trước mắt chính là thi thể huyết nhục mơ hồ của mẹ tôi, còn em, lại có thể yên tâm thoải mái sống cuộc sống của mình, tính chuyện yêu đương!”

“Tiểu Kiên, em biết tôi rất hận em không? Tôi hận không thể tự tay giết chết em!”

“Nhưng coi như em chết đi, cũng không bù đắp được thống khổ suốt tám năm qua của tôi”

Tôi nhắm mắt lại, anh bỗng nhiên hôn tới. Tôi chết cũng ngậm miệng lại, không cho đầu lưỡi của anh tiến vào.

Anh thoảng rời đi một chút, ra lệnh: “Mở miệng ra. Đây là em nợ tôi, em tốt nhất là nên ngoan ngoãn phối hợp”

Nghĩ đến những bức hình kia, nghĩ đến sự an toàn của Trần Hân. Tôi thả lỏng, như con rối tùy anh thao túng.

Hơi mở ra, đầu lưỡi của anh liền mò vào, trong khoang miệng của tôi tùy ý làm bậy.

Anh hôn đủ rồi, hài lòng lau môi. Sau đó không kêu tôi cởi quần áo, mà tự mình làm, tôi cũng tê dại rồi. Không có hứng thú fk cùng anh, anh cũng không tiếp tục ôn nhu, mỗi lần đều đem tôi hành hạ đến chết đi sống lại.

Tôi hỏi anh: “Anh muốn tôi bao nhiêu lần nữa? Anh khi nào mới bằng lòng buông tha cho tôi?”

“Đến khi tôi hài lòng mới thôi” Anh ngậm lấy môi của tôi nói.

Anh nói vô cùng hàm súc, phạm nhân trong ngục giam còn biết kỷ hạn tù, anh hẹp hòi như vậy, thời hạn cụ thể cũng không chịu cho tôi

Chúng tôi hiện tại tính là gì?

Chuyện tình một đêm? Công cụ phát tiết? Được rồi, nói dễ nghe một chút, tính là bạn tình đi

Ha ha, bạn tình, từ thật đúng để hình dung. Chúng tôi một chủ nợ, một con nợ, theo như nhu cầu mỗi bên, không cần tiếp tục trả giá cho tình cảm.

Trong mấy tháng sau đó, chúng tôi vẫn duy trì quan hệ như vậy, chúng tôi còn làm những chuyện như nhiều hơn nhiều năm trước, ôm ấp, hôn môi, lên giường...

Giữa chúng tôi thật giống như không có gì thay đổi, chỉ ngoại trừ yêu.

Có lúc tôi bị anh hành hạ đến khí lực phản kháng cũng không có, như là người chết trắng tấp nằm ở dưới thân của anh, nhưng anh không làm, nằm chết dí bên cạnh tôi, đưa tay đem tôi ôm vào lòng.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt quen thuộc trước mắt. So với lúc trước anh còn chói mắt hơn, giờ khắc này ở bên cạnh tôi, anh ôm tôi, tôi nằm trong ngực của anh, cảm giác vô cùng không chân thực.

Tôi dịch về phía bên cạnh một chút, anh ôm tôi càng chặt tôi vào lồng ngực của mình, tôi cho là anh tỉnh rồi, không dám di chuyển.

Qua rất lâu, cẩn thận từng li từng tí một quay đầu lại, phát hiện anh còn đang ngủ, chỉ là động tác theo bản năng.

Tô Chiêm, tại sao anh đều là khiến em hiểu lầm? Không phải trả nợ sao? Không phải quan hệ bạn tình sao?

Tại sao anh đều là khiến em hiểu lầm, khiến em cho rằng anh còn đang có ý với em.

24. Chương 24: Thanh Toán Xong

Sau khi cùng tập đoàn Tô thị ký kết thỏa thuận xong, công ty chúng tôi cử hành lễ chúc mừng, mời rất nhiều nhân vật có tên tuổi.

Cũng bao gồm cả Tô Chiêm, thế nhưng Tô Chiêm vẫn chưa tới.

Tổng giám của chúng tôi ở trên sân khấu nói về hướng đi và sự phát triển trong tương lai, bỗng nhiên bên trong màn ảnh lớn nhảy ra một tấm ảnh cùng với nội dung hoàn toàn không liên quan nhưng cùng một viên chức trong công ty thì lại có liên quan.

Hình ảnh đủ lớn, bị nam nhân ép dưới thân, mặt của tôi được chụp đến vô cùng rõ ràng.

Tay tôi bắt đầu run rẩy, từ từ, toàn thân cũng bắt đầu run rẩy, cơ hồ đứng không vững.

Tô Chiêm, anh thật sự muốn tôi thân bại danh liệt mới giải hận, thật sao?

Tất cả mọi người đều sửng sốt, sau đó nhận ra người ở bên trong bức ảnh.

“Chính là hần, làm sao lại hạ tiện như thế a, bạn gái tốt đẹp không muốn, muốn cùng nam nhân kia, nam nhân kia là ai a, lại cùng hần làm loại chuyện buồn nôn này, thực sự là buồn nôn, biến thái!”

“Hần a, chính là dựa vào thân thể mới bò đến vị trí giám đốc. Các người không biết chứ, lúc trước hần còn từng làm Tiểu Tam (vợ bé kiểu vậy), thật không biết xấu hổ!”

...

Ánh đèn vô cùng chói mắt, trong đầu tôi ầm ầm ầm vang lên, tiếng bàn luận bốn phương tám hướng dường như biến thành tiếng nước biển đem tôi nhấn chìm xuống.

Có người đến đẩy tôi, tôi bị người một cước đá ngã, tôi cánh tay co rúc ở trên đất, trên người chính là một trận cuồng phong quyền cước.

Tôi không biết,, đồng sự thường ngày nói tương trợ lẫn nhau lại hận tôi như vậy.

Trong lúc giật mình nhớ tới nhiều năm trước, tôi cùng Tô Chiêm cùng đi leo núi, lúc xuống núi, cũng gặp phải một đám côn đồ cười nhạo chúng tôi, Tô Chiêm vì bảo vệ tôi đánh nhau đến mức thương tích đầy mình, còn thiếu chút nữa là huỷ dung.

Vào lúc ấy, lá gan tôi thật nhỏ, cáp treo cũng không dám ngồi, còn sợ độ cao, ôm thật chặt lấy eo của Tô Chiêm, mắt cũng không dám mở.

Bây giờ suy nghĩ một chút, vào lúc ấy chúng tôi thật sự rất hạnh phúc.

Bỗng nhiên, có một thanh âm vô cùng êm tai vang lên.

“Vị tiên sinh này vừa nói, nam nhân kia buồn nôn biến thái, chính là tôi”

Tô Chiêm mặc áo khoác đen xuất hiện ở cửa đại sảnh, âm thanh vừa ra, dường như trấn định toàn bộ, nhất thời tất cả mọi người yên tĩnh lại.

Trong đại sảnh khách sạn to lớn, mấy trăm người, ánh mắt của mọi người đều dừng lại ở trên người anh, ngay cả mấy người đang toàn tâm toàn ý đánh tôi cũng dừng động tác lại.

Không có người nói chuyện, bầu không khí yên tĩnh quỷ dị.

Tô Chiêm hướng về phía tôi đi tới, đoàn người tự động nhường ra một lối đi.

“Người làm Tiểu Tam cũng chính là tôi”

Anh lại nói thêm một câu, tất cả mọi người miệng mở to đến mức có thể thả vào một quả trứng gà.

Anh đi tới trước mặt của tôi, ngồi chồm hổm xuống, đưa tay, lau đi máu trên khóe miệng tôi. Sau đó đem tôi đỡ dậy, ôm eo tôi, để tôi dựa vào người anh.

Anh tiếp tục mặt không biến sắc nói: “Em ấy không có đi phá hoại gia đình bất kỳ ai, cũng không có dựa vào trên thân thể, muốn nói người thứ ba phá hoại tình cảm người khác, người này cũng chỉ có thể là tôi”

“Trong hình là tôi ép buộc em ấy, tôi biết em ấy có bạn gái, chính là tôi không bỏ xuống được, vẫn để ý đến em ấy, lưu tâm đến mức không có biện pháp nào”

“Vì vậy, các vị! Các người nếu như có bất kỳ bất mãn, dị nghị, ý kiến gì, nói ra, chúng ta có thể nói chuyện”

Ai dám có dị nghị? Tập đoàn Tô thị là cái gì? Động thủ là có thể khiến một công ty phá sản. Tô Chiêm là ai? Người đứng đầu tập đoàn Tô thị.

Công ty bọn họ còn phải dựa vào tập đoàn Tô thị, dựa vào đại nhân vật này.

Bất mãn? Dị nghị? Đừng nói nói chuyện một chút, có cũng không dám có!

Có người nịnh hót nói: “Mọi người không biết, vị này là mối tình đầu của Tô tổng chúng ta – Vân tiên sinh, Tô tổng vẫn không quên hần được, hiện tại gặp lại, cũng khó tránh khỏi sẽ làm chuyện manh động, nhân chi thường tình (chuyện thường tình) mà”.

“Đúng a, Đúng vậy a, Tô tổng thực sự là người trọng tình cảm nhất mà tôi đã từng gặp qua, thật làm cho người khác cảm động!”

Tô Chiêm không để ý đến, nắm lấy tay của tôi, đem tôi kéo khỏi khách sạn.

Ban đêm trong thành phố này đều không chân thực như vậy, ánh đèn đủ mọi màu sắc chiếu sáng cả bầu trời, khiến cho nước mắt của tôi trước mặt Tô Chiêm không chỗ che giấu.

Tay anh ấm áp như vậy, khiến tôi bất tri bất giác lún vào nhưng lúc tôi còn chưa tỉnh tể thương thức thì anh đã buông ra rồi.

Tôi không biết nên nói cái gì, nơm nớp lo sợ mở miệng: “Cảm ơn anh, tôi...Tôi muốn mời anh ăn bữa cơm để cảm ơn anh”

“Không cần, chút chuyện nhỏ mà thôi”

Lòng tôi tràn đầy thất vọng.

“Mặc kệ em có tin hay không, bức ảnh không phải tôi tung ra, chuyện này tôi sẽ điều tra rõ ràng, thời gian không còn sớm, em trở về đi thôi”

Anh vậy mà lại giải thích với tôi?

Kỳ thực, bức ảnh là ai tung ra đã không còn trọng yếu nữa.

Quan trọng là, anh đã cứu tôi, anh dũng cảm đứng ra, không tiếc nhuộm đen thanh danh của chính mình tới cứu tôi, còn có chuyện gì có thể so sánh với chuyện này có thể khiến tôi cảm động?

“Trên đường chú ý an toàn” Anh nói.

Tôi cười nhìn anh gật đầu, nước mắt lại chảy xuống.

Tô Chiêm, cảm ơn anh.

Tiệc rượu ngày ấy, chuyện bức ảnh không có ai nhắc lại, mấy người đánh tôi mua vô số lễ vật đến xin lỗi tôi, trong công ty, các đồng nghiệp thậm chí ngay cả Tổng giám đốc đều khách khách khí khí với tôi.

Tuy rằng không biết tình huống cụ thể, thế nhưng tôi suy đoán, ngày đó sau khi Tô Chiêm trở về, khẳng định từng làm qua một ít chuyện.

Căn cứ vào hành vi của anh ngày đó mà nói, tôi tin tưởng, mặc dù tôi không nghe lời anh, những bức hình kia anh cũng sẽ không tung lên internet.

Nhưng mỗi một lần anh gọi điện thoại cho tôi, tôi đều sẽ tới, anh không gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ suy nghĩ lung tung. Thấy trên điện thoại gọi tới là anh, tôi sẽ ức chế không được nội tâm kích động. Cứ việc mỗi một lần đều phải tiến hành chuyện sỉ nhục như vậy nhưng tôi lại rất chờ mong, sẽ có chút vui vẻ, có thể chính tôi hạ tiện, chính tôi yêu thích ngược đãi.

Tôi biết mình không đúng, có bạn gái tốt như vậy, trong lòng còn muốn người khác.

Tôi biết mình có lỗi với Trần Hân, có một ngày thật sự không chịu được khiển trách của nội tâm, tôi nói lời chia tay cùng Trần Hân, nàng khổ sở khóc cả một buổi tối. Huyền nào cả nhà của tôi đều biết, mẹ của tôi tâm tình kích động nhất: “Tên tiểu tử thói nhà người, cũng vì người chạy ra ngoài cùng nam nhân bây giờ còn ghét bỏ, ghét bỏ hả? Tiểu Hân nơi nào không tốt? Người biết không người theo đuổi nó có thể đứng hàng dài tận mười con phố? Người lại không cần nó, người không muốn ta muốn! Dù sao, Tiểu Hân – người con dâu này – ta chấp nhận, nếu như người không bù đắp cho nó, người liền cắt ra ngoài cho ta, người yêu ai, đi đâu cũng được!”

Mẹ của tôi tức đến như vậy đúng là không có cách, đêm đó, tôi lại đi tìm Tiểu Hân, xin lỗi, hòa hảo, đem nàng về nhà, mẹ của tôi rốt cục cũng tươi cười rạng rỡ trở lại.

“Tiểu Hân, các con cũng không còn nhỏ, mẹ đã sớm muốn có cháu, xem xem, chọn ngày, kết hôn đi”

Một tiếng sấm giữa trời quang.

Nhiều năm trước, trong chùa, dưới bầu trời sao. Tô Chiêm, chúng tôi đã nói, hứa cùng nhau trải qua, tôi một chữ đều không quên được.

Trong tám năm nay, tôi vẫn không yêu ai, là bởi vì trong lòng tôi vẫn còn sót lại hy vọng xa vời kia.

Nhưng... Kết hôn.

Kết hôn, giữa chúng tôi, có phải là sẽ thật sự vĩnh viễn chỉ có thể là không thấy được ánh sáng về mối quan hệ này sao?

Nhưng lúc trước, chúng tôi rõ ràng, rõ ràng là có thể cùng nhau, vì sao lại biến thành như vậy?

Tô Chiêm, chúng ta vì sao lại biến thành như vậy?

Trong lòng tôi tan nát, mặt ngoài một câu nói cũng không nói ra được.

Gặp trưởng bối hai bên, hôn lễ rất nhanh đã được định.

Mẹ của tôi rất cao hứng, hôm sau mua thiệp mời, gửi từng nhà.

Tôi do dự rất lâu, vẫn quyết định phát cho Tô Chiêm một thiệp mời.

Tôi không có dũng khí gặp anh, vì vậy thiệp mời nhờ đồng sự hỗ trợ mang đi.

Buổi tối hôm đó thiệp mời gửi tới, anh hẹn tôi ra, lần này không có phát sinh chuyện như trong dự liệu. Anh kêu tôi lên xe, sau đó đem một cái túi đưa cho tôi, bên trong, là những bức hình kia.

Anh nói: “Từ giờ trở đi, hai người chúng ta rõ ràng, em cũng không tiếp tục nợ nần gì tôi nữa”

Hai người chúng ta rõ ràng rồi.

Em cũng không tiếp tục nợ nần gì tôi nữa.

Nghe được câu này, tôi hẳn là nên cao hứng nhưng tại sao, hiện tại tôi đau lòng dường như có thể một giây sau sẽ chết.

“Đoạn phim tôi đã hủy, nơi này là toàn bộ những bức ảnh, xử lý như thế nào, tùy em” Anh nói: “Tôi lập tức sẽ rời khỏi nước, lễ cưới của em tôi nghĩ tôi không có cách nào tham dự được. Sớm nói với em một tiếng, tân hôn hạnh phúc”

Tô Chiêm, anh không phải nói, anh đang ở đây để ý đến em sao? Lưu ý đến không có biện pháp nào sao?

Tại sao? Tại sao có thể bình tĩnh như vậy mà nói ra lời tuyệt tình như vậy?

Anh quay đầu nhìn tôi: “Tôi đặt trước phòng ăn, cùng nhau ăn bữa cơm cuối cùng đi, tôi nghĩ, qua ngày hôm nay, chúng ta rất khó có cơ hội gặp mặt lại nhau nữa”

Rõ ràng là giải thoát rồi, nhưng trong giây phút này, tôi dường như lại mất đi hết tất cả.

Tô Chiêm, anh muốn vứt bỏ em sao?

Tôi sợ nước mắt ở giây tiếp theo sẽ tràn ra, tôi mở cánh cửa xe bên kia ra: “Không cần, tôi còn có việc, đi trước”

Trời đã tối rồi, tôi nhanh chân đi về phía trước, đầu cũng không dám quay lại. Lá trên đất bị gió cuốn lên, ban đêm gió thổi khiến người có chút lạnh, tim chậm rãi đau, càng lúc càng kịch liệt.

Tôi từ từ thả chậm bước chân, nhìn toà nhà xa lạ, không biết mình đi tới nơi nào, cũng không biết nên đi hướng nào.

Bỗng nhiên, tôi nghe được tiếng bước chân dồn dập, còn chưa kịp quay đầu, đã bị anh từ phía sau lưng ôm lấy thật chặt, anh ôm chặt như vậy, cánh tay và thân thể của tôi trong nháy mắt có chút đau.

Tôi có thể tỉnh tường cảm thụ hô hấp của anh, nhịp tim đập của anh, nước mắt vào đúng lúc này, dường như nước lũ vỡ đê, muốn ngăn cũng không nổi.

Đèn đường mờ昧, bên trong tầm mắt của tôi chỉ còn dư lại một tia sáng, hoà cùng tầm nhìn mơ hồ.

Qua rất lâu, anh buông tôi ra, tôi không quay đầu, sợ anh nhìn thấy nước mắt của tôi, thanh âm anh khàn khàn, nói với tôi: “Trên đường chú ý an toàn” Quay đầu rồi đi.

Tôi vội vàng xoay người bắt lấy tay anh, mạch đập của anh đang nhảy nhót, nhưng, không hề có sức sống. Tôi ngẩng mặt lên, để nước mắt sắp chảy ra được chảy ra khỏi vành mắt, tôi hỏi anh: “Anh có phải là còn yêu em không?”

Anh không hề trả lời, cứng đờ.

Tôi không biết nước mắt của tôi chảy ra bao nhiêu, có bao nhiêu được kìm lại ở viền mắt, anh đưa lưng về phía tôi, anh cũng không biết.

Tay anh một chút nhiệt độ cũng không có, giống như băng vậy, tôi gương cao mặt cười khổ, cuối cùng vẫn là buông tay anh ra.

Hơi thở của anh dần dần tiêu tan trong không khí, bóng người chậm rãi bị bóng đêm xóa đi.

Trong lúc đó dường như chỉ dư lại một mình tôi, tôi nhìn về phương xa vô định không được đèn đường chiếu sáng, thế giới của tôi từ đây lâm vào bóng tối vô tận.

Anh nói, qua ngày hôm nay, chúng tôi sẽ rất khó gặp mặt lại nhau.

Đây là lời nói thật!

Tôi lập tức muốn kết hôn.

Tôi biết, bắt đầu từ ngày mai, mãi đến khi già, tôi cả đời này, đều sẽ không còn được gặp lại anh nữa.

Hai người chúng tôi không còn quan hệ, tôi cũng không tiếp tục nợ anh cái gì nữa, cả đời này, đời sau, đời kiếp kiếp, chúng tôi cũng sẽ không có bất kỳ liên hệ gì với nhau nữa.

Tô Chiêm, dùng toàn bộ thanh xuân của tôi, hơn mười năm đi yêu một người, anh sau này sẽ yêu người khác, sẽ có một người vợ xinh đẹp, một đứa con đáng yêu, một gia đình hạnh phúc mỹ mãn.

Không biết nhiều năm sau, thời gian nhàn hạ, anh tình cờ lật album ảnh, nhìn thấy hình tốt nghiệp của chúng ta, hồi tưởng lại thời gian đi học, có nhớ tới tôi hay không? Nhớ tới đoạn thời gian ngọt ngào mà chưa xót chúng ta đã từng trải qua.

[Hoàn]

25. Chương 25: Đại Kết Cục

Ngày đó là ngày kết hôn của tôi, tôi đào hôn.

Tôi đem điện thoại di động vứt lại trong nhà, lái xe đi quán bar, tôi không thích uống say nhưng lúc này, cũng chỉ có rượu mới có thể làm cho tôi dễ chịu hơn một chút.

Ngồi trước quầy bar, nhìn ánh đèn lấp lóe trong sàn nhảy, đầy đầu đều là hình ảnh của anh.

Vào lúc này, chắc anh đã ở nước ngoài rồi? Hiện tại, chắc cùng một khách hàng nào đó nói chuyện làm ăn, anh nói chuyện hay như vậy, khẳng định khách hàng đều rất thích anh, nên rất dễ bàn xong. Nhưng vạn nhất gặp phải khách hàng khó dây dưa, anh có đau đầu hay không? Có thể giải quyết hay không? Có điều, anh thông minh như vậy nhất định “có vấn đề” đối với anh mà nói chỉ là vấn đề nhỏ.

Nha, không đúng, chỗ của tôi bây giờ là ban ngày, vậy anh nơi đó hẳn là buổi tối, không biết anh ngủ chưa? Trong mộng có hình bóng của tôi không? Nếu như chưa ngủ, vậy anh đang làm gì? Xem phim? Hay đang tăng ca, công ty lớn như vậy, nhất định anh chịu áp lực rất lớn, nhiều chuyện như vậy, anh có phải là mỗi tối đều phải tăng ca đến nửa đêm không? Như vậy thân thể anh có chịu nổi hay không?

Tôi vỗ đầu một cái, không thể nghĩ tiếp nữa.

Càng muốn lại càng nhớ nhưng, lại càng không cách nào quên được.

Nói là muốn quên, không thể nuốt lời với chính bản thân mình được.

Nhưng Tô Chiêm, em không muốn quên anh, nếu như có thể, em không muốn cùng anh chia tay chút nào.

Cam kết dưới bầu trời sao, em không có quên.

Em thật..thật sự, nghĩ chúng ta sẽ cả đời cùng nhau.

Một lúc sau, tôi không nhớ mình đã uống bao nhiêu rượu, tôi chỉ biết mình bị người trong quán rượu đánh văng ra ngoài.

Tôi méo mó đi trên đường, kéo một người liền hỏi: “Cậu có biết Tô Chiêm ở nơi nào không?”

“Tô Chiêm ở nơi nào?”

“Van cầu cậu, cậu dẫn tôi đi tìm anh ấy?”

“Tô Chiêm, anh ở đâu?”

Lúc đầu còn có người kiên trì nghe tôi hỏi, người sau coi tôi là người điên, chạy khỏi tôi.

Tôi ngồi ở ven đường, nhìn xe lui tới. Chớp đèn xe, lái tới, lại chợt lóe lên, không bao giờ tìm được nữa.

Tôi không tìm được Tô Chiêm nữa rồi...

Tôi đi trên đường, rõ ràng mặc lễ phục chú rể nhưng chật vật như tên ăn mày.

Mơ mơ màng màng lại đi tới biệt thự Thiên Cảnh, tôi nhìn biển số nhà một chút: Số 27!

Tôi tựa như điên mà gõ cửa, Tô Chiêm! Tô Chiêm anh đang ở đây đúng không? Anh mau ra mở cửa, anh ra mở cửa a! Em nhớ anh, em muốn gặp anh! Tô Chiêm, anh đừng đi, anh đừng có không cần em...

Nhưng trong cửa sổ vẫn thủy chung là một màu đen kịt.

Tô Chiêm đã sớm đi rồi.

Tôi co rúc ở cửa khóc, cơ hồ đem nước mắt cả đời này khóc hết.

“Tô Chiêm, tại sao anh phải đối với em như vậy? Tại sao phải vứt bỏ em? Anh không thích em sao? Tại sao? Tại sao anh ngay cả hận cũng không muốn hận em? Anh quay về, tiếp tục dẫn dắt em, em lừa dối anh, thương tổn anh, anh làm sao có thể dễ dàng như vậy buông tha em hả? Tô Chiêm, anh thật sự không cần em nữa sao?”

“Anh còn nhớ chúng ta lên chùa kỳ nguyện không? Anh có nhớ hai cái đồng tâm kết này không? Em tặng nó cho anh, anh còn chê xấu. Anh còn nhớ anh đã nói mãi mãi cũng không rời khỏi em không? Anh đã quên rồi sao?”

“Tô Chiêm, anh đã quên, em không quên, mỗi một chuyện chúng ta đã trải qua, mỗi một câu nói của anh, mỗi một cam kết của chúng ta, em đều nhớ”

“Tô Chiêm, em làm sao để có thể quên đây? Em làm sao có thể quên em đã từng yêu một người sâu sắc đến như vậy...”

...

“Lớn như vậy, đào hôn lại chạy đến nhà anh khóc, thật mất mặt”

Nghe như vậy trong nháy mắt tôi tưởng rằng ảo thánh (tưởng tượng ra)

Ngẩng đầu, nhìn thấy anh đứng ở trên bãi cỏ không xa, khoanh tay nhìn tôi, giống như lần đầu tiên gặp mặt.

“Xin hỏi nơi này có người ngồi không?” Tôi cúi đầu làm bài tập, anh đi tới trước mặt tôi, một câu hỏi bình thường, hung hăng xông vào cuộc sống tôi.

Không biết khí lực từ nơi nào tới, tôi từ dưới đất bò dậy xông tới ôm lấy anh, kích động đến nói không biết lựa lời nói: “Tô Chiêm anh chưa đi? Quá tốt rồi! Tô Chiêm, anh đang để tâm đến em có đúng không? Anh vẫn yêu em đúng không?”

Tôi nắm chặt lấy tay anh: “Tô Chiêm chúng ta lại bắt đầu lại từ đầu, để em trở lại bên cạnh anh, chúng ta lại bắt đầu lại từ đầu có được hay không? Tô Chiêm, cầu xin anh...”

“Anh kết hôn rồi”

Anh nói.

Tôi sửng sốt, kéo tay anh bỗng nhiên mất đi khí lực.

“Anh kết hôn ba năm rồi” Anh tiếp tục nói, tôi hít một hơi, tâm chính là đau.

“Anh thậm chí có con rồi, Tiểu Kiên, em nói, chúng ta làm sao quay trở về?”

Anh kết hôn, cuộc đời của tôi còn có ý nghĩa gì?

Hết thấy đều không có ý nghĩa rồi.

Sống hay chết, đều không có ý nghĩa nữa..

Đầu trở nên mơ màng, mất đi ý thức.

Khi tỉnh lại tôi ở trong nhà anh, trên giường của anh. Đút cháo cho tôi, tôi lắc đầu, cả người dường như đã biến thành người thực vật.

Tô Chiêm chậm rãi nói: “Vợ của anh hai năm trước ung thư qua đời, cha của nàng cùng cha anh là thế giao (có quan hệ nhiều đời), nàng thích anh ba năm, sau đó tra ra ung thư, nàng chỉ đồng ý gả cho anh, mà nguyện vọng nho nhỏ này, bởi vì quan hệ hai nhà không ít, anh cũng không thể không đồng ý với nàng. Anh đối với nàng nhiều nhất cũng chỉ là tình cảm anh em, thương hại, anh không yêu nàng”

Cháo đút tới bên mép, tôi thuận theo tay anh ăn một muỗng, trong dạ dày ấm áp, tôi hỏi anh: “Chuyện này...Anh nói anh có con là sao?”

“Con là bọn anh nhận nuôi, là con trai, tên Mộ Khởi”

Tôi “Nga” một tiếng.

Tô Chiêm nói: “Hiện tại anh là một người đã kết hôn, lão già mang theo gia đình, Tiểu Kiên, nếu như em không chê anh, chúng ta sẽ lại bắt đầu lại từ đầu”

Tôi ngậm miệng không nói lời nào, viền mắt lại mơ hồ rồi.

Tô Chiêm đáng thương nói: “Thế nào rồi hả? Tiểu Kiên, em quả nhiên là ghét bỏ anh”

Sửng sốt 3 giây, tôi về tới đánh anh một trận vô cùng “mãnh liệt”: “Ghét bỏ đại gia anh! Tô Chiêm anh tâm địa đen tối, làm sao hư hỏng như vậy, anh làm em sợ muốn chết, anh khiến em suýt chút nữa muốn tự sát!”

Lại đánh lại náo, bận rộn nửa ngày, tôi mới hả giận, sau đó bắt anh vào nhà bếp nấu cơm cho tôi: “Em muốn thịt bò cay, lẩu tôm, cá hổ nấu cay, thịt bò kho tương, củ cải trắng nấu cay, gà cắt miếng nấu cay, còn có lẩu cay”

“Tiểu Kiên, những thứ này đều là món cay, ăn nhiều đối với dạ dày không tốt, vẫn nên húp cháo thôi”

Tôi như cái máy thu âm: “Em muốn ăn, em muốn ăn, em muốn ăn!”

“Được được, anh đi làm, em ăn ít một chút”

Cơm chín, chúng tôi ngồi cùng một chỗ ăn cơm, tất cả, thật giống như lúc trước.

Tôi nói: “Em chết chắc rồi”

“Sao hả?”

“Vì muốn gặp anh, em đào hôn, mẹ của em nhất định sẽ đem em băm thành tám mảnh, chặt thành thịt nát”

Tô Chiêm vô cùng thần bí cười: “Chuyện đào hôn anh giúp em giải quyết xong rồi”

Tôi mở to hai mắt: “Anh giải quyết thế nào?”

“Em trên đường đến bị tai nạn xe cộ, hôn lễ tạm thời dời lại”

Nói xong lấy điện thoại ra, cho tôi xem ảnh, chỉ thấy xe của tôi, toàn bộ thân xe bị đụng lõm vào, trình độ này, quả thực vô cùng thâm hiểm, tôi nói: “Anh thật ác độc, chiếc xe này của em sau này còn có thể dùng sao?”

“Anh bồi thường cho em, anh đem bản thân mình bồi thường cho em”

Lời nói này của anh khiến cho tôi mặt già đỏ ửng, đều lớn tuổi như vậy, còn nói lời ân ái, cũng không ngại mất mặt.

“Tiểu Kiên, năm lớp 12, chúng ta đánh cược chạy 3000 mét. Nếu như anh không có chờ em, tự mình chạy về phía trước, vậy coi như anh thua, em nói một chuyện anh nhất định làm theo. Thế nhưng, nếu như anh chờ em, không để cho em về cuối, vậy chính là anh thắng, anh nói một chuyện, em nhất định phải nghe theo. Lần đó, anh thắng”

“Nga”

“Tiểu Kiên, dường như em, còn nợ anh một chuyện” Tay anh quần đến bên hông của tôi.

Tôi đặt mông ngồi trên salông: “Chuyện này là chuyện hơn mười năm trước, anh còn muốn đòi nợ hay sao?”

“Em thua cuộc”

“Được rồi, anh nói đi”

Anh bỗng nhiên quỳ một chân trên đất, trong tay giống như Ảo thuật móc ra một chiếc nhẫn.

“Lấy anh đi”

Nước mắt dưới ánh mặt trời chảy ra, tôi như thể nhìn thấy hoa nở trong thành một lần nữa.

Àn, em đồng ý.

26. Chương 26: Pn1: Không Chịu Trách Nhiệm

Tôi có thể nhớ đến lần gặp gỡ lãng mạn nhất, chính là em – một ly cà phê hắt vào mặt tôi.

Ngày đó Tiểu Kiên đi đến quán cà phê vì đòi lẽ phải cho một nữ bằng hữu tên là Tuệ Tuệ, bởi vì nàng bị căn bã nam bắt cả hai tay.

Tuệ Tuệ biết, mỗi ngày vào lúc nghỉ trưa, bạn trai “bắt cả hai tay” của nàng đều sẽ đến nơi này uống cà phê, vì vậy liền để Tiểu Kiên sớm đến quán cà phê “Ôm cây đợi thỏ”. Tuệ Tuệ sợ bị căn bã nam nhân ra, vì vậy chưa tiến vào, trốn trong bụi cỏ bên ngoài quán cà phê.

Hai người một ở ngoài, lẳng lặng đợi mục tiêu xuất hiện.

Đại khái sau mười phút, quán cà phê có bốn người đi vào, đồng thời điện thoại Tiểu Kiên nhận được tin nhắn của Tuệ Tuệ: Mục tiêu xuất hiện, chuẩn bị xuất kích!

Tiểu Kiên đáp: Chuẩn bị xong xuôi, đợi mệnh bất cứ lúc nào.

Bốn người kia ngồi xuống, từng người gọi một ly cà phê, vừa uống vừa tán gẫu.

Lúc này Tiểu Kiên lại nhận được tin nhắn của Tuệ Tuệ: Mặc đồ thể thao trắng, sát cửa sổ bên kia, không nên khách khí, ra tay thật trọng! Chính xác! Tàn nhẫn!

Ngày đó Tô Chiêm cùng bạn trai “bắt cá hai tay” của Tuệ Tuệ đến S đại tham gia trận bóng rổ, bởi vì buổi chiều còn có một cuộc tranh tài, nên không thay quần áo.

Vì vậy hai người bọn họ đều mặc đồ thể thao màu trắng, rất trùng hợp, lúc Tiểu Kiên chuẩn bị động thủ, cặn bã nam kia đứng dậy đi vệ sinh, vì vậy chuyện đương nhiên Tiểu Kiên đem Tô Chiêm trở thành cặn bã nam, đi tới, không nói hai lời, một ly cà phê hất lên mặt Tô Chiêm.

Tô Chiêm sững sờ, hai vị đồng học khác cũng sững sờ, cặn bã nam phòng rửa tay trở về cũng sững sờ.

Hất cà phê không đủ, còn tàn bạo mà mắng Tô Chiêm một tiếng “Cặn bã nam!”

Sau khi mắng xong, dương dương tự đắc lấy điện thoại di động ra, muốn cùng Tuệ Tuệ khoe khoang thành quả chiến đấu.

Chợt thấy Tuệ Tuệ vài giây trước gửi tới tin nhắn: Sai rồi, sai rồi, sai rồi! Không phải hấn a a a a! Là người khác, là người khác a!

Tiểu Kiên ngẩng đầu nhìn người bị mình hất lộn, nhìn hai người khác, nhìn lại cặn bã nam đứng một bên ở đó.

Sững sờ 3 giây, chạy đi, bỏ chạy!

Tiểu Kiên kéo Tuệ Tuệ như điện chạy trốn, bóng lưng bị cặn bã nam thấy được, hấn kinh ngạc nói: “Người kia là ai? Vì sao lại đi cùng bạn gái của tôi?”

Lúc này mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ, đồng học khác cười nói: “Cậu cùng Tiểu Tam ám muội bị chính thất phát hiện chứ gì? Gọi người đến báo thù, có điều cậu số may, đi vệ sinh tránh thoát một kiếp, để Tô đội trưởng của chúng ta thay cậu hứng lấy”

“Xin lỗi xin lỗi Tô Chiêm tôi sai rồi, cậu đừng nóng giận, cà phê hôm nay tôi mời!” Cặn bã nam lập tức biến thành một bộ dạng mèo con, hai vị đồng học khác đều cẩn thận nhìn Tô Chiêm.

Ngoài dự liệu của mọi người, Tô Chiêm lại không hề tức giận, khoe môi còn có kéo xuống một ý cười không rõ.

“Đi tra một chút, hấn là ai”

Hai thành phố, không cùng trường, ban đầu hai người không liên quan, cũng bởi vì một trận bóng rổ, một ly cà phê thì có liên quan đến nhau.

Từ đây, chạy cũng không thoát rồi.

27. Chương 27: Pn2: Hỏi Đáp – Phu Phu Cùng Nhau Trả Lời 100 Câu Hỏi

1. Xin hỏi tên của bạn:

Tiểu Kiên: Cô không biết sao?

Tô Chiêm: ...

Cô Ngọc nào đó:...

Được rồi, câu tiếp theo.

2. Bao nhiêu tuổi?

Tiểu Kiên: Giống anh ta.

Tô Chiêm: 28 tuổi.

3. Giới tính là?

Tiểu Kiên: Cô không nhìn thấy sao?

Tô Chiêm: Nam

Cô Ngọc nào đó:...

Câu hỏi vô nghĩa, câu tiếp theo.

4. Xin hỏi tính cách của bạn như thế nào?

Tiểu Kiên: Lạc quan, mạnh mẽ, hào phóng rộng rãi như ánh mặt trời...còn vô số cái khác

Tô Chiêm: Cũng còn tốt.

Cô Ngọc nào đó: Cũng còn tốt? Có thể nói rõ một chút không?

Tiểu Kiên: Cụ thể đại gia cô! Cô có thể không nhìn chăm chăm vào bạn trai của người khác không!!!

Cô Ngọc nào đó chạy trốn

5. Tính cách của đối phương?

Tiểu Kiên: Ân, rất ôn nhu, rất cẩn thận, rất kiên trì, làm cơm rất ngon, lớn lên đẹp trai, chân dài...còn vô số cái khác.

Cô Ngọc nào đó: Cái gì vậy? Lớn lên đẹp trai là tính cách??? (người nào đó đảo mắt đến, cô Ngọc nào đó lập tức ngậm miệng)

Tô Chiêm: Cũng còn tốt.

Tiểu Kiên: Cái gì cũng còn tốt? Em nhiều ưu điểm như vậy, anh nói cũng còn tốt? Cũng còn tốt? Anh cứ qua loa như vậy? Đêm nay đừng hòng ngủ trên giường.

Tô Chiêm: Tiểu Kiên đừng mà (quấn lấy)

Cô Ngọc nào đó lao mồ hôi: Phỏng vấn ngày hôm nay không có cách nào tiếp tục, kết thúc công việc trở về nhà với mẹ!

6. Hai người gặp gỡ lúc nào? Ở nơi nào?

Tiểu Kiên:...

Tô Chiêm:...

Liên quan đến nội dung truyện, chuyển câu khác.

7. Ấn tượng đầu tiên đối với đối phương?

Tiểu Kiên: Soái! Rất soái! Siêu cấp soái! (soái = đẹp trai)

Tô Chiêm: Không ấn tượng.

Tiểu Kiên: Giả bộ, anh lại giả bộ!

Tô Chiêm:...

8. Thích đối phương ở điểm nào?

Tiểu Kiên: Toàn bộ.

Tô Chiêm: Toàn bộ.

Cô Ngọc nào đó: Rất cục cựa cũng có một đáp án thống nhất, thật hiếm có!

9. Chán ghét đối phương ở điểm nào?

Tiểu Kiên: Không có.

Tô Chiêm: Không có

Cô Ngọc nào đó: Hai con thật sự có thông đồng! Dành cho các cậu một lời khen.

10. Bạn cảm giác mình cùng đối phương sống cùng nhau được chứ?

Tiểu Kiên: Cô nói xem?

Tô Chiêm: Tốt.

11. Bạn xưng hô như thế nào với đối phương?

Tiểu Kiên: Lão Bà (vợ)

Tô Chiêm: Lão Bà.

Cô Ngọc nào đó đầu óc mơ hồ: Đến cùng ai là công?

Tiểu Kiên: Mắc mớ gì tới cô!

12. Bạn hi vọng được đối phương xưng hô như thế nào?

Tiểu Kiên: Lão công (chồng).

Tô Chiêm: Lão công.

Cô Ngọc nào đó nội tâm thổ tào (nhổ nước bọt): Hai người này đều muốn làm công đến điên rồi!!!

13. Nếu như so với động vật, bạn thấy đối phương là con gì?

Tiểu Kiên: Ân, bề ngoài như con mèo, nội tâm như con chó, kỳ thực rất là cầm thú!!!

Cô Ngọc nào đó mắt đầy nhiệt huyết: Có thể nói một chút là cầm thú như thế nào không?

Tiểu Kiên: Nói đại gia cô, đi ra!

Tô Chiêm: Con nhím.

14. Nếu như tặng quà cho đối phương, bạn sẽ tặng?

Tiểu Kiên: Nồi đất, chảo chiên, chảo xào, nồi cơm điện, bếp điện, lò vi sóng...v.v, Ánh mắt anh là có ý gì? Có gia cụ tốt, mới có thể làm ra món ngon a! (nuốt một ngụm nước bọt)

Tô Chiêm: Que kem.

15. Vậy bạn muốn được nhận quà gì?

Tiểu Kiên: Que kem.

Tô Chiêm: Tiểu Kiên.

Tiểu Kiên: Thao, lão tử là người không phải là đồ vật.

Tô Chiêm: Anh biết.

16. Có chỗ nào bất mãn đối với đối phương không? Bình thường là chuyện gì?

Tiểu Kiên: Không có

Tô Chiêm: Không có.

17. Tật xấu của bạn là?

Tiểu Kiên: Tô Chiêm, em có tật xấu sao?

Tô Chiêm: Không có.

Cô Ngọc nào đó: Con nói rõ ràng chút a, rốt cuộc là con không tật xấu hay Tiểu Kiên không có tật xấu???

Tiểu Kiên: Chúng tôi đều không có tật xấu, cô mới có nhiều tật xấu! Còn có, đừng hờ một cái gọi tôi là Tiểu Kiên, tôi và cô rất thân sao?

Cô Ngọc nào đó: Ô ô, nhưng mà tôi là mẹ ruột của các con, Tiểu Kiên con thật bất hiếu a

Tô Chiêm duỗi hai tay ra: Lại đây.

Cô Ngọc nào đó nước mắt lưng tròng hùng hục chạy tới, một giấy sau bị ném ra ngoài: Không phải cô!

Cô Ngọc nào đó lệ rơi đầy mặt, nhìn trời gào thét! Tôi không muốn sống nữa rồi!!!

18. Tật xấu của đối phương là?

Tiểu Kiên: Đã nói rồi, không có tật xấu, có thấy phiền không hả?

Được, chuyển câu

19. Đối phương làm chuyện gì sẽ làm bạn không vui?

Tiểu Kiên: Hỏi rõ ràng như vậy làm gì? Là muốn gây xích mích tình cảm của chúng tôi hay là muốn tình cảm của chúng tôi xích mích hay là muốn chúng tôi xích mích tình cảm?

Tô Chiêm: Không có.

20. Bạn làm chuyện gì sẽ khiến cho đối phương không vui?

Tiểu Kiên:...

Cô Ngọc nào đó: Lau một vệt mồ hôi lạnh, chuyển.

21. Quan hệ của các bạn đến mức độ nào rồi hả?

Tiểu Kiên: Cùng giường mấy trăm lần, cô nói xem?

Tô Chiêm: Chuẩn bị kết hôn.

22. Lần đầu hai người hẹn hò là ở nơi nào?

Liên quan đến nội dung truyện, chuyển câu khác.

23. Bầu không khí của hai người khi đó thế nào?

Liên quan đến nội dung truyện, chuyển câu khác.

24. Khi đó tiến triển đến mức độ nào?

Tiếp tục chuyển.

25. Địa điểm thường đi “Hẹn hò”?

Tiểu Kiên: Ở nhà anh ấy.

Tô Chiêm: Là nhà của chúng ta.

Tiểu Kiên: Nha, nhà của chúng ta.

26. Bạn sẽ vì sinh nhật của đối phương mà chuẩn bị những gì?

Tiểu Kiên: Không nói cho cô biết.

Tô Chiêm: Nói ra cũng không còn bất ngờ rồi.

27. Bên nào bày tỏ trước?

Tiểu Kiên: Anh ấy.

Tô Chiêm: Em ấy.

Cô Ngọc nào đó: Rốt cuộc là ai?

Hai người đồng thời liếc mắt, bãi công, không làm nữa!

28. Bạn thích đối phương bao nhiêu?

Tiểu Kiên: Rất thích, rất thích, rất thích, rất thích...Cô còn muốn nghe sao? Tôi có thể nói đến sang năm.

Cô Ngọc nào đó: Được rồi, tôi biết rồi.

Tô Chiêm: Tôi không thích em ấy. Dừng một chút: Tôi yêu em ấy.

Má ơi, thật buồn nôn!

29. Như vậy là bạn yêu đối phương sao?

Tiểu Kiên: Yêu!!

Tô Chiêm: Tôi chỉ nói một lần.

Cô Ngọc nào đó: Xin mời mọi người tham khảo câu trên.

30. Đối phương nói cái gì sẽ làm bạn cảm thấy không chịu nổi?

Tiểu Kiên: Anh yêu em.

Tô Chiêm: Em cũng vậy.

Buồn nôn, che mặt Aiz, chuyện gì tiếp theo????

31. Nếu như cảm giác được đối phương thay lòng đổi dạ, bạn sẽ làm thế nào?

Tiểu Kiên: Sẽ không có ngày đó.

Tô Chiêm: Ừm.

Cô Ngọc nào đó: Tình cảm của hai vị thật là làm cho tôi cảm động đến rơi nước mắt

Tiểu Kiên: Nước mũi của cô đừng lau vào y phục của tôi, tránh xa một chút.

32. Có thể tha thứ cho sự thay lòng đổi dạ của đối phương không?

Tiểu Kiên: Không

Tô Chiêm: Không

33. Nếu như lúc hẹn hò đối phương đến muộn hơn một tiếng đồng hồ thì thế nào?

Tiểu Kiên: Chờ chứ.

Tô Chiêm: Chờ một tiếng đồng hồ.

Cô Ngọc nào đó: Mồ hôi, các con thật sự hiểu ý tứ của câu hỏi sao? Tôi ít đọc sách các con đừng gạt tôi!

34. Thích nhất nơi nào trên thân thể đối phương?

Tiểu Kiên: Toàn bộ.

Tô Chiêm: Toàn bộ

35. Về mặt khiêu gợi của đối phương?

Tiểu Kiên: Đương nhiên là ở trên giường... Không nói cho cô biết ha ha ha ha ha đến đánh tôi a, đến a đến a đến ha ha ha ha!

Tô Chiêm: Lúc xù lông

36. Thời điểm hai người cùng nhau, lúc nào sẽ khiến cho bạn cảm thấy tim đập nhanh hơn?

Tiểu Kiên: Trên giường!

Tô Chiêm: Lúc hôn môi

37. Có từng nói dối đối phương chưa? Nói dối giới không?

Tiểu Kiên: Cái kia...

Liên quan đến nội dung truyện, chuyển câu khác.

38. Lúc làm chuyện gì sẽ cảm thấy hạnh phúc nhất?

Tiểu Kiên: Đương nhiên là lên giường a!

Cô Ngọc nào đó sụp đổ: Con có thể đừng đem hai từ kia treo ở miệng không, không biết con còn tưởng con muốn tìm bất mãn sắc lang.

Tiểu Kiên: Mặc mớ gì tới cô!

Tô Chiêm: Lúc em ấy nói yêu tôi

39. Đã từng cãi nhau chưa?

Tiểu Kiên: Hàng ngày.

Tô Chiêm: Đây không phải là cãi nhau, đây chỉ là đùa giỡn.

Tiểu Kiên: Nha, ngữ văn của em là do lão sư thể dục dạy.

40. Cãi nhau về vấn đề gì?

Nhãy

41. Sau đó xin lỗi làm sao?

Nhãy

42. Chuyển thế (sang kiếp sau) còn muốn làm người yêu không?

Tiểu Kiên: Có kiếp sau sao? Đương nhiên rồi.

Tô Chiêm: Ừ.

43. Lúc nào cảm giác mình được yêu?

Tiểu Kiên:...

Tô Chiêm:...

Cô Ngọc nào đó: Xin mời tham khảo câu 38.

44. Lúc nào sẽ cảm thấy đối phương không yêu mình nữa?

Tiểu Kiên: Sẽ có sao? Không biết.

Tô Chiêm: Ừ.

45. Phương thức biểu đạt tình yêu của bạn?

Tiểu Kiên: Làm a!

Tô Chiêm: Ừ.

Cô Ngọc nào đó: Hai vị thật thẳng thắn, khâm phục khâm phục.

46. Bạn thấy đối phương giống loài hoa nào?

Tiểu Kiên: Hoa lan.

Tô Chiêm: Tiên Nhân Chương (cây xương rồng bà)

47. Quan hệ của hai bạn là công khai hay bí mật?

Liên quan đến nội dung truyện, chuyển câu khác.

48. Lúc nào hai bạn sẽ cảm thấy căng thẳng?

Tiểu Kiên: Không có

Tô Chiêm: Không có.

49. Nghe thấy người yêu bị thương, tâm tình thế nào?

Tiểu Kiên: Muốn giết người!

Tô Chiêm: Đau lòng.

50. Có cho phép người khác đối với đối phương làm ra động tác ám muội không?

Tiểu Kiên: Không cho phép.

Tô Chiêm: Không cho phép.

Cô Ngọc nào đó: Tốt, hai con cực khổ rồi, 50 câu hỏi ở phía sau, chúng ta sau này (tác giả ghi là ngày mai nhưng editor thì chưa biết ngày nào:3) trở lại.

51. Xin hỏi bạn là công hay là thụ?

Tiểu Kiên: Công.

Tô Chiêm: Công

Cô Ngọc nào đó: Tiểu Kiên, mọi người đều biết con là thụ đừng mắc cỡ mà không thừa nhận.

Tiểu Kiên: Nhận đại gia cô, con mắt nào của cô nhìn thấy lão tử làm thụ hả?

Tôi tôi tôi tôi tôi hai mắt đều nhìn thấy được, tôi tôi tôi còn đòi mạng, tôi không dám nói... Ho khan một cái, câu tiếp theo!

52. Vì sao lại quyết định như vậy?

Tiểu Kiên: Đương nhiên bởi vì lão tử uy vũ hùng tráng... A... Tô Chiêm... Có người đấy...

Cô Ngọc nào đó: Được rồi được rồi, kéo rèm cửa sổ, kết thúc công việc!

53. Bạn có hài lòng với tình hình bây giờ không?

Tiểu Kiên: Hài lòng, quả thực không thể không hài lòng!

Tô Chiêm: Cũng còn tốt.

54. Nơi H đầu tiên?

Liên quan đến nội dung truyện, chuyển câu khác.

55. Cảm giác lúc đó?

Tiểu Kiên: Đau, sau đó thoải mái phiên thiên. (Lời của mẹ: Ủa em là công mà! À công lần đầu chắc cũng có chút đau cười xấu hổ)

Nội tâm của cô Ngọc nào đó: Tiểu Kiên con có thể không nói trắng ra như thế không?

Tô Chiêm: Rất hài lòng.

56. Đáng vẻ lúc đó của đối phương?

Liên quan đến nội dung truyện, chuyển câu khác. (Lời của mẹ: Hóng-ing)

57. Buổi sáng hôm sau câu nói đầu tiên của bạn là?

Tiểu Kiên: Đã quên.

Tô Chiêm: Đã quên.

Cô Ngọc nào đó: Chuyện này.. Là ước hẹn sao???

58. Số lần H mỗi tuần?

Tiểu Kiên: N lần

Tô Chiêm: Đếm không hết.

(Lời của mị: (///' '///))

59. Dưới tình huống lý tưởng nhất, mỗi tuần mấy lần?

Tiểu Kiền: Càng nhiều càng tốt.

Tô Chiêm: Em chắc chắn chứ?

Cô Ngọc nào đó vẽ mặt hí hí nhìn chăm chăm vào vẽ mặt chột dạ của người nào đó.

60. H như thế nào đây?

Tiểu Kiền: Chuyện này sao có thể nói cho cô biết?

Tô Chiêm:...

Cô Ngọc nào đó:...

61. Nơi mẫn cảm nhất của mình?

Tiểu Kiền: Không có!

Tô Chiêm: Không có.

Cô Ngọc nào đó vẽ mặt hoài nghi: Thật không có?

Tiểu Kiền: Phí lời, câu tiếp theo.

62. Nơi mẫn cảm nhất của đối phương?

Tiểu Kiền: Không nói cho cô biết.

Tô Chiêm cười thần bí.

Cô Ngọc nào đó: Được rồi, câu tiếp theo.

63. Dùng một từ hình dung đối phương lúc H?

Tiểu Kiền: Gọi cảm.

Tô Chiêm chỉ cười không nói.

64. Thăng thần mà nói, bạn thích H không?

Tiểu Kiền: Đương nhiên!

Tô Chiêm: Ừ.

65. Trong tình huống bình thường, H ở đâu?

Tiểu Kiền: Thì là giường, có điều...Hiện tại đang khai phá tất cả những nơi có khả năng.

Tô Chiêm: Ừ.

66. Bạn muốn thử nghiệm H ở đâu?

Tiểu Kiền: Rất nhiều nơi!

Tô Chiêm: Ừ

Cô Ngọc nào đó: Hả? Ừ là có ý gì?

67. Tắm trước khi H hay sau khi H?

Tiểu Kiền: Cô đoán xem?

Tô Chiêm: Cái nào cũng có.

68. Lúc H có ước định gì không?

Tiểu Kiền: Vì sao lại phải ước định? Muốn làm thì làm thôi!

Tô Chiêm: Ừ

69. Bạn đã từng cùng người khác phát sinh quan hệ xác thịt chưa?

Tiểu Kiên: Không có

Tô Chiêm: Không có

70. Đối với loại ý nghĩ “Nếu như không chiếm được trái tim, ít nhất cũng phải chiếm được thân thể”, bạn tán thành hay phản đối?

Tiểu Kiên: Tán thành

Tô Chiêm: Ừ

71. Nếu như đối phương bị tên côn đồ XX, bạn sẽ làm gì?

Tiểu Kiên: Đem tên côn đồ làm thịt, cắt JJ hấn bầm thành thịt nát.

Cô Ngọc nào đó: A ưm, thật tàn bạo!

Tô Chiêm: Tôi sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

72. Bạn sẽ có thấy ngại trước khi H không? Hay là sau đó?

Tiểu Kiên: Chuyện vợ chồng có gì phải ngại?

Cô Ngọc nào đó: Coi như tôi không có hỏi.

73. Nếu như bạn tốt nói với bạn “Tôi rất cô đơn, vì vậy chỉ một đêm thôi, làm ơn...” yêu cầu H, bạn sẽ?

Tiểu Kiên: Từ chối, tôi là một người có nguyên tắc

(Lời của mị: Vâng, ())

Tô Chiêm: Ừ.

74. Bạn cảm giác mình rất am hiểu H sao?

Tiểu Kiên: Đương nhiên.

Tô Chiêm: Cũng còn tốt.

75. Đối phương thì thế nào?

Tiểu Kiên: Rất tốt.

Tô Chiêm: Không tệ.

76. Bình thường dùng tư thế nào?

Tiểu Kiên: Tất cả tư thế đều được thay phiên. (Lời của mị: (° °))

Tô Chiêm: Ừ

77. Lúc làm hi vọng đối phương nói cái gì?

Tiểu Kiên: Anh yêu em.

Tô Chiêm: XX là được rồi.

78. Có đối tượng lý tưởng để H không?

Tiểu Kiên: Tô Chiêm

Tô Chiêm: Tiểu Kiên.

79. Lúc H quần áo tự cởi hay bị cởi?

Tiểu Kiên: Quên rồi.

Tô Chiêm: Ừ

80. Cảm thấy có thể cùng người bên ngoài H không?

Tiểu Kiên: Không thể.

Tô Chiêm: Ừ

81. Lúc H thích nhìn vẻ mặt nào của đối phương nhất?

Tiểu Kiên:...

Tô Chiêm:...

82. Đột nhiên đối phương không cần thân thể của bạn nữa, bạn sẽ làm gì?

Tiểu Kiên: Sẽ có sao?

Tô Chiêm: Không biết.

Tiểu Kiên: Câu tiếp theo.

83. Đối với SM có cảm tưởng gì?

Tiểu Kiên: Đây là phạm tội.

Tô Chiêm: Ừ

84. Gần đây H ở nơi nào cảm thấy nguy hiểm nhất?

Tiểu Kiên:...

Tô Chiêm:....

Cô Ngọc nào đó... Mồ hôi, vì sao đều là câu hỏi liên quan đến H vậy?

85. Lúc H lúng túng nhất chuyện gì?

Tiểu Kiên:...

Tô Chiêm:...

Cô Ngọc nào đó: Được rồi, hai con đều mệt rồi, chuyển câu khác.

86. Thụ có chủ động yêu cầu đòi H không?

Tiểu Kiên:...

Tô Chiêm: Thường xuyên.

87. Khi đó công có phản ứng gì?

Tiểu Kiên:...

Tô Chiêm: Đương nhiên làm hết sức thỏa mãn em ấy.

88. Công có XX quá không?

Liên quan đến nội dung truyện, chuyển câu khác.

89. Khi đó thụ phản ứng thế nào?

Nhãy

90. Đối với bạn mà nói, H là gì?

Tiểu Kiên: Mỗi ngày ắt không thể thiếu!

Cô Ngọc nào đó che mặt: Trời ạ, Tiểu Kiên con đang nói cái gì vậy? Con thật sự đọc hiểu ý tứ câu hỏi chứ?

Tiểu Kiên: Ai cần cô lo!

Tô Chiêm: Ái tình thằng hoa.

Tiểu Kiên: Giả bộ, anh cứ giả vờ đi!

91. Lần thứ nhất của bạn vào lúc nào?

Liên quan đến nội dung truyện, chuyển câu khác.

92. Người lúc đó cũng là người hiện tại sao?

Tiếp tục nhảy!

93. Bạn thích được hôn chỗ nào nhất?

Tiểu Kiên: Toàn thân

Tô Chiêm: Ừ

94. Bạn thích hôn chỗ nào của đối phương nhất?

Tiểu Kiên: Môi.

Tô Chiêm: Môi.

Cô Ngọc nào đó: Hai người bỗng nhiên thuần khiết như thế tôi có chút không thích ứng.

Tiểu Kiên: Không thích ứng thì rút!

95. Lúc H giỏi nhất là lấy lòng đối phương chuyện gì?

Tiểu Kiên:....

Tô Chiêm: Khiến em ấy thoải mái.

96. Lúc H bạn sẽ muốn cái gì?

Tiểu Kiên:...

Tô Chiêm:....

97. Lúc H có sử dụng đạo cụ (s*xtoy) không?

Tiểu Kiên: Không

Tô Chiêm: Có thể sẽ thử.

Tiểu Kiên: Không

Tô Chiêm: Sẽ rất thoải mái

Tiểu Kiên: Được rồi

98. Sau khi H xong sẽ làm gì?

Tiểu Kiên: Ngủ chứ làm gì.

Tô Chiêm: Ôm em ấy ngủ.

99. Cảm giác được đối phương cùng mình có thể trải qua một đời không?

Tiểu Kiên: Đương nhiên.

Tô Chiêm: Ừ

100. Xin hãy nói với người yêu của mình một câu.

Tiểu Kiên: Một câu

Tô Chiêm: Một câu

(Trăm miệng một lời – Tất cả đồng thanh) (Lời của Mị: Tui quý hai ông này luôn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tho-luoi-chi-an-co-quanh-hang>